

Mehmet Akif Ardıç

- Şiirler -

Yayın Tarihi:

04.08.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őiirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Őekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mehmet Akif Ardiç

Mehmet Akif Ardiç (Akhenaton) , 14 Şubat 1974'te Adana'da doğdu. İlkokulu Fatih Mehmet İlkokulu'nda okudu. Genç yaşlarda bilgisayar programcılığı, yapay zeka yazılımları ve amatör olarak şiir ile ilgilendi. 1991'de Milli Eğitim'den yüksek puanla "Bilgisayar Programcılığı" sertifikası aldı. 1995'te Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi'nden mezun oldu.

1997'de Kahraman Maraş Sütçüimam Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı bölümünü kazandı. İlk şiirleri, Ayna edebiyat dergisi ve Milli Gazete'de yayınlandı. Lisans tezini "Tolstoy'un Romanlarında İnanç Motifleri ve Hıristiyan Anarşizmi" üzerine yaptı. Öğrencileriyle amatör olarak "Kardelen" Edebiyat ve Sanat dergisini çıkardı. 2007'de askerlik dönüşü Website tasarımcılığıyla ilgilenmeye devam etti. 2007'de amatör olarak Gizliimler.tr.gg'yi kurdu. 2012'de Akhepedia forum sitesini kurdu. 2015'te ilk şiir kitabı "Bir Yürek Yangınıyken Sen İçimde"yi yayınladı. Şu anda Adana'da yaşamaktadır ve açtığı Gülikindileri Web Group siteleriyle ilgilenmeye ve amatör olarak şiir yazmaya devam etmektedir.

Şairin websitesi: <http://gizliimler.tr.gg>

Adı: Gül

Adı, Gül'dü. O, hiç gülmedi. Yorgun kanatları altında, hep özlemlerle seyredirdi ayışığını...

Kaybetmeyi hiç düşünmedim mi onu? Daha açarken, soluşunun acısıyla yanmadım mı? hep onunlayken, onsuzluğun korkusuyla kahrolmadım mı? Yorgun kanatlarına sığındığım, o çökmüş, yaralı martılar gezinen eski gönlünde, Güneş'e açan kardelen'lerin içinde ben, ben o minnacık bedeninden koparılmış ruhumla onda açan ben... Şimdi ne yapacağım? O'nun gülüşlerini, O'nun öpüşlerini ve O'nun ipekten örülmüş merhametini nereden bulacağım? ? ? Yeniden mi düşeceğim toprağa, yeniden mi yeşereceğim karlar arasında? ? ? Şimdi kimin olacağım ben, şimdi kimin olacağım? !

Suskunum... Yorgun... Boynu bükük oluşum hilkatimden... O'nun tuzlu gözyaşları boğuyor beni. Başka başka yerlerde; NEFES ALAMIYORUM! ! ! Allah'ım, sönmesin bu ateş, hiç bitmesin bu ACI! ! ! Ben, nasıl O'nun bembeyaz yüreğinde açtıysam, içini yakan o ateşin içinde sonsuza dek yanayım! ! Gözlerinden süzülen acı dolu pırıltılarda, boğazına düğümlenen her acı kelimedede, yüzünü okşarken bir bebeğin, minnacık parmaklarının arasından... İzin ver Allah'ım! Ne olur, ne olur izin ver! ! !

Yazmamalıyım! Yazdıkça kahrolacağım! Yandıkça, donar hayâlindeki gözyaşları. Allah'ım, O'na GÜÇ ver! O ağladıkça ben yanacağım. Görkemiyle tüm gülleri donatan kudretin, Gül'ümü yaşatsın Allah'ım! Günahlarından bana günah ver, iyiliklerimden O'na iyilik! .. Ben böyle ağladıkça, o hep gülsün Allah'ım! İstemem artık bûseleriyle yüzümü kanatmasın. istemem, okşamasın gönlümü o sırlı örgülerden dokunmuş merhametten eliyle... O, yaşasın ve adı hep Gül kalsın! O, artık gülsün Allah'ım! Her taze sabah, O'nun ilkbaharı olsun! Doğan her güneş, O'nun 'güneş'i olsun! Ben bir nokta olayım yeter O'nun başucunda, ya da unutulmuş bir ad, senin o koskoca kainatında.. Can Gülüm, hep gülsün Allah'ım; Can Gülümün adı:Gül kalsın! ! !

2000

Mehmet Akif Ardıç

Akrebim Ölümü I

Ömrümün son demi akrepler gibi
Loş, kuytu bir yerde ölümüm olsun
Mezarım kazsınlar iki - üç kişi
Ardımda aşk dolu bir ömrüm olsun

Atsınlar toprağım üstüne bâzı...
İçinde iki gül: kefen beyazı
Fâtihâsız geçme diyen bir yazı
Kabrimin ucunda görünür olsun

Günüm yok ki yanmam efkârımdan
Dünüm yok; ne bekleyeyim yarından
Eserim bu diye yaptıklarından
Zülfünde siyâhın övünür olsun

Mehmet Akif Ardiç

Akrebin Ölümü II

Gözlerim mi aşkla hatırladığın
Dudaklarında eski bir yalan mıyım?
Ya da bir zamanlar mecbûr saydığın
Damarlarında akan o kan mıyım?

Belki de dudaklarında o ölçüsüz
Acıdan kalan bir kaç dar yığın
Muhayyilende kalan silik bir yüz..
O ben miyim; rûhuna boşaldığım

Heyhât.. Yalanmış her ümid-i saadet
Giden gitmiş, döner sanmaktayım
Yangının ortasında yalnız bir akrep
Kendi kendimi sokmaktayım

Mehmet Akif Ardiç

Anne Şiiri

I.

eskiyen o yapraklar mı anne gözlerindeki;
sevdâsı yüreğinin bir düş kadar mı?
evimiz nerde anne hayâllerimiz,
nilgün yapraklarının buruşan tadı;
omzunda sevdâ yükü anne gençliğimin...

II.

eskiyen söyle ellerin mi anne saçlarımda,
kanayan gönlün mü âhh hiç gülmemiş...
orda küçücük ellerimi sakladığın,
sırlarımı paylaştığın korkularıma dâir...
ağlayışımı duydun mu anne sensizlikten korkup,
sürgün sevdâlar boyu merhametine sığınan,
ellerimi tuttun mu anne sen? ! !

III.

eskiyen, hayır, ellerin değil anne;
sevdâsı değil cılızlaşan yüreğinin.
ev, taş bir duvara hapsettiğimiz,
agir betonlar da değil...

siyâh gözlerinde anne ev,
ılık nefesinde /saçlarımı okşayan/;
mavi göğünde gözlerin.
anne, gözlerin dedim ya bak ıslanmış..
anne bak gözlerin.....

IV.

sesin buğulu anne bu şarkılarda;
acı mısralar kadar suskun,
siyah gözlerinin ağıtı bu.
ağlama anne gözlerim için,
giden bu düş; bak bu küçücük ellerim;
omzunda sevda yükü anne gençliğimin...

Mehmet Akif Ardiç

Aşk-ı Hikayat

Öpmesin dayanamam o dudaklar başka birini
Zülfünü okşarsa, okşarsa bir yabancının eli

Lânetlensin o dudaklar çürüyüp de dalga dalga
Eğer bir bûse vermişse benden başkasına

Mermere dönüşsün o zarif ve ipek tenin
Donsun dudaklarında yâdı bütün güzel hayâlin

Ahh.. Yalan bütün bunlar bir yalan; tatlı ve güzel kız..
Gülsün o dudakların sonsuza dek, hep böyle gamsız

Mesûd ol yeter bana, inan başka birşey istemem
Ellerin ve dudakların sende kalsın istemem

Hasretini çekmek bile inan ki bir saadetmiş
Mutsuz olsam bile ve birgün seni kaybetmiş..

Ellerim belki boş kalır, belki senelerce yanarım
Tâlihimle başbaşa seni hep ellerde ararım

Ayrılığın yaksa da rûhumdaki her hücremi
Kalmasa da gönlümde kırık bir vuslat demi

İnan bana sevecektir seni gönlüm daima..
Feryât etmem, ağlamam; belki acı çekerim ama..

İsmim bile dudaklarından silinip gidecektir
Ne beni anacak, ne de seviyorum diyecektir

Aldırmam.. Unutsun beni o siyâh, alevden gözler de
Nasil olsa hatırlarsın birgün mâziyi özler de..

Birkaç damla yaş dökülür de o siyâh gözlerden
Aklına hayâlim gelir: yalnız ve gülümserken..

Ne de sevmişti seni ahh.. tıpkı bir mecnûn gibi
Ağlayan bakışları karşında hâlâ dün gibi

Sevmişti seni gerçekten, deli gibi sevmişti
Elbet o da birgün sever, sever beni demişti

Ne zaman gözgöze gelseniz o hep susar, susardı
İçinden oysa ki ne feryâtlara koşardı..

Çırpınırdı ve oysa neler neler söylemek için
Önurlu bir aşkı sana âşikâr eylemek için..

Konuşurdu gözleri; sadece o konuşurdu
Ayrılırken o gözler gör bak nasıl tutuşurdu

Mutlu olsa tüm insanlar, onu hep yalnız görürdün

Aşkından bi-haber hep uzaklara yürürdün

Çağırırdı gözleri seni binlerce kez imdâtla:
«On, yaralarımı sar; gelmiyorsun ne hakla»

Koşardı hep ardından yorgun bir kelebek gibi
Sevmiyordun, bilirdi; bir en büyük gerçek gibi..

Eylemezdi iltifât başka başka güllere
Vefalıydı aşklara, sevmeye ve sevilmeye...

İster miydi ki hiç birgün sana yâd olmak
Yalancı o gözlerden gün gelip azâd olmak

Uzaklarda kaldı şimdi kendi gibi adı da
Mâzi oldu gönüllerden o da feryâdı da...

1999

Mehmet Akif Ardiç

Baba Seni Özledim

baba seni özledim
kaç gece gözyaşlarımı bürüyerek uzandım yastığa
biliyor musun kaç gece uykularımdan korkarak uyandım
yokluğun düşünce hatırıma
baba seni özledim

baba seni özledim
gözlerimde eski zaman renkleri
intizârımı sürerek toprağa
bürüdüm yüzünü limon çiçeklerine

içimde soluyor yaşama isteği
solunca hayat dolu güller
durmuyunca yanaklarımda
gözyaşlarım yine...

hani gözyaşım dedim ya
inanma, ağlayamıyorum hiç gönlümce
yüzümde derin çizgiler
gönlümde bir isyânı besliyorum:

«niçin gittin uzaklara niçin?
baba seni özledim.»

gönlümü incitiyor her tebessüm
kalbim çarpıyor her baba lafına
şimdi daha çok ilgimi çekiyor ölümler
aşınayım yeşil-beyaz mezârlarla

her yerde haykırıyor ölüm:
bana gel! bana gel!
korkuyorum
o kadar yarım kaldı ki işlerim
belki de imkânsız tamamlanması
ölümü düşünüyorum baba acaba nasıl birşey
sen bilirsin karanlığa nasıl alışır insan
dostsuz- arkadaşsız sadece yıldızlarla
nasıl yaşar insan mezarda babasız

baba! bak hâlime gidişim hoş değil
gönlüm vuracak atını ölümün yeline
kıpırdayacak çiçeklerde sadece hasretim
belki iki-üç dost
yaşatacak hayâlim

ama baba seni özledim
özledim derken sanma çıkıp gittin dünyamdan
sanma silinip gittin baba
öylece sende kaldım şimdiyi unutmuş öylece
boğazımda düğümlenen hıçkırıklar, zehir olan yemekler
içtiğim su bile acı
düşününce toprak olduğunu

ayrılık ateşi çoktaaan harâb etti mülkümü
geriye kalan bir yangın yeri baba
geriye kalan bir ölünün evi
göğsüme işlenen sapsarı yüzün
ak saçların, merhametli bakışın
baba sesin nerede
gözlerin, ışığı mı süslediler
hani bayramlarda öptüğüm o gül kurusu el
hani canım babam gülüşlerin neredeler
boğazımda kuruyan unutulmuş 'baba' sözü
gözyaşlarımda sessiz yetim ayrılıklar

özledim baba özledim
hayatım karanlık bir zindandan farksız

ışığım ol gel ışığım ol

asıl şimdi yitirdim güneşimi
asıl şimdi yetim kaldım ölüme

affet babacığım verdiğin emekler için
geç anladım seni özledim diyebilmek için
her gece yastığımda için için
ağlarım yokluğunla
gel artık babam seni özledim

2002

Mehmet Akif Ardiç

Bazen

Ayrıldık seninle bu kutsâl yerde,
Belki rastlarım diye gelirim bazen.
Suçunu anlayıp dönersin diye,
Elimde güllerle beklerim bazen.

İşte şu şarkı: 'AŞKIMIN YEMİNİ! '
Orda anlatmıştım sana ilk sevgimi...
Belki bulurum diye o güzel mâzimi,
Adım adım her yeri gezerim bazen.

Seni özlerim bir sigara yakıp...
Coşkun nehirler gibi sana akıp...
O siyah gözlerine dalıp dalıp,
Su yalan dünyaya gülerim bazen.

Mehmet Akif Ardıç

Bazen Ölüm Merhametli Bir El'dir Tanrı'dan

Bazen ölüm, merhametli bir eldir Tanrı'dan. Bazen nefes, dudaklarımla öptüğüm şeydir. Bazen yutkunulmaz bir yumruktur özlemek. Bazen anlamsızdır, nedensiz, aldirışsız sevmek. Bazen sıcak ve tuzlu bir nehre yaltaklık eder gülüşün. İlaçların kâr etmediği bir hastalığa dönüşür aşk bazen, bu dünyada duyup gördüğün. Bazen içtiğin sudur, kaç bin cam yutmuş gibi canını acıtan. Bazen ölüm, merhametli bir eldir, merhametli bir eldir Tanrı'dan...

Kimi aşk bir volkandır, kimi aşk sakin bir deniz... Hiç görmediğiniz bir yüz için cehennemde yanmayı çok ama çok istediniz mi siz? Kimi aşk, cennetten ve cehennemden bir parçadır çoğu zaman. Beraberken doyulmayandır, yokluğu dayanılmayan.

Kimi aşk, patavatsız bir komşu gibi ansızın gelir bazen. Hastalandım mı dersin, kalbim böyle hızlı çarpıyor neden? ! Bazen elini nereye koyacağını bilemezsin. Bir minibüste gözlerini sana dikmiş hiç tanımadığın karşısında birinin.

Bazen kalbini bir kâhin gibi evirir-çevirir şarkılar. Mutluluk, ağustos böceği gibi içinde sönüp sönüp parıldar... Bazen gözlerin Eylül'ün ikisi gibi, ışık ışık dirilir, "sevgililer ülkesi" gibi. Bazen Eylül'de gelirmiş, anladım bahar... Bazense bir Nisan ayında güllerin solar. Dersin: "Sevgilim, nasıl unutayım ben seni? Gözlerin gözlerimde İstanbul gibi mavi..."

Bazen, sadece bir gün yaşar ve kurur bir çiçek. Bazen de bir istek doldurur içini, serçeler gibi ölmek. Bazen can verir yeniden tuzlu dalgaları bir denizin. Karlarda açmayı bekleyen tuza muhtaç bir çiçek için.

Ama her çiçek birgün solup gider. Her aşk, birgün yaşanır biter. Nedir biliyor musun geriye kalan? Acı, umut, sevinç gözyaşı. Ve umarsız bir toprakta Güneş'i bekleyiş.. Kardelen...

Nefesim, nefesinin sindiği her şeydir... Nefesin, dudaklarımla öptüğüm her şeydir. Nasıl nefes alırım sen yüreğim olmadan! Bir cinnîye dokunur gibi, göğsümde büyür büyür ve çarpılır zaman. Sevgilim, sen yanımda olmadan... Ölüm, merhametli bir eldir, merhametli bir eldir Tanrı'dan...

9 Ekim 2014.

Mehmet Akif Ardıç

Belli Değil

Yıllardır mâzimde çözülmeyen sır;
Nefretler karışmış, aşk belli değil..
Günler sene olmuş, seneler asır;
Gençliğim kaybolmuş, yaş belli değil..

Gözlerin deniz'in bir eşi gibi..
Dudağın cehennem ateşi gibi..
Sahipsizce akan gözyaşı gibi;
Gerçekle karışmış, düş belli değil.

Kapılıp gitmişiz hayat seline,
Izdırap vurmuşuz gönlün teline..
Düşmüşüz insafsız, zâlim eline;
Sever mi sevmez mi hiç belli değil!

23. 07. 1993, Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Ben Seni

Hasreti kanatlarımın altına aldım
Aşk türküleriyle doldurdum
Bu soğuk, bu mavi, bu hissiz mahzeni
Ve ben seni ah ben seni
koyup aldanmışlığımda aldanmışlığının
sezip de maviliğini ıssızlığında silüetinin
yorgun çekişimi
dudaklarımda her hicrânı
dudaklarımda her hicrânı
Ben seni, ahhhhh...
Ben seni...

Mehmet Akif Ardiç

Ben Umudun Yüreklerine Çizdim Aşkı

ben, umudun yüreklerine çizdim aşkı;

bir kahroluştu.

kanlı ebâbil kanatlarını yeniden yeniden,
doğrultmaktı gözlerine sevdâ dediğim...

öyle ne varsa aşka dâir yaşanmışlardan,
yaşanmayanlara sarı bir dost gülü
umut diye uzatmaktı.

ben, umudun yüreklerine çizdim aşkı;

gözlerinde başlayıp dudaklarında biten
sarhoş edici bûselere aldanmadı gönlüm.
ve dokunmak istemedi bir türlü ellerine...

kutsâl ve melankoli bir aşk biriktirdim dudaklarımda;

/bunu sana asla söylemeyeceğim,
ve sana gülgün yapraklarından
asla bahsetmeyeceğim;
sana donuk bir damla gözyaşı gibi,
sensiz yaşadığım bu hicrânı, bu hicrânı.../

ben, umudun yüreklerine çizdim aşkı;

senle yaşayıp,
sensiz olmaktı...

Mehmet Akif Ardiç

Benzerim

Baharda bir çiçek; güle benzerim
Yağmurda çağlayan sele benzerim
Seninle bir okyanus, bir deryâ gibi
Sensizse bir avuç çöle benzerim

Muhtaçtır gözlerim seni anmaya
Sende tutuşup sende yanmaya
Seninle uçsuz-bucaksız bir fezâ
Sensizse bir avuç çöle benzerim

1994, Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Beyitler

Kainat sırrına ermek, yolu sırlı yerden geçer.
Çok az kişi bilir ammâ, kimbilir o da nerden geçer?

İmân, bir mıktanıs; çeker edep-erdemî,
İbâdettir bilinse, geçer ömrün her demi!

Gençliğinin kıymetini sen de gençsin, bilmezsün.
Hele belin bükülsün, «nerde gençliğim âhhh» dersin.

Gönlümde hicrânım, merhemsiz bir yara gibi...
Korkuyorum, bu dert benden gidecek uzak yere gibi...

Görene halk'tan görün; kalbin Hakk'la olsun!
Görenler 'bizden' desin, çözene bin aşkolsun!

Nasîbin, aşktan her cefâyâ katlanmaksâ..
Eksik olsun gayrı bir milim aşk şu dünyâyâ!

Mâ'rifet, bir aynadır; seyredersin eşyâyı..
Bâzen farkedersin, eşyâ değil Mevlâ'yı!

Boşluklarda yürümek, en büyük muallâktır
Sen boşlukta yürürsün; boşluk, seni geri alır!

Bir mezâr kazılır, ölenin ismi konulur taşâ..
Taş ne bilir adını, ister içinde bin yıl yaşâ!

Allah'a kul-köle ol; nefse ise efendi.
Dünyâyâ gözü tok; var Allah'a dilenci...

Ömür, bir kor gibi; kısacık ve sönücü..
Bir rü'yânın sonunda, herkes O'na dönücü..

Rab'binin emrine bu cesârety, haddin neden?
Gececeksin unutma, birgün sen de kabirden!

Kader'e boyun eğ, düşün HAKK böyle ister;
İtirâz etmeye bize söyle ne hak düşer?

Dünyâ serveti kapında râm olsa fayda ne?
Sultan olmuşsun dünyâyâ, O istedi, sana ne?

Sevdâlar, çileler.. O'nun yolunun bir yolu!
Çekenler bilir ki her çile, ümit dolu!

Gençsin,güzelsin.. Böyle devam eder gençlik sanma!
Nefsinin tatlı sözüne, kanıp gidersin aldanma!

Böbürlenme insanoğlu, hayat uzun rü'yâdır!
Bu rü'yâda tek gerçek, o Yaratan Hüdâ'dır!

Dünyâ, bir elmadır, küçücük ve ömürsüz..

Belki sana hoş gelir, kanar gidersin yüzsüz...

Gl' gl eden, bazn bir bülbül olur.
Gl, bülbül olmasa, sadece adı gl olur.

Arayışın nedir bunca gerçek önündeyken
Birgün leceksin de; peki bu nazın neden?

İnandım diyorsun da.. Kalbin hiç öyle demiyor;
Dilin 'Allah' söylüyor, kalp gözün hiç görmüyor!

Allah'ım, ömrümü eğer hayırlıysa uzat!
Gnhsa her adımım, istemem bir gün daha yaşat!

Ramazan, 1997

Mehmet Akif Ardıç

Beynelmile'l Aşk

«Aşk dediğin ne ki; sana cân demişim ben!
Ayrılmaz et tırnaktan, aslâ bir ân demişim ben! »

Birgün, demiştin ki bana; 'Ben... Ben, neyinim senin? ' Sana bir âd bulamadım hâlâ. 'Aşk'tan öte'sin! ' demeyi cesaret edemedim sana. 'Aşk'tan öte'yse aşk olan ne? ' demeliydin o zaman. Ben, susmalı; 'Bak ölürüm senin için ve cehennemi göze alırım.' demeliydim o zaman. Ve ölmeliydim. Ve cehennemde sadece sen için, sadece ama sadece o kahverengi bir tül gibi uzanan o iki çift göz uğruna sonsuza, sonsuza ve sonsuza dek yanmalıyım, yanmalıyım, yanmalıyım... Belki akıllanır, belki seni bu kadar 'koskoca' sevmeyi bıraktırdım o zaman. Sâhî cân; akıllanır mıydım, o rengini bile bilmediğim saçlarına ateş mübâhtır; her ateş, bir mum gibi yaktığın bu cânâ lâyıktır, sonsuzlar boyunca günahların benim; tüm sevaplarım senin olsun demekten vazgeçer miydim?

«Mühürlü bir imlâsıydı bende aşk, zamânın;
Gençliğini yudumladığım çağlar içinde.
Denizlere düşürürdün sen siyâh âh-u zârın
Çırpınırdım bir balıkken ben ağlar içinde.
Devrik bir yürekte sürdürmez saltanâtın,
Aşk, kalmayan bir yanı, (artık) sağlar içinde.»

Sâhî cân... Cân'ımın bütün ışığı sen olmuşken, şimdi ışısız kaldığım bu yollarda beni cânlı mı bıraktın sanıyorsun? İki cân birleşip tek cân olmuşken; Azrâil'e teslim edeceğim bir cân mı kaldı sanıyorsun? Gözlerindeki Araf'a hapsolmuşum. Asırlardır seni beklemiş, seni mahşerde on beş dakika görebilmek için seni Yaratan O Zât'a abd olmuşum. Rûyetin hülyâlarımı gonca gonca ışıklandırırken, bana tek cennet bu demiş, yımyıkık bir virânen, seni görmüş, âbâd olmuşum. Sâhî cân... Sen, düşlerde bile gözlerime bakamıyorsun! Hâlâ utangaç ve hâlâ asîlsin. Hep bir nâr oluyor, ama yakmıyorsun. Çünkü merhametsiz değilsin. Hani bir kez gözlerine baksa Kays; kalmaz onda ne akıl ne izân. Biliyorsun değil mi? Hani adını bir kez ansa Kays; bilirsin, çağırmıştır artık, rûhunu kabzedecek ölüm meleğini!

«Her yürek hicretinde, senden de bir şeyler biriktirdim;
Mühürlü dudaklarım, bir ölü'nün göğüs kafesinde.
Aşk, bir eski zamân akrebi sıkışan göğüs kafesimde,
Sana gazel gazel yazıldım,
Seni bir ezel yitirdim.
Her yürek hicretinde, senden de bir şeyler biriktirdim...»

Aşk, bir zaman akrebi, sıkışan bu göğüs kafesimde... Soluk alabilsem... Hep bir nefes daha al kalbim, bir nefes, bir nefes daha al kalbim diye gözlerimi semâya diktiğimde; boğazımda düğümlenen bu ızdırâbı unutup sadece soluk alabilsem... Oysa, her nefes ağır kükürt ve civâdan. Yüreğimde bir kuş var da, sanki kafesi kokuşmuş bir kabrin içi. Dûâ et bana ey kalbimin içi; hiç geç kalmasın ölüm, sensiz soluk alabilirsem!

«uçurumlar biriktirdim,
uçurumlar biriktirdim gözlerimde.
ve penceremden havalanan en son kuşları,
son bilmememdi tutunmam hayata böyle dimdik senelerce...
uçurumlar biriktirdim sonu yüreğimde başlayan,
birgün gelir atlamak için,
adını unuttuğumda,

hasretinden vazgeçtiğimde..».

Yüreğimde saklı tüm bu uçurumlar, sadece sana koşmak için. Yüreğime bir sığınak koydun; özleyince sana koşmak için. Kaldır başını Levh-i Mahfûz'a bak! Yanyana yazılmış adlarımız. Sen, ölesiye sevmek; ben, bir pervâne gibi ışıktaki yanmak için. Sen, suskunca çekip gitmek; ben, ardından sensiz kalmak için. Sen, biliyor musun ki sensizlik nasıl bir şey? ! Sen, hiç sensiz kalmadın ki! Sen, zâtından uzakta hiç kalmadın ki! Sen, nefesinden hiç mahrûm kalmadın ki! Sen, acı çekmeyi hiç bu kadar... Sen, toprak olmayı hiç bu kadar... Sen, cehennemlik olmayı hiç bu kadar istemedin, istemedin, istemedin ki. Annen bile seni hiç bu kadar sevmedi ki! Sen bile seni hiç bu kadar sevmedi ki! Ölüm bile seni hiç bu kadar sevmedi ki! Sorardın hep; neden bir başkası değil, niçin ben! Niçin ben! Niçin ben! Kaldır da başını Levh-i Mahfûz'a bak! Yanyana yazılmış adlarımız...

«(ben) bir ceylanın gözlerinde erdim,
bedeli ödenmiş aşkların sırrına.
ne dayanabildi avuçların sevdâya,
ne sürgün etti beni anneleşen yüreğin.

cân verirdi tereddütsüz ölsen yüreğim,
gözyaşın bir bıçakken kanatlarıma.
yetimlerin duâsıyla korur Allah demiştin;
söz vermiştim (ben) ölmeyi dudaklarında.»

Sözümü tutamadım. Sen de sözünü tutamadın. Şimdi yarım bir cân, yarım bir beden, yarım bir rûh, yarım kalmış bir cân alınma'yım. Dûa et kalbimin içi; ölümü tuzlu bir su gibi ömrümce susayayım! Doğduğum bir sevgililer gününde mintanımı ötelere taşıyayım. Ya ölüm bana gelsin, ya da ben ona koşayım... Affet beni cânımın Gonca'sı, sözümü tutamadım...

«çekme üstümden hiç bedduâlarını,
cehenneme alışayım bu dünyâ yüzünde.
ateş mi en keskin yoksa sevdâ mı,
bir cevap bulayım bu dünyâ yüzünde.
bir çöl rengi gibi vurur ateşte (o'nun) gözleri;
her bakış, (o'nun) gözleri bu dünyâ yüzünde.
tanırım neyi görse (o'nun) gözleri;
utanırım bakışları kime değse...
ölümle nişanlı şimdi savrulan kalbim,
birgün evleneceğiz bu dünyâ yüzünde.
mantıkla yüz yerde ayrılan kalbim,
bitmedi çekeceğin bu dünyâ yüzünde.»

Tanırdım neye değse gözlerin... Neyi izliyor, kime bakıyor... Bilirdim çok uzaklardayken bile kalbin, nasıl çirpiniyor, nasıl atıyor. Pencereden bir rüzgâr esse; anlardım, yetimim saçlarımı tarıyor. Kulaklarım çınlasa, horozlar ötsen; duyardım, 'kıymetlim', beni anıyor. Ben de gülerdim sevgilimin yanakları gülse; bilirdim, ben gülünce onun yüzünde hep güller açıyor! Dilerdim, kalbin bir kuş olup yanıma gelse; alırdım pencereden seni içeri, gönlüm nasıl özlüyor, nasıl özlüyor... Ya şimdi nereye, nereye bakıyor gözlerin? ! Boşluğa mı, hayâle mi, nereye bakıyor gözlerin? !

«var mıydın, yok muydun sorusuna bir yanıt:

«ben, sende biraz da kendimi görüyorum.» demiştin,
bir sabah sisi gibi yüzlerinde aydınlık...

göğe aynı penceresinden baktık,
aşka adanmış bir yüreğin.
ince göğsümden kanadın,
şahdamarlarımdan geçtin.»

Merak ederdim, bende gördüğün 'sen' neydi, bütün benliğim senden ibâretken! Ey Sevgili, ben diye bir şey yok. Baştan başa sen olmuşum. Geçmişimden kalan hiçbir şey yok; şimdi ise istikbâlden olmuşum. Özgür doğmuşken annemden, kulun, kölen olmuşum. Merak ederdim ey Sevgili, seni bana sevdiren neydi? Kahverengi gözlerin, gözlerime hiç bakmayışın mı? Râm olmama neden neydi; buruk gülüşün, hilâl kaşın mı? Her şey senken âlem neydi; senin bir parçan, sulara dalgalanışın mı? Gözlerime bıraktığın bu hicrân neydi; susuşun, gidişin ve aldanışım mı? Hatırâna değen bu kân neydi; melekler mi öldü gökyüzünde yoksa akan bu kanlı gözyaşı mı? Aynada baktığım yüz neydi; gözlerini kaçırarak korkulu bakışın mı? Ne kaldı ki benden, senden de bir parça bulasın? Baştan başa benim sen! Kardelen'in yöneldiği Güneş, yüzlere bakmaktan bile iffetli bir gökyüzüsün. Yüz çevirir mi gökyüzü, söyle yüzünü bile kaybedenlerden!

«silinmez bir tanıkken yüzlerde aşk,
zamânın akrepten küllerinde;
hem zarftır mazrûf hem de,
nakış nakış yüzlerde aşk».

Zarfı mazrûfunda saklı şâir, yitik bir aşkın küllerinde kana boyalı. 'Adı Bende Saklı' şâir, elleri kırılğan, kara bulalı. Ne kadar sitem etse haklı şâir, bu yitik kentin geri dönmeyen aks-i sedâsına... Kalem tutacaktı şâir, 'Ah' değil, gecenin en tenhâsında. Adını ansan, adını ansan çıldıracaktı şâir; kavuşurdu özlediği belâsına... Bin kere, yüz bin kere kurbân olacaktı şâir, tavrına ve edâsına. Ne 'Keşke hiç sevmeseydim! ' diyecek ne pişman olacaktı şâir, bir kerecik ansan adını, adını ansan! Kalmayacaktı artık sensiz ve yitik bir aşkın küllerinde kana boyalı!

«sen, bensizliği bir âb-ı hâyât gibi içiyorsun;
oysa ben, cehennem bilmişim sensizliği.»

demişti sana en yakın dostlarından biri. Eklemişim;

«ömrüme hasretten pusu kurdun,
kalbinde ölüm sessizliği.»

Kalbimdeki bu ölüm sessizliği, hayatımdan çıkıp gittiğin sana dâir... Senle zamânın durduğu âna dâir. Her şeyi unuttum, senden başka her şeyi unuttum; nefes almayı, gülmeyi ve cümle-cihânî! Tek aklımda tuttuğum anı, artık sensiz kalan bu bana dâir. Cehennem mi zor, sensiz çıldırmak mı; veremedim karârını akla, fikre ve izâna dâir... Gözlerin mi kordan yoksa yanan kalbim mi; bir bulsam cevabını bu sûi-zanna dâir... Ağyâr olan ne bilir, Levh-i Mahfûz'da yazan o söze dâir! Ne okur, ne anlayabilir, Kays'ın gönlündeki cüz'e dâir! Dile gelse aynalar, anlatsa âşıktaki bu yüze dâir... Hayâlimi çizmekten utansalar, bu sararmış yüze dâir... Yetimim...Ben, cehennem bilmişim sensizliği.....

«çöllere çizdiğim bir harf-i kaf'tın...
kanadı ellerin; ben, ellerinde kanadım.
yan bakışından ey yâr, nasıl korkardım

sanırdım cehennem, alevden, ateştendi.
çıldırma korkusu, ölümü geçti.»

Mecnûn'un ancak adı var; gerçek âşık-ı sâdık benim! Uğruna cehennemde yanmaya en lââyık benim! Sen bir 'Gonca Kız' olsan, dikeninle yüzünü kanatan bülbül-ü âşık benim! Leylâ, adını gecedен almıştı; oysa ki sen gündüzden almışsın. Şirîn için Ferhâd dağları delerdi; oysa sen, göklere ermişsin. Nasıl uzanayım sana, nasıl dokunayım sana; hayâl elbiseni baştan başa hiçliğe sürmüşsün. Aşk vadisinin diğer bütün çiçeklerini kıskançlıktan soldurup kırmışsın. Kudret kalemini, gözlerine bir kez bakarı içine hapsetmek için yüzdürmüşsün. Nasıl uzanayım sana, nasıl dokunayım sana; hayâlin bile bana mübâhken, nasıl cesaret edeyim uzanmaya o bir tek tel saçına...

«yakındı aşk gibi her duân bana.
sensizlik mübâhtı,
ve mübâhtı sensiz bir zamân bana.
toprakta yandım, gökte eridim...
değmedi bir serinlik hiçbir ân bana.»

mevsimlerdi çalan bahâra ey bilsen yüreğim,
bir müphem bakışıyla dert olan bana.
derdim dermânım oldu ve dermânım derdim,
cefân bana emânetin; kavuşmak âteş-i sûzân bana.
çağlara inat, asrın tüm yalan sevdâlarına,
cân verirdi tereddütsüz ölsen yüreğim.»

Derdim, dermânımda gizli benim ey cân! Benim derdim, hem bana dermândır! Helâl görme bana sensizliği; sensiz içtiğim bir su bile bana harâmdır. Mâzûr gör, gün gelir aşkınla bir küle döndüğümde... Kays'ın kanlı yüreğini çıkarıp solmuş bir güle gömdüğümde. Rûhumdaki özlemler, hicrân dolu bir çile ördüğünde; dûâ et tam vaktidir; vuslât, bu geç kalmış bahârdır...

«acı gibi baktı ölüm,
kalanlara Arâf'ta.
acı ve sevdâ için
gölgeler her tarafta -

- tutuşup yandırmakta akli,
zamân geçtikçe her keder.
akla doldurur saçları,
gençleştikçe özlemler...»

Özlemler, gençleştikçe gönül ihtiyarlar. Kış'ın gelişi gibi saçları karlarla örter. Oysa bende ne kış, ne bahârlar var; sende zamân durdu cân. Sende balıklar, sâhile vurdu. Sende bülbül, âh-u zârını ağıyardan bile sakladı. Sende rüzgâr, sadece kokunu yeryüzünde dağıtan bir ürperti şimdi. Sende bir parçam kaldı ey cân; ne olduğunu hiç bulamadığım... Sende şiir bitti, haykırıp haykırıp da susamadığım... Sende ârüz bile yetim, sende ölçü bile öksüz... Sabırsız ve tahammülsüz; bir türlü nokta koyamadığım... Sende âşık, bir lâl-ü ebkem dîl; sende Kays, baştan başa yaralı bir

gönül. Sende yitirdi kokusun gül, artık lezzetini duyamadığım...

Ey Beyne'l Milel Aşk! Bu kalbe hiç girme diyemedim sana!

Zaman: 27 Ocak 2010; Sevgililer Günü'ne yakın...

Akhenaton (Mehmet Akif Ardiç) ...

Mehmet Akif Ardiç

Bihaber

Ne gençliğim hüznü var artık
Ne de ihtiyar kalbimde bir keder..

Seni tanıdığımdan bu yana
Ufkuma hep gözyaşı düştü
Kalbim hep vuslatla tutuştu
Gündüzüm gecelerime karıştı

Oysa sen uzaklardasın
Sevgili'nin yanında
Benden habersiz.

Oysa ben seni arıyorum Ey (Hz.) Muhammed (S.A.V.)
Ve seni özlüyorum, senden bi-haber

1988, Adana Tepebağ Kur'an-ı Kerim Kursu

Mehmet Akif Ardıç

Bir Akşam Sen Gelmedin

Bir Akşam, sen gelmedin. Her akşam gelirdin oysa, hasreti getirirdin akşamlarıma. Bilemezsün içime ne korkular düştü, bilemezsün gülücükler kâbusa dönüştü. İhânet edip aşkıma, bir akşam sen gelmedin...

Herşey bitti değil mi Anat, herşey bitti öyle değil mi? Ve her şarkı gibi biz de uçmayı bilmeden. Affedemeden hayatı, ucuz bir şarkı gibi... Mona'yı anlatamadan sana; Yağmûr'u, Rûveydâ'yı anlatamadan ve sana kalbimdeki bu hicrânı, bu hicrânı... Affedemeden hayatı, ucuz bir şarkı gibi; herşey bitti değil mi Anat, herşey bitti öyle değil mi?

Rüyâlarım var mavi deniz Anat, rüyalarım var ve tertemiz... Ben, utangaçlıkların dalgın çocuğu; sen, soluk yüzlü beniz... Gözlerine bakmak ölüm mü Anat, gözlerine bakmak ölüm mü? Kaldır bakışlarını Anat bu zavallı gözlerden ve dudaklarında kıvrım kıvrım yanan siyah okyanusu, lânet yüklü bu 'thetra' geceyi, rûhumdaki aşağılanmış bu sahte cenneti... Kaldır bakışlarını Anat bu zavallı gözlerden, onurlu ve sonsuza dek!

Seni seviyordum Anat, herhangi bir erkeğin bir kadını sevebildiği gibi, bir çiçeğin suya ihtiyacı gibi; nefes gibi, can gibi. Seni seviyordum Anat, şeytanın günaha aşka gibi.

Kaybedilen sadece yıllar mı olur Anat, yitirilen sadece yollar mı? Biz kaybetmedik değil mi Anat, biz kaybetmedik öyle değil mi? Değişen sadece zaman, büyüyen sadece çocuklar mı? (Masum ve tüm bu iğrençliklerin altında küstâhça ezilen..)

Dudaklarından dökülen, kelimeler değil; değil mi Anat, gözlerin aşk değil değil mi? Kalbimizde lanetlenmiş her nisan, takvimden koparılmış her yirmisekiz... Yalan, yalan, yalan değil mi? Umutların, vaadedişlerin, her akşam bu gelişlerin, hasreti getirişlerin; hepsi bir yalan, yalan,yalan değil mi?

Hayır Anat, gerçek olan bunlar değil. Hiçbirşey aslında gerçek değil. Gözlerin gerçek değil, dudakların gerçek değil. Sen de gerçek değilsin Anat, sen de gerçek değilsin. Affedemeden hayatı, ucuz bir şarkı gibi; herşey bitti değil mi Anat, herşey bitti öyle değil mi? Ve her şarkı gibi biz de uçmayı bilmeden.....

KSÜ, Ayna Edebiyat Dergisi
2000, Kahraman Maraş

Mehmet Akif Ardıç

Bir Çağırсан Gelirim

Bir çağırсан gelirim. Bir kere yazsan toprağa adımı. Bir kere günahı tatmışsan, dönüşü yoktur bilirim. Kimdir ölü: toprağa veren mi, toprağa karışan mı?

Bir çağırсан gelirim. Köpek gibi sadığım ölüme. Tutunmuyorum artık sensiz bir hayata ve denize tuzlu bir köpük gibi. Bir çağırсан, tüm göktekilerin hedefiyim. Tüm lânetlerin sâhibiyim suskun ve bağıra bağıra. Söyle kimdir gerçek ölü: ölüp giden mi, ardında kalan mı? Söyle kimdir gerçek ölü, rûhunu teslim eden mi, yoksa ümidini ölüme bağlayan mı?

Artık tutunmuyorum hayata ve denize... Bir çağırсан gelirim.... Bir hatırlatsan seninle kim olduğumu... Gençliğimi hatırlatsan... Koşa koşa gelirim, belki de eğik eğik. Ya sen göklerden eğilirsin bana ya ben yetişirim bir uçurumdan dimdik. Bir hatırlatsan nasıl öptüğünü, bir çağırсан gelirim. Sana bir sır gibi yakalanışımıdır suya düşen kesik yüzlerim.

Beni böyle bir harâbede tek hatırlayan ey sen! Ey gökyüzünü gece aysız bırakan. Ey geçip giden saatlere beni sabırsız bırakan. Bir yan bakışı beni bensiz, yokluğu beni nefessiz bırakan. Kalbimin toplardamarlarında senden gelecek bir çığığı besliyorum. Sürgünün bitti, artık gel diyecek olan. Zaten biliyorum, hatırlatma sensiz kim olduğumu. Bugün sana sarılmadığım sensiz bir gün olduğunu. Bülbülün hep kaybeden, kaybettiğinin hep gül olduğunu. Sen ey gül bahçelerinde beni güçsüz bırakan. Çağır beni sürgünümünden sebep ey! Kalbimin toplardamarlarında senden gelecek bir çığığı besliyorum...

Mehmet Akif Ardıç

Bir Fatiha Okur Gibi Getiriyorum Sana Özlemlerimi

Yaklastıkça o dar bahçeye, yüzüme rüzgâr çarpıyor. Bir Fatiha okur gibi getiriyorum sana özlemlerimi, mahserde seni arar gibi en tatlı heyecanlar sarıyor her yerimi, yaklastıkça topraga karışmış tenine, nefesim hafifliyor yağmura karışan. Geri çevrilmiş dualar gibi yağmura karışan. Sakladığım gözyaşları gibi yağmura karışan. Kendimi... Cehennemden kaçır gibi getiriyorum sana.

Anamıyorum adını, ağızımdan dolup tasar gibi. Bir incirkusu, yüzüme en derin mübâhlar çarpıyor. Oysa yorulduğum çigliklarımı saklamaktan. Rûhumda, depremlerle kayan topragin üstünde rüzgârdan bir at gibi kosuyor yalnızlığımı. Tozlu rüzgârı içime çekip, seni öper gibi dolduruyorum içimdeki savas meydanını toza ve topraga. Evinin mermer duvarlarının kokusunu duyuyorum. Yağmurun tüm damarlarını sular gibi aktığı toprakta, göğsünden yükselen bir mezar çiğeginin kokusunu duyuyorum. Yalvaran gözlerle söylüyorum bunu meleğe: "Vakti gelmedi mi?"

Tenimi kesecek bir cerrâhmissin gibi yürüyorum sana. Bir kalp krizinde sarılacağım ilaç dolu bir siseymisin gibi. Mahserde birbirimizi bulmuş gibi gülüyorum sana. Tüm günahlarını üstlendim, korkma der gibi, yüzümü yüzüne döner gibi, kısa saçlarını ikiye ayırıp, sonra da alınına bir öpücük kondurup "yetimim" der gibi, bir gelin adayına karsısında diz çöküp mahçupça "evlenir misin benimle" der gibi... Degil miyiz ölümün nisanlısı hepimiz... Ne fark eder, kimimiz dul, kimimiz bekar, kimimiz toprakla evliyiz... En son evliliğe gidiyor gibi yürüyorum sana! Bir fatiha okur gibi getiriyorum sana özlemlerimi...

Mehmet Akif Ardiç

Bir Garibin Mezar Taşı

-Rüy'ada yazdığım ilk şiir-

Sümüklü dünyâ, utan;
Bir gariptir burda yatan..
Seni de raylara büzsün,
Ecelim o kara tren! .

20 Mayıs 1995, Cumartesi

Mehmet Akif Ardıç

Bir Yeşil Anka

güzelleştirdin ölümü;
hayat, loş bir sahne kaldı.
ne içtiğim su tatlı,
ne zevk veriyor artık koklamak bir gülü.

yaşadım mı, öldüm mü;
kıyamadığın bu yüzden bak ne kaldı!
ne dudaklarım kanayacaktı,
ne düşman olacaktı bana gökyüzü.

sen, ben'din; ben de sen,
tek bir gönül; iki ayrı beden.

ikimizden biri yalân olacaktı;
hayât, senken ölüm bendim.
tutup göklerle güreşseydim,
beni bir anlayân olacaktı.

gülümsemek isterdim,
utangaçca yüreğine koyup bakışlarını.
bulutlara değen kayıp bakışlarını,
sormak, sebebini bilmek isterdim.

bu hasta gönül, bu yaralı ten,
cân bulurdu bir gülümseyen sen.

sarı saçlarından incecik;
kalbim, örülü bir kuş kanadı.
kirpiklerimiz sevdâya asılı;
yakalandık, kelepçelendik...

içimde gizli bir ukde kaldı,
bir tarafım yalan ve bir tarafım eksik.
Kaf Dağı'ndan eksildik;
Ankâ'sız gök, bak hiç ne kaldı.

bir anlam durur hâlâ gözlerinden,
(yeşil) bir yaprakta, her bahâr yeniden...

bir özlem ki yatmış pusuya,
bir sevdâ ki göz kapaklarımda kurur.
bütün kervânlar vurulmuştur;
yüreğim, ermez suya...

siyâh dudaklarımda bir dûâ;
kâh ötelenir, kâh yorulur.
bir aşk mektubudur,
sevgilim, rûhuna her fâtihâ.

Nisan 2007, Adana

Mehmet Akif Ardiç

Bir Yürek Yangınıyken Sen İçimde

I.

Bir yürek yangınıyken sen içimde,
Sana küllerimden şiirler söyledim.
İnce yüzlerini üfleyip göğe,
Cehennemimden bir çiçek diledim.

Ateşten bir sevdayı kundaklıyor melekler,
Satarken Faust, cenneti bir öpücüğe.
Rûhum, kaç bin asırdır seni bekler;
Daha Adem'le Havva'dan önce.

Bilsen kaç bin asır sürer bu yalnızlığım,
Ayrılmadan dünya, gökyüzü ve denizlere.
Seni o leylî siyahlıkta tanıdım,
Sevdim, bir anne rahminde seni günlerce.

II.

Ben, bir uçurumun dibinde, rüzgârlardan kokunu getirmesini bekleyen çocuk,
İçimde tuhaf bir şey, tuhaf bir şey saklıyorum,
Küçücük ellerimin içinde kaybolup.

Ben, kalbinde kelimeleri yitiren Yâkub
Ben, parmaklarının henüz dokunmadığı
Utangaç ve bâkir ud.
Kırpıklarımde kötü bir şey
Çok kötü bir şey saklıyorum,
Akmasın diye gözlerimden, Bünyamin gibi alıkoyup.

Ben, Dâvûd gibi göğsümde dövüyorum tüm kılıçları
Ve göğsümle karşılıyorum
Bedenimi üfler gibi esen sert rüzgârları.
(Göğsümde çırpınan) balığı iki denizin birleştiği yerde unutup
Seni Mûsâ gibi çağırıyorum,
Seni Mûsâ gibi çağırıyorum,
Seni Mûsâ gibi çağırıyorum...

Biliyorum, kötü, çok kötü bir şey olacak
Ya kıyametler kopacak üzerime,
Ya gideceksin, göğsümünden etler kopacak.

Esen rüzgâra bakıp şarkılar söyleyeceğim.
Lam ve Mim harflerinin üzerine yemin edip şarkılar söyleyeceğim.
Bebeğini yitiren bir anneye şarkılar söyleyeceğim.
Hızır'ın batırdığı bir gemiye şarkılar söyleyeceğim.
Biliyorum çok kötü bir şey, çok kötü bir şey olacak.

Sen şimdi yüzümü elinde tutar gibi tutuyorsun ufukları,
Yokluğunda rûhumun gemisine kasırgalar gibi esiyor,
Gözlerinde peygamber yutan bir balığın öyküsünü anlatıyorsun.
Bir ter kervânına yol gösterir gibi sahrâ gözlerin,

Aşkımanın altın kadehine karşılık,
Nefesimi bir Bünyamin gibi içinde alıkoyuyorsun.
Sen... Sessiz bir liman gibi,
Ağırlıyorsun yüzünde avuçlarımı...

Ben, kalbinde kelimeleri yitiren Yâkub,
Kırpıklarımde kötü bir şey
Çok kötü bir şey saklıyorum...

Mehmet Akif Ardıç

Birgün Beni Yeniden Çizsen

Birgün yeniden çizsen beni, nasıl çizerdin? Yitik bir kentin hangi bilinmeyen mahzenlerine kendini hapsedmiş bu Kays'ı nasıl çizerdin? Yüreğinin gökkuşağına boyayarak mı ve hangi renklerinle beni...

Birgün beni yeniden çizsen nasıl çizerdin; bilirim, bir mimar gibi incecik ve duyarlıdır ellerin. Bilirim, bir ressam gibi bana Şems'in tâcını giydirirsin ve seyredersin defalarca yarattığın şâheserini. Bilirim, ışıklı yüreğinle kalbimin röntgenini çektiğin, tüm silik ve dağınık beyazlar da maviler de yeşiller de çoğu kez tanıdıkta sana... Yüreğimdeki her saklı natürmort, senin de geçmişinin izlerini taşır. Kayıp hatıralarımdaki her dekor, çünkü senden de bir parça taşır. Çünkü yüreğin, çünkü yüreğin, düştükçe ve kapaklandıkça ben toprağa, kaldırır beni yerden göğsün; yüceltir, hep arşa taşır...

Beni yeniden çizsen... Beni o ışıklı bakışlarınla çizsen nakış nakış, beni rüzgârda çizsen, beni yağmurda, beni çamurda, beni bembeyaz bir karda çizsen, beni şeb-i ârus'ta, beni Yok'ta ve Var'da, beni kışta ve baharda, bir diriltici Mesih kokulu nefesinle, bende Yusuf'u hapseden Züleyhâ nefsinle, beni içinde emânet gibi saklayan göğüs kafesinle, beni Öte'lerden çağıran o hep şarkılı sesinle, beni Şems'in aşk vadilerinde hep seni bekleyen, kumaşı Mevlânâ ve Şems'in âşinâlığı elbisesinde, beni Târik'in tüm gemilerini yaktığı tablosunda, beni Itri'nin dembedem 'Yan da gör! ! !' bestesinde, beni Hâfız'ın 'Dil serâ-perde-i mahabbet-i ost / Dîde âyînedâr-ı talat-i ost' * gazelinde, beni İsmail'i Yaradan'ına kurbân edecek gibi yatırıp dizlerinde yeniden çizsen! ! !

Ellerin ki merhametten örülmüştür... Her fırça darben, en ince hislerle örülüdür... Nereye koymuşsam, bulur çıkarır yüreğimi, neye değse tensiz sevdân, yur, yıkar yüreğimi... Nârın aşk pınârına kandırırsa da, gözyaşın yakıp yıkar yüreğimi... Her tek bir hecen, nasıl toparlarsa; tek bir anlık sükûtun, kırıp döker yüreğimi... Hilal kaşın, ok atmaya hazır avcı, ama; ceylan gözlerin, asil kesip biçer yüreğimi... Tadı bazen acı olsa da; yüreğin kadeh kadeh içer yüreğimi... Saçların, beni asmak için zülfünde bir kement kurar. Dudaklarınsa öper canlandırır tekrar yüreğimi... Canlandır ne olursun tekrar yüreğimi! ! ! Canlandır ne olursun tekrar yüreğimi...

Birgün yeniden beni çizsen... Saklasan bir ömür göğsünde, bu yaralı, firâr yüreğimi...

17 Nisan 2010, Cumartesi.

Mehmet Akif Ardıç

Bütün Yollarım Sana Çıkıyor Züleyhâ

İnce gözlerine sığınan bir ebâbil kuşunun azatlığında gönlüm.
Her şey, senin sesin mi semâmda Züleyha?
Bu cılız kanat vuruşları, kalbimde ümit kuşlarının.
Bu yüreğimin içinde düşüp kaybolduğum kuyu;
Şimdi dudaklarına kondurduğun bu aceleci hüzün.

Kalbimin kırılğan mührü, yine sırlı bir camda Züleyhâ...
İstedğin kadar kaybol sen Yusuf'un saraylarında
Yönünü döndüğün yer, hep Yusuf'tur.
Pencereden baktığın yer, hep güneştir Züleyhâ.
Ve içtiğin her tâze su.

Hangi hâtıramda saklansan bulurum seni;
Ilık bir rüzgâr gibi esişinden tanırım seni Züleyha.
Kalbimin sokaklarında korkakça koşuşundan,
İnce gülüşlerinden ve 'Züleyhâ Kokun'dan.
Hiç bulamazsam; bir Azîz'in bakışlarından tanırım.
İstedğin kadar kaybol sen Yusuf'un saraylarında.

Oysa kaybolan benim gönlünün dipsiz kuyusunda.
Kardeşim 'yalnızlığın' yüküne altın kadehimi koyan
Sonra onu da kendimi de ele veren benim...
Dönen benim Züleyhâ, gökyüzünde yitik kuşlar gibi
Her seferinde vurulup sana dönen sonra içlerinden.
Unutan benim benliğimi ve benim günbegün sana dönüşen
Ve seni bir Yusuf'a dönüştüren;
Sonra da soran benim sırrını hep göz izlerinden.

Taşıyamadığım, sen değilsin benim;
Kendi göğsümdeki yük benim Züleyhâ,
Zifir gönlümü kalem yapıp da
Müptelası olan benim kuşlara seni çizmelerin.

Yalınayak koşup da cam kırıklarının üzerinde;
Beni onarmandan korkan benim sonra.
Kirlenmesin diye beyaz elbisen ayaklarımdaki kanlarla
Kendimden uzak tutup zindânlarıma atan benim
Ve tükenmesinden korkan vuslâtsiz sevdâlarının...

Oysa bütün yollarım, sana çıkıyor Züleyhâ,
Hiç kanamaz dediğim yerlerim, bir bir kanıyor...
Tutamadığın ellerim, gül gül kanıyor...

«Söz geçir atardamarlarıma gel yine yüreğim ol da...
Gözyaşların da aynı yakıyor, Cehennem'den bir kor da...»

Züleyhâ, gözyaşlarımla büyüttüğüm bir teldir saçın.
Göğsümde ince rüzgâr; yüzümü okşayan eldir saçın.
Zindân zindân yokluğunda esâretimi ele verir saçın...

Saray da sensin oysa zindan da!
Asılayım bir şafak vakti, zülfünde hatırlat da!

Bir kerecik saçlarında uyuyayım da,
Sonra küseyim,
Yitik bir mavi gibi yazgına... Sonra...

Bütün yollarım, sana çıkıyor Züleyhâ...
Doğum, batım, önüm, ardım, arzularım ve imânım...
Rûhunun bestesi bu rûzgâr;
Ulaştırır sana ne hissetse kalbim; ne geçirse aklım...
Çöllерimde gizlenişim bu çocukça;
Yeter mi yarım kaldığımı sensizken gizlemeye? !
Gül kokun rûhuma dolandıkça,
Gömsem neye yarar yüreğimi en kuytu yere!

Bütün yollarım, sana çıkıyor Züleyhâ
Her durağı senden geçen bu hüzün tramvaylarında.
Pervâne gibi çevrende dönüp dönüp
Bırakıyorum rûhumu ateşten bakışlarına.

Bırakıyorum rûhumu ateşten bakışlarına...

Bırakıyorum rûhumu ateşten bakışlarına.....

Züleyhâ, merhametliysen bu kalbi sağ koyma;
Gözyaşınla da olsa vur, ama vur camdan hançerini...
Ben İsmâîl olayım; sen bir İbrâhîm başucumda;
Daya bembeyaz boynuma gâmdan hançerini...

Ama sakın gözlerime bir kerecik bakma.

Ama sakın gözlerime bir kerecik bakma...

Ama sakın gözlerime bir kerecik bakma.....

Sorma 'Ey Yusuf, nereye? ' diye bana...
Bütün kelimelerimle artık sustum hayata;
Gönlümdeki Kenân'adır şimdi yolculuğum...

14:33, 3 Mayıs 2010, Pazartesi.

Mehmet Akif Ardiç

Cemile Gelin Oldu

Elbisen gül gül olmuş
Saçların tel tel olmuş
Beyazlar içinde gelin olmuşsun

Nasıl da yakışmış ellerine çiçekler
Hayallerin kadar bembeyaz
Nasıl da titriyor ellerin sevinçten

Beni saran ellerin ah gülüm...

O siyahlar içindeki adamın yanında
Ne benim kadar mutsuz
Ne de gökteki yıldızlar kadar yalnızdın;

Gözlerinin içi gülüyordu

Ama bir an göz göze gelince benle
Kaçırdın bakışlarını kusursuzca
Bana mı öyle geldi bilmem
Galiba, ağlıyordun...

Doğrusu buydu; biz birleşemedik
sendeki intikam, kalbimdeki gurur
Bir adam bile edemedik

Az sonra gelin arabası gelecek

3.sahıslar, seni alıp götürecektir
Bense kadehimi sana kaldırıyorum

Bir an babanla gözgöze geldik
Belli ki küfürler yağırdırıyordu içinden
Güldüm, çekip vuracaktım...

Bazıları bana dönüp dönüp baktı
Umrumda da değil ya

Sen vardın aklımda ve genç kız hayalin
O hiç unutamadığım çapkın gülüşün

Gel diyemedim, gidelim diyemedim ya sana
Sen de konuşamazdın biliyorum

Az sonra gelin arabası gelecek

İşte, silahlar patladı bile
Keşke biri şu kalbime değse diyorum
Kalbimdeki seni n'olur öldürse diyorum...

Yorgunum, hiç düşünemediğin kadar yorgunum Cemile
Şuradan şuraya adım atasım yokkk
Ve halay çekesim yokkk

Ve, 'OFFFF' diyesim yokkk

Bak bugün de sarhoş olamadım
Bilirsin içmeyi zaten beceremem

Ve az sonra gelin arabası gelecek

Az sonra ben sessiz sessiz kahrolacağım

... Sokağı dönüp meyhaneye varsam?
Görmesem diyorum o gelin arabasını
Oysa bacaklarım taş kesilmiş Cemile!
Oysa hiç görmüyor ve duymuyorum

Az sonra gelin arabası gelecek

Yıkılasın dünya diyorum...

Gideceksin şimdi çook uzaklara
O hiç sevmediğim adamın koynuna
Oysa düşüp yığıldığım bu sokakta

Gelin arabası, benim için hiç gelmeyecek Cemile;
Gelin arabası, benim için hiç gelmeyecek!

1994

Mehmet Akif Ardiç

Ceylan

Bir hasret ağrısı, bir gâm bu akşam
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür
Çağırса hayâlin, aynaya baksam
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Ne gece karanlık, ne yollar taşlı
Giriver göynüme âh kalem kaşlı
Yârinden ayrılmış, gözleri yaşlı
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Bu nâzenin kalp, bu titrek, bu ince...
Cefânın örneği, seni sevince.
Yanık türküler söyleyip her gece
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Gül, dalıyla güzel ah gül dalıyla
Süslesen mezarım âh gül dalıyla
Ezilmiş yüreği, yorgun halıyla
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

İncecik yaprağı tüle benzeyen
Var mı bir çiçek daha güle benzeyen
Benzi sararmış, küle benzeyen
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Bilmem ki nedin, hayâl mi, düş müsün
Donmuş mu dudağın, gülüm, üşümüş müsün
Gâm yollarından geçip de gün be gün
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Ağlasın bahçemde goncalar güller
Seni benden alıp ele verdiler
Sormayın alnımda neden çizgiler
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Kime ne bu derdi kendim seçtimse
Aşk pınarından ilk su içtimse
Mutlu sanırlar; oysa bilmez ki hiç kimse
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Aşkın bir zindan bende dört duvar
Ne yana baksam da hep hayâlin var
Sarar da rûhumu bu dinmez efkâr
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Unutulmaz yârin o kalem kaşları
Öpüşü, iç çekişi, ne göz yaşları
Penceremde yorgun ARDIÇ kuşları;
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür.

2005

Mehmet Akif Ardiç

Çığlık

Sesime bir ses, gönlüme gönül, hâlime mücessis..
Çığlıklarımı duyacak bir rûh nerde var?
Şu nihayetsiz çilede beni dehliz dehliz
Arayacak beni hangi, o hangi vefâkâr?

1998

Mehmet Akif Ardıç

Değişen

Çıkarken yollarım hep sana doğru
Gözlerim adresle boşa döğüştü
Ararken yüzünde acır duyguyu
Gamzen, ok atan kaşa dönüştü

Gönlüm bir gel deyiş bekler sesinde
Tutuşurum yanarım hergün peşinde
Gönlümde taşıdığım aşk ateşinde
Özlemim kanlı bir yaşa dönüştü

1992

Mehmet Akif Ardıç

Delikanlı Gibi

Sevdim seni delikanlı gibi

Bir ömür boyu içten
Kimselere söylemeden
Kızmadan, ahh etmeden..

Sevdim seni delikanlı gibi
İsmin sadece kalbime kazılı..
Ne sarhoşluğumla eleverdim aşkı
Ne de intikam aldım hiç görmedin diye
Yalan değil, heves değil benimkisi
Sevdim seni delikanlı gibi...

İçim ürpermiyor her kavgaya dalışımda,
O yeşil gözlerin kurşunluyor bağrımdan
Korktuğum; çelik, tabanca değil
Birgün aşkıyı gözlerimden anlayıp
Ulu orta gururumu kırarsın diye..

Gâm yemem bir kör kurşun kalbimi delse;
Sevmemendir hâkî ecelim!

Unutmak, vazgeçmek yazmaz benim kitabımda
Unutacaksam sevmezdim
Korksam, sabahlamazdım her gece kapıda!

Sana gönül verip sevmişem kız
Kızdırma beni, kurşunlarım kitâbıma

Sevdim seni delikanlı gibi
Yürekten, ölesiye!

Ben senden vazgeçmem,
Sonu, ölümse bile!

14 Mayıs 1993, Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Deniz Kokusu

'Martı'ya'

Ben, anlamsız öyküler için yaratılmışım. Ne başı belli, ne de sonu... Çekingen, tutuk, korkulu, yarım... Ben, anlamsız öyküler için, bu dağınık bedeni...

Hiç yaklaşmamıştım bu kadar sana. Hiç korkular yüreğimi böyle sarmamıştı. Gözlerimi açtım ve kapadım. Bütün asır, bir 'görüntü'den ibaret... Karanlığın gürültüsü var sokaklarımda.. Bütün mahfillerde ben koşuyorum. Bir kırgın gibi baktı yüzüme sevdalar; oysa ben ayrılığı hiç bu kadar sevmemiştim...

Uzandığım bütün yıldızlar yalancı çıktı. Bütün gölgeler yürüdü bedenlerime. Sadece bir pencere sonuna kadar açıldı. Dokundun bütün sıcaklığınla duvardan etime...

Seni hiç bu kadar sevmemiştim. Diyorum ya, a benim kahverengim... Gölgeler, saçlarından yürüdü gözlerime. Saçılan tenine a benim kül rengim... Bütün Deniz'lerde ben yüzüyordum; bütün aşklarda benim kokum... Tenimden sahillerdi gözkapaklarına ördüğüm! İyi ki geldin! Dedim ya, sevmesen, sadece bir hayâldi bütün sevişlerin. Seymesen, beni hiç sevmesen... Hiç sormasan o göğsünde büyüttüğün ben kimdim? Bir 'sığınak'ta sonsuz köşe kapmacaydı; ben, korkularım ve kendim... İşte yine söylüyorum. A benim kahverengim. Bütün dudaklarımla söylüyorum ve bütün günahlarımla - ki günahlar benim sonsuz yarım... - Seni seviyorum! Seni seviyorum bütün tüm MARTI'lar gibi; çığılı karışmış rüzgârların. Seni seviyorum bütün yollar gibi ve Deniz'e akan fırtınanın... Gözlerin, hoşgeldi küstah sevgilerin bereketine. Gözlerin, Deniz'lerin yerine; ben, içinde bir serâbın. Hoşgeldi gözlerin, bu yarım bırakılmış sevdalar ülkesine...

2001, Kahraman Maraş

Mehmet Akif Ardiç

Dert Sokağı

akşam olur, gözlerimi kapatırım
yavaş yavaş
ağlıyor muyum gülüyor muyum belli olmaz

ellerim hasretle okşar saçını
hem gülersin değil mi?

yorgun olsam hep bir sigara yakarım
özlemişsem sokağında alırım soluğu
ama bir kerecik olsun
bakamam pencereden
hızlı adımlarla geçerim yolları
bazen ıpıslak caddelerde sevdâ şarkıları
bazense anlamsız ıslıklarla seni bekleyiş

belki gelirsin diye beklerim
her defasında gelmezsin oysa
geçmişini düşünüp yatağıma uzandığımda
seni düşünürüm başka şey değil

kalbimin içinde
fırtınalarla geçen günlerim
seninle dolu her hatıram güldürür beni

dert sokağı derim pencereden geçerken
kapamışsındır tüllerini beni görüp
gülerim acı acı
bir cigara yakarım
ne düşündüğümü bilmezsin

11 Temmuz 1995, Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Dikçe (Nesir Şiir)

~gülgün çiçeği'ne~

Kaç mevsim oldu biliyor musun; değmeyeli gözlerin gözlerime? ! Ne bahâr /oysa/ ne kış oldu. Sende kaldım, sende kaldım hep öylece...

Kirlendim... Açamadım yüzlerini, hicâba tutulmuş güllerin. Oysa bende hâlâ ne istekler var! ! Ne arzular o küçücük parmaklarına dâir... Parmakların... Kanıyordu gördüm.. Son kez öpmek istedim; çünkü üşümeyeceklerdi! Ama kirliydim; açmak istemedim yüzünü. Hiç, hiç...

Seni götürdüler. Ben sokağın bir köşesine saklandım. Ağlıyordu, bir çocuk ağlıyordu yanağında bir rüzgârla alelâde. Sonra ben gittim, abdestsiz bir Kur'ân okudum, secdesiz bir namaz kıldım. Sonra ben gittim, bahçene... Beyaz... Bembeyaz... Bembembeyaz bir gül koydum... Rüzgâr hâlâ esiyordu çocuğun yanaklarında; o sokağın bir ucunda, öylece sessiz, öylece sessiz... Sen, biliyordum şarkılar söylüyordun. Ben, biliyordun sana duâlar ediyordum. Gülüyor gibiydim; ağlıyor gibiydim...

Birgün... Aynaya bakarken... Sana rastladım. Sana! Gülüyordun, gözlerimin içinde öylece gülüyordun... Dudaklarımda senin gülüşün vardı, gözlerimde senin yaşların.. Kalmanı istedim, sonsuza dek kalmanı. Gitmemeni hiç ama.. Sonra... Birgün... Yine gördüm seni: Sokakta yürürken. /Hani suların içinde zıplaya zıplaya sen yürürken.../ Beş yaşında... Ellerini göğ'e açmış, semâzenler gibi semâ-i râh ederken.. Derken... Fazlalaştı seni buluşlarım.. Hep kanar mı insan böyle bir gönülde? ! Hep... Hep... Akar mı damarlarda «cân» diye? ! Ama, ama öylece kabul ettim seni. Damarlarımda akmana da, gözlerimde bakmana da, «gözlerimde gözlerin yanıyor» olmana da. Sen taşlıkça içinden nehircesine; yok oluyordum ben, çürürcesine. Toprağa düşen sen miydin? Toprağa düşen sen miydin? !

Bir 'kaplumbağa'ya rastladım birgün; bana gülmeyi öğretti. Bir 'anne' tanıdım sıcacık. Esmer yüzlü bir kız çocuğu.. Sevmiştim; çünkü burnu aynı sana benziyordu, dudaklarında o köylü kızı gülümsemesiyle... 'Ağzı mühürlü bir papağan' en son... Yüzünü hiç görmediğim onca cân'lar, kalbimi hem güldüren hem de inciten sevgiler... Öyle çoktu ki senin dostların... Sen, sen... Öyle güzeldin ki bütün kıskançlığıma inat. Gitmeni istedim defalarca... Kulak bile asmadın. Yalvardım, yakardım ama damarlarımda akmaktan bir an olsun vazgeçmedin.. Şimdi ölüyorum... Korkuyorum... İkimizi de aynı kabre gömecekler. Senin bir yanını, benim bir yanımı... Şimdi ölüyorum; dudaklarımdan kan yerine akan bu kelimeler...! Başının çaresine bak sen de artık.. Seni taşıyabilecek inan bir nefeslik gücüm yok... Daha ne kadar tahammül edebilirim bilmiyorum. Merak ediyorum... Başucuma kimin ismini yazacaklar...? Seninse, benim ismimi nereye koyacaklar? ! Merak ediyorum... Bir kez... Bir kez öpecek mi beni o dudaklar? ! Vuslat değil... Ama... Ama... Ama... Yok... Olmasın... O da olmasın...! Seni bir kez daha görmek; nolur, nolur, bana nasip olmasın...! Bana nasip olmasın...!

15 Şubat 1999
Kahraman Maraş

Mehmet Akif Ardıç

Don

Hayat pistir; don kadar
Ömür kısa; don kadar
Korkuyorum batacağız
Birgün donumuza kadar

1993,Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Dörtlük

Kaybolup giderken ümitlerim birer birer
Ben miyim daha yalnız çöle düşen bir kum mu?
Neden böyle yanışım hasretinle derbeder,
Dudağın mı kordan; yoksa yanan rûhum mu

1999

Mehmet Akif Ardıç

Durup Durup

Özlem'le mâziye dalıp da aksam
Zülfümde ağarır tel durup durup
Lahzâ... Gelir diye yollara baksam
Elimde sararır gül durup durup

Mâzimin kadere çattığı yerde
Dudaklar kor olup aktığı yerde
Akşam güneşinin battığı yerde
Gönlümde utanır al durup durup

Vehmimde solarken vuslât hayâli
Elimde titrek, saçının teli
Mâtemli bahçemin has pembe gülü
Esmeden bükülür dal durup durup

20. 06. 1998

Mehmet Akif Ardiç

Dünya

Yüzüme bakınca korktum aynada;
Genliğim tükenmiş, saçlar ak olmuş..
Rûhumdan öğrendim bakıp bir bana da,
Sanki bu cezâlar bana bir hayli hak olmuş..

Aradım yolları, ne gelen var ne giden..
Unutmuş yüzümü - o dün çok seven -
Anladım ki şu dünya koca bir yalan;
Beni de içinde kaybedip yok olmuş..

Ömür bir rüy'a, uyandım da bitmiş ahh..
Şu koskoca dünya, kaybolup yitmiş ahh..
Şu nefsim bana neler neler etmiş ahh..
Mâzîm dâhî bana düşmandan çok olmuş

1997

Mehmet Akif Ardiç

Ebed Delisi I

Sonsuzluk ağlar gözümde; ben, sonsuza ağlarım.
Birgün öleceksem de, hep sonsuzda varım

Mehmet Akif Ardıç

Ebed Delisi II

Varlıkta yokum; yoklukta nokta.
Zamanda gölgeyim, zeminde sem'â.
Ebede doğdum, bilmem ezeli;
Ezelsiz yaşarım; ebedsiz asla!

1989, Adana Seyhan İmam Hatip Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Ellerine Aldın Beni

önce ellerimi aldın benden
ve saçların
ellerimi kesen;
sonra yüzümü ıslak adımlarına sardın.

gece ve sen...
yüreğime bir kelepçe de sizdiniz;
kaçmak istiyordum,
gözleriniz yakaladı beni.

ellerine aldın beni,
kanatsız ve sürgün...
öylece beklerdim hani incinseydi yüreğin.
ama nâr ellerindeydi
ve gözlerim sürgündü yüreğinden

kaçmak istedim âlem sen oldun,
yakmak istedim alev sen.
gözlerinde bıçaklar yanıyordu
ve incitmekti yüreğimi dalgın duruşun;
oysa yüreğini içmekti benim.

hayır, saçlarını yalanlamıyorum
ve inkâr etmiyorum gözlerini hayır!
ama örtüp yüzümü benliğimle
gözlerini aldın benden.

kutsal bir aşk yarattım seni,

sonra günahlarım oldun
kirli mâsumluklar boyu bir ömrün her dakikasında.
hayır, arzularımı yalanlamıyorum
ve kutsandığımı kötü şarkılarla,
düşündüğümü yollarda ah an be an seni...

gözlerinde bıçaklar yanıyordu;
bende bu şehir.
ve saçların ellerimi kesen...

yüzümü soğuk adımlarına sardın
kaçmak istiyordum
gözleriniz yakaladı beni

gözlerin, bıçaklar, âlem, sen...
oysa nâr ellerindeydi
ve gözlerim sürgündü yüreğinden.

ellerimi aldın benden,
ellerine aldın beni
ve saçların, ellerimi kesen...

11 Kasım 2005

Gata - Ankara

Mehmet Akif Ardiç

Em

Gönlümdeki yaraya em'sin sen
Bir eşi yok güzeldensin sen
Bakma gözlerimin şen olduğuna
Rûhumdaki hüznü sensin sen

1 Ekim 1998

Mehmet Akif Ardiç

Eskiden ~Yarım kalmış bir şiir ~

Ellerini tutarken aklımdan aşk geğerdi
Dudağını pnce, rûhum donar, erirdi
şimdi yok saçlarımı böbürlenip de tarayan
Yitirdiği hasreti gözlerimde arayan

1991

Mehmet Akif Ardıç

Esmer Gülüşlüm

/ sevgili dostum` a.../

I

esmer gülüşlüm
gezme bu yerlerde bu saray eski
avlanmış ceylanları bütün bir ömrün
eğlenme diyorsam elbet bir sebebi var
niçin nasıl gönül bilmez ki...

II

ülkesiz baharlar yetimi saçlarım
dizkapaklarımda titreyişi ölümün
bak 'gülgün'ün soldu esmer gülüşlüm
arsız hüznler dudağı şiirler gibi.

okuma gözlerimi karanlıkta ne olur
karanlıklar yüreğimi bölüşür oldu

III

ödedim erken gelişini bir baharın
sana yorgun / bak / harfler bıraktım
üşürsün diye avuçlarımda
kırmızı açmayı son`dum çiçeklerden

IV

umarsız bu toprakta güneşi bekleyiş
çelmedi umudumu esmer gülüşlüm

V

azabın sararken eskimiş yüreğimi
eğlenme var git sen açtığın ovalarda
yitik sarkılar besteler bu toprak
görme sakın solarken beni
uzanıp giderken acılarımla

VII

adımı şiirlerde arama
n'olur okuma karanlıkta gözlerimi
eğilip yamaçlarına eski bir su gibi
bak yandı damarlarım esmer gülüşlüm
unut ki dinsin bu gözyaşım
sancısı yüreklerimde bütün bir ömrün...

Mehmet Akif Ardiç

Evlât

Şu dünya bir anlık rüya;
Vazgeçmek çok zor mu evlât?
Gelir ölüm saya saya
Genç-ihliyâr der mi evlât?

Çatışırsa nefsin senle,
Her dem Hak'kı tercih eyle!
İsteğın nedir söyle:
Karanlık mı, nûr mu evlât?

Uy Kur'ân'a yolun olsun.
Hem kanadın, hem kolun olsun.
Boşver dünyâ elin olsun;
Olur sana yâr mı evlât?

Peygamberin izinde ol,
Sünnetinde, sözünde ol.
Her işinde onu denk al;
Başka örnek var mı evlât?

Kim bilir ki son ne zaman?
Seni kabre kor ne zaman?
Hazırlıkta ol her zaman,
Düşün vaktin dar mı evlât?

Namazını dosdoğru kıl;
Nûrlansın hem kalp, hem de akıl..
İbadetin eden bir kul,
Etmeyenle bir mi evlât?

Bazen olur garip anlar,
Amelinde sırlı yanlar..
Düşün bir kez nedir bunlar;
Bir hayır mı, şer mi evlât?

Saçındaki beyaz akın,
Belli eder: ölüm yakın!
Günâhlardan korkup sakın
Ahret, kolay yer mi evlât?

Hevâ için, dünyâ için..
Unutmuşsun HAK'kı niçin?
İstedığın olsun saçın
Cehenneme nâr evlât?

Mazlûmlara etme zulûm..
Olur sana zor bir durum!
Önünde var çok uçurum,
Yoksa gözün kör mü evlât?

16 Mart 1997, Pazar

Mehmet Akif Ardiç

Ey Aşk Seni Neye Benzetip De Anlatsam

seni neye benzetip de anlatsam
ay ucumda bir geceye mi seni
yahut alabildiğince sussam
düşlerimden koridor koridor uzayan
kendi gölgesine basan bir hırsız gibi

seni bir ölünün tabutunda ilk akşam
düşünürken yaşanmamış gerçekleri
yahut ateşte açan bir simurg çiçeği
soldukları yerde küller bırakan

bir çözebilsem ölünceye seni
açılıp dilim bir konuşsam
kelimelerin peşini bıraksa anlam
söylemeden söylesem seni

seni içimde ey aşk daha ne kadar saklasam
birgün ele verecek gözlerimdeki bu ağıt seni

birgün... gözlerimdeki bu ağıt seni
yetmez (olunca) anlatmaya kalem ve kâğıt seni
haykıracak dünyaya artık (ben) ne kadar sussam
mühürlesen de artık dudaklarımı
sus deyip de kızsan...

sen sus deyip de kızsan
ben söylesem rind ile zâhid seni
ölüm, bir kızıldeniz; sen elimde âsâm
göstersem bu âdemiyete şâhid seni
bir mübârek diş, bir kutlu devrân...
hatırlar mı söyle rûyetinle «uhud» seni
merhemim derdimde, derdim benim devâm...
eyleşem üflemeğe devam ey dertli ûd seni
sen ile çıktı yusûf kuyudan
yoğurur ellerinde bir demirci dâvûd seni
aşk, o (güzel) belkıs; gönül, (zengin) süleymân;
öterdi çöllerde eşk ile hüdhüd seni
ey gül kokulu sevgili, ne olur bir ân, bir ân!
beklerim hep düşlerimde bin ümit seni
eksilmez dudaklarından salât u selâm
özler iştiyakle bu ümmet seni
muhtâcız irfânına biz âhir zamân
kuşatmışken ilm ile bin hikmet seni
merhemim derdimde... tek bir sözünde devâm...
ödüldür anlamak hem himmet seni
yârem derinde, aşk kanatsa ben sussam
çağırır o ân yüregimde merhamet seni

çağırır o ân yüregimde merhamet seni
kalplerimize nûr, âlemlere rahmet seni
yok cesâreti anmaya dilimdeki kamet seni
canımda yaşayıp da yine canımda son bulsan

ey aşk, saklarım o zaman gönlümde bir ebed seni

yakıp da bendeki her hücremi
nûr'a güneş'e mi
söyle seni neye benzetip de anlatsam
akla, düşünceye mi seni

2006, Mamak / Ankara

Mehmet Akif Ardıç

Feraceli Gülce Güzel

Şimdi sözleri unutulmuş bir şarkı gibisin kalemimin ucunda. Güz rengi bulutlar inmiş sanki yüzünün üstüne. Oysa bir cehennem aşılırdı seni tarif edebilmek için kelimelere. Bir ah hecesinden bile siyah gözlerin anlaşılırdı. Siyah sendin, güneş sen, manto sen, kalem ve isyan haberleri.

Feraceli ince güzel. Utangaç kelimelerinin yüzünü bir yaşmak gibi süslediği. Önce siyah, önce çekingen, önce güzel. Ardından menekşe kokulu bir sesin kulaklarımda desibel desibel yükseldiği bir örtüye bürünürdü an.

Bir edebiyat kampüsü, eski. Sana yalnız rastlamanın hayalini kuran kelimelerim var Osmanlıca defterimde. Bir ahmak ıslatan boşalsın bulutlardan ve biz söylemediğimiz sözlere sığınalım. Karşılıklı demli bir çay içelim, derslerden konuşalım ya da yan yana iki rekat namaz kılalım... Hayallerinden alıyor işte âşık tüm şair gücünü.

Bu şehirde kar yağıyorken, kısa saçlarına rüzgâr şarkı söylüyorken, tüm Maraş, yeşil damarlarına kadar üşüyorken, birimiz, birimizin sırasında ders fotokopisini unutalım. Kurutulmuş bir çiçek ya da divan edebiyatından iki mısra, ikimizden birimiz sözsüz ve lisansız konuşalım.

Maraş'ta kar yağıyorken, sert rüzgârlar göğsümüze çarpıyorken, ikimiz bir durakta aynı otobüsü bekliyorken... İkimizden birimiz Leylâ, öbürümüz Mecnun oluyorken... Ahır Dağı şahit olsun, dua gibi göklere yükselen minareler ve bu şehir, feraceli, gülce güzel. İki adımımızdan biri kararsız, iki bakışımızdan biri günahsız, iki yüzümüzden biri kızarmasız bir güvercin uçursun yanaklarımızı seğirten soğuğa.

Birimiz vaveyla, birimiz suskun. İkimizden biri kollasın bir şiiri yüreğinde. Bir ucu sevdaya çıkar hep bu şehrin taş sokakları. Yüzlerimdeki menekşe, bıçaklardan keskin... Hüzünlerin uğurladığı aynalı minibüsler şahit olsun, buğulara çizdiğim adının baş harfleri şahit, erken olgunlaşan genç öğrenciler ve. Bu aşk dudaklarımda sıradan keskin. Kurutulmuş bir çiçek ikimizden birinin defterleri arasında. İkimizden biri, diğerine yaprakları soğuktan titremiş bir karanfil versin...

İkimizden biri gençleştikçe gençleşen, diğerinin yüreği sert rüzgârlardan yorgun. Bekler çıplak dallarda güvercinler bu şehirde kutlu ezanları. Gel, türkülerle övelim, hem okuyan hem de yazanları. Bir akşam güneşinde gölgeleri secde eder gibi uzayanları. Gel, gülle süsleyelim seccadelerimizi. Analım yüreğimize sevgiyi kazıyanları.

İkimizden biri, yeni bir şiir bestelesin yeşil damarlarında. Anneler, çocuklarına bir ninni gibi yükseltsin şehit düşen babalarını. İkimizden biri yirmi üç yaşlarında, biri birinin yaksın dokunarak parmak uçlarını.

Şimdi kırk üç yaşındayım. Zamanın ve aşkın sağında ve solunda. Bacaklarım ve yüreğim kireçli. Saklı yüzün, şimdi yüzümdeki saklı hüzün. Kızın da olmuştur şimdi belki oğlun da. Ben hüzünden bir gam örüyorum yirmi yılıma. Sensiz, sessiz, çok üzgün, çok aldırışsız, çok yorgun yirmi yılıma. Sanıyor musun ki aynı hataları yapmam...

Şair dediğin, kavuşmamayı övmeli... Benimki, yeniden karşılaşma umudu değil... Henüz pişmanlığımın başındayım. Sadece bir aşk değil... Bir "ah" cinayeti ki dudaklarımı süsleyen. Ey ruhum, secdeye eğil ömrümün âhir yerinden.

Yirmi sekizimi görmem dediğim yıllarım oldu. Şimdi kırk üç yaşındayım. Yeşil gözlü hatıraların nefesinde ve avcunda. Kalbimde büyüttüğüm karanfillerim, güllerim oldu.

İkimizden biri, belki bir öğretmeni bu şehrin. Feraceli gülce güzel... Nasıl da yakışır şiir, bir kara tahtaya tepeşir tutan ellerinin. Bir Neşet Ertaş türküsü geçiyor odamın ve gönlümün içinden. Bilinmiyor gönülden gönüle giden yollar hala. Çizilmiyor Abdurrahim Karakoç'tan beridir, aşka hudutlar hala. Yakıyor mu Ahır Dağı bir şehrin acılarına ağıtlar hala?

Feraceli ince güzel. Gözlerinin bu şehre Nisan'ı getirdiği. İkimizden biri, ilk kez bir DAĞ gördü ömründe. Şirin, gülüşünün sıfatı oldu; Ferhat, eridi... İkimizden biri, bir dağın yamacında bir yalnız ARDIÇ. Yaşı kadar kış gördü. Olmayacak bir düş gördü. Kışlar, bahara döndü; düşler eridi.

Mehmet Akif Ardıç

Fikir

Fikir, gecelerimde yalnızlık;
Öteleri kucaklayan buğu...
Fikir, mânâ'ya ergi;
İnancın bahâr soluğu..

1989

Mehmet Akif Ardıç

Garip Yolcu

Ne sahte Őeymiş Şu yalan dũnya;
Gũldũm ağladım, sustum ağladım..
Birgũn bitecek diye bu uzun rũy'a,
Gũnâhımı bir bir saydım ağladım..

O gũzel genliğim bir anı oldu.
Simsiyah saçım aklarla doldu.
Gũzlerim hicranla mâzîye daldı;
O eski gũnlere yandım ağladım..

Ben garip yolcu, Şu dũnya bir han;
Niçin yaratıldım dũũndũm bir an..
Şu yalan ũmrũmũz hep zarar-zıyan
Ēlimi semâya açtım ağladım

1996

Mehmet Akif Ardıç

Gece Hanım Gündüz Bey

Bir kıs daha bitti Gece Hanım. Bir külkedisi masalının üzerinden sekiz mevsim geçti. Geriye elindeki hüznün sarısı altın bir ayakkabıyla karbondioksitli sokaklarda o ayakkabıların sahibini arayan bir prens değil, sadece sizden başka hiçbir yüreğe uymayacağını bildiğim birkaç siir, bir de "gece"nin üçünde beyaz bir attan bozma bir arabaya atlayıp bir deniz kıyısında sessizce dalgaları izleyen bir çirkin prens kaldı.

Sizden geriye dudaklarıma donmuş bir nefes gibi yapışan ardışık geceler kaldı Gece Hanım, yüklemsiz ve devinimsiz saatler, yıkanmamış kupa bardaklar ve mevsimine göre elektrikli soba ya da bir vantilatörün yalnızlığını bölen sesi.

Kırgın bir yürek nasıl atar bilir misiniz Gece Hanım, hani içlerindeki yasama sevinci gün geçtikçe çekilen eskimis paçavra bir pilin döndürmeye çalıştığı, ama çoğu zaman beceremediği yelkovanlı bir saat gibi. Siz de eski saatlerinizi sigara dolusu bir yalnızlığın en kireç tutmamış kösesine benim gibi asar mısınız Gece Hanım?

Her siir, sahibini arar da Gece Hanım, sahibi de soldu mu çiçeklerim diye su vermez mi onlara? İnsanlar gibi ölürlükler, ümitler gibi ölürlükler, çiçekler gibi ölürlükler; ölürlükler imlası uzun zamandır düzeltilmemiş siirler de Gece Hanım. Varos bir dudaga bir fısıltı gibi konmayı beklemiş her siir, kelimeleri unutulunca bir karış toprağa gömülür. Hadi beni unuttunuz, can verdiginiz kelimeleri de mi Gece Hanım?

Sahi siz hiç öldünüz mü Gece Hanım? Kaç kere öldünüz? Ya da kaç kere bir adamı bir daha bir daha öldürdünüz? Benim bu, sekizinci olacak... Her mevsimde, beni gündüzleri götürüp toprağa verdiler. Siz, geceydiniz, nerden görecektiniz! Ama siz, ruhuma Orhan Veli'den bir siir okuyup göndermediniz Gece Hanım... Annem yalnızlık ve kardesim hüznün, mezarımın basucunda sessizce agladılar. Siz bir Adana, bir Samsun türküsü bile söylemediniz Gece Hanım...

Karanlıktı. Koyu bir karanlıktı kırgın bir yüreğin üstüne bulasan mürekkep. Ölümüne sevgililer, öldürüp öyle gittiler hep... Duymak mı lazım illa mühürlü dudaklardan sesli bir lisan... Konusmadan da seni seviyorum, seni seviyorum diyemez mi bir insan... Sahi, siz kaç mezardan konuşmasını, dile gelmesini beklediniz bir ölünün? Ne farkı vardı ki Gece Hanım, mezarda yatan bir ölüden can verisi eksik kalmış bir ölü gönlün...

Karanlıktı. Koyu bir karanlıktı zaman, geceleri perdeleri sıkıca çekilmiş üç metre kare bir odada. Tutusturdum donmamak için cam kırığı yüregimi yatağımın basucundaki sobada. Sahi, siz yine çok üsüdünüz mü Gece Hanım, yine üseniyor musunuz biriken makbuzları yatırmaya? Patlayan bir ampulün yerine yenisini takıyor musunuz ya da? Sahi... Siz üsüdünüz mü Gece Hanım, sevdiğiniz insanın size sarılısını özlerken yatağınızda.

İlk cemre düstü. Ama odamın içi hala buz gibi. Odamı saran soğukluk, mevsimler değil Gece Hanım... Kalbime dolan ayazın sebebi, ince battaniyeler değil. İlk dakikaları atmalı atese, önce saniyeleri değil Gece Hanım. Üsüyorsa gönlü bir insanın, önce eski defterleri, kırgınlıkları kapatmalı, pencereleri değil...

Sahi siz, parmaklarınızın izleriyle dolu aynalarda kendi yalnızlığınızı yüzlerinden öptünüz mü Gece Hanım? Siz, uyumadan önce hüznünüze iyi geceler dilediniz mi? Sahi, siz hiç kederlerinizi mahalle bakkalından kendiniz satın aldınız mı? Siz hiç karanfillerinizi bardaga ya da bir vazoya değil; yüreğinize koydunuz mu? Sevgilinizin adı diye "gece"leri çok sevdiğiniz oldu mu? Siz hiç rengi sevgilinizin gözlerini hatırlatıyor diye çay yerine sekersiz neskafe içtiniz, duvarları bastanbasa kahverengiye boyadınız mı?

Özledim mi sizi? Hayır, hayır... Özlediğim için, gel demek için yazmıyorum bunları. Çünkü ben, hiç tahmin etmediginiz kadar öldüm. Ruhuma bir Fatiha yerine Sezai Karakoç'tan, Cahit Zarifoglu'ndan, Erdem Beyazıt'tan siirler üfledim. Belki biraz lor peynirinin tadını özledim. Belki sıcak, üstü susamlı ince yayla ekmeğinin kokusunu. Belki biraz, yarısı tükenmiş bir sigaradan içime nikotin sarısı bir nefes içebilmeyi. Belki biraz çok sevdiğim 8 yaşındaki yegenimi... Belki biraz beyaz peynirle rakı içmeyi. Belki biraz, 11 yaşımla mahallenin bir ucundan bir ucuna kosmayı. Belki biraz, unuttuğum tüm kelimeleri hatırlayıp yeni bir siir yazmayı. Belki biraz bu yaz kestirdiğimiz yaşlı erik ağacını. Belki biraz iki sekerli bir çay içmeyi. Belki biraz... Eski resimlerinize bakmayı hani su elinizi belinize doladığınız... Belki biraz size yine sakalar yapmayı -ki biliyorum çok çocukça- Belki biraz Ahmet Kural gibi öyle hoyrat size laf dokundurmayı...

Kabul ediyorum... Bir miktar özlemiş olabilirim. Ya da bütün başlangıç paragrafını reddedip sizi çok çok özlediğimi yazabilirim... Ama bu bir şey degistirmez ki Gece Hanım, siz de bilirsiniz. Çok iyi bilirsiniz, dönseniz hiçbir şeyin degismeyeceğini. Yine ağzımı açmayacağımı, mühürlü kelimelerimi.

Ah Gece Hanım, bana göre değil anlamak kadınları... Ya da anlamalarını ummak, suskun bir adamın neden konuşmadığını. Altı-üstü buyum iste. Fazla kırılgan, fazla savurgan, fazla aldirırsız, fazla yalnızlığına düşkün, ama en çok fazla yorgun. Ama biliyordun uçmayacaklarını ve uçmayı asla beceremeyeceklerini kanadı kırık incir kuslarına kâğıttan kanat yapsan. Çünkü Gece Hanım, Mecnun, çöllere düşmüsse bir kere, atamaz o yabanlığını asla kamburundan. ister çöller denize dönüssün, ister karsısına dikilsin Leyla, onun susması mecnunlugundan...

Ama siz, Günes dolu gündüzler görün Gece Hanım, ama siz gümüş bir tepside gündüzler... Dikilmesin koyu bir yalnızlık gibi karsınıza: Eller ne der... Ama siz, hala liseli bir kız gibi örün saçlarınızı Gece Hanım, ama siz, dost tutmayın yalnızlıklarınızı... Bakışlarınızı uzak bir memleket bilsin, erismesin dünyada ve ahrette gözlerinize keder....

Mehmet Akif Ardiç

Gecenin Kemanı

Ve gecenin kemanı, beynimde kahrolan kırıklık, ayışığı ve senin için çalacak yine. Sen yine düşlerimdeki kelebek; ben, yine sana en güzel kelimeleri deren âşığı. Gecenin kemanı, anılar için çalacak; sen, elinde güllerle bana koşacaksın ve bitmeyen bir şiir daha çiçeklerle doğacak. Bir damla gözyaşım, sana bıraktığım hediye olacak.

Bitti sanacak beynim; hayatımın orta yerinde saçlarındaki beyazlarla yüzüme kederle bakacaksın.

Korkuyla, gitme diyeceksin, gitme...

Bense susacağım.

Elimdeki titremeyi duyacaksın yüzünü okşarken, belki anlayacaksın. Son bir defa bakacağım o simsiyah gözlerine. Ve gecenin tû'lunda Ay, beni çağırarak, düşüverecek parmaklarım saçlarının teline...

İşte, işte o an öpmek isteyeceğim seni. Başımı omuzlarımdan kaldıracacağım. Gülümseyeyeceğim zoraki. Göğsümdeki al 'gonca'yı usulca saçlarına takacağım; ak saçların yeniden canlanacak, kırış kırış çizgileri öpeceğim bir öpüşte çehrenden.

Sonra koparacak seni benden ellerim, güle güle diyeceğim sana. Kanayan kalbim ağlamayacak belki seni de ağlatırım diye. Gülümseyeyeceğim o an, sen anlayacaksın için için ağladığımı. Dokunmak isteyeceksin ellerime ama ben arkamı dönüp gideceğim. Gözyaşlarımı tâ içime, seni sakladığım yere akıtacağım. Gideceğim bitkin ve hasta.

Ve gecenin kemanı, beynimde kahrolan kırıklık, ayışığı ve senin için çalacak yine. Sen yine düşlerimdeki kelebek; ben, yine sana en güzel kelimeleri deren âşığı. Gecenin kemanı, anılar için çalacak; sen, elinde güllerle bana koşacaksın ve bitmeyen bir şiir daha çiçeklerle doğacak. Bir damla gözyaşım, sana bıraktığım hediye olacak.

Ayna Dergisi, 2000

Mehmet Akif Ardıç

Gelmesen de, Hiç Gelmesen de

~Pervane'nin ateşe atılma öncesi~

Gelmesen de, hiç gelmesen de, yüzünü uzak tutma benden... Işığım, gözlerinde kaldı; silinip gidiyorum karanlıklarda... Gelmesen de, hiç gelmesen de, vazgeçme kalbinde seni özleyen birini bilmekten. Adın, bir hançer gibi saplı çünkü benim duygularıma.

Gelmesen de, hiç gelmesen de, düşlerim ol sar içimi. Gelmesen de hiç gelmesen de bir ümit olsun, bir teselli edici sözün olsun, hayatımın herhangi bir anında bana dönecek gibi. Gelmesen de, hiç gelmesen de, duy sesimi ve sadece sesimi... Elimde bu kırmızı gülleri, uçuracağım nefesimle ki ömrün olsun. Her dilediğin gerçek; her gerçeğin benim (de) dileğim olsun.

Gelmesen de hiç gelmesen de, uzakta da olsa orda dur, kal orda, orda bana nispet yap öylece. Gelmesen de, hiç gelmesen de, ben hep ayışığında oturur, gözlerinin yansımalarını izlerim, kanayan dudaklarımla öylece. Canım, canında kaldı, gülüşüm gülüşünde, en son gülüşümdü sende, kalbimi inciten en son sevgi. Yine sever miyim? Unuttun mu, kalbimi unuttum istemeyi ruhumun sokaklarından dönüp giderken... Hem geri vermesen bile ister miyim, sensiz bu bataklıkta solup giderken...

Özel bir kalpti sana bu. Özel bir hayat... Sana özel bir aşk. Hiçbir kadının ömrünce görüp de sevilemeyeceği kadar. Senden gayrısının ulaşamayacağı mühürlü bir kale, senden başkasının içeri adım atamayacağı 'cehennemden gelen' nâr... gelmesen de hiç gelmesen de, sen bendesin ben de sende. Sen bende bir hayâlsin, bir avuç ömür ben sende. Kanayıp gideyim gölgende, hayâlin silüetime değsin! Sen, herşeye değersin, sevgilim, sen herşeye...

Mehmet Akif Ardıç

Gençliğime Yürüdüm Gözlerim Kan Revân İçinde, Bölüm 1

BÖLÜM 1

i.

Her insan, bir hicret taşır yüreğinde.
Her insan, yaşar çabuk, gençliği ellerinde.
Ne aşka karşı koyabilir ne de ölüme,
Her insan, yüreği kendi bestesinde.

ii.

Sana en son şiiri göğüs kafesimle söyledim;
Yalvaran bir "âh", en son nefesimle.
Sezenli gülüşün, beyaz teninle,
Çekilirken damarlarım, düşüme girecektin..

iii.

Her yürek hicretinde, senden de bir şeyler biriktirdim;
Mühürlü dudaklarım, bir ölünün göğüs kafesinde.
Aşk, bir eski zamân akrebi sıkışan göğüs kafesimde,
Sana gazel gazel yazıldım,
Seni bir ezel yitirdim.
Her yürek hicretinde, senden de bir şeyler biriktirdim...

Yaşıyorum sensiz daha ölmedim
Senin kadar nefessiz ve senin kadar cansız.
Dârağacına asıldım asılsız;
Rûhum yere devrildi,
(Ama) sensiz ben ölmedim.

iii.

Mühürlü bir imlâsıydı bende aşk, zamânın;
Gençliğini yudumladığım çağlar içinde.
Denizlere düşürürdün sen siyâh âh-u zârın
Çırpınırdım bir balıkken ben ağlar içinde.
Devrik bir yürekte sürdürmez saltanâtın,
Aşk, kalmayan bir yanı, (artık) sağlar içinde.

iv.

Hapsolmasa rûhum, seni de çürüten bu kafeste,
Günler de geçirdi belki, alırdım ben nefes de.

v.

«Yüz çevirmez gökyüzü, kendini unutan yüzlere.»

Diye vazgeçmedim (hiç) çırağından.
Ölüm, içimde duâ duâ büyüdükçe;
Gelmesen ne olur,
Birgün, hiç geçmesen kapımdan!

vi.

Gelmesen ne olur,
Birgün hiç geçmesen kapımdan.
Hatırladığım son gülüşüm seninle,
Artık gülmesem de olur.
Sakladığın aydınlık
Bir çift gözyaşımından
Penceremden güneşi artık görmesem de olur.
Gelmesen ne olur,
Birgün hiç geçmesen kapımdan.

Geçmesin ne olur
Birgün, bir kez bile aklından;
Bu yangın yeri yürek, birgün şen olur.
Menekşelerin, ben ölünce kurur;
Uzak değil anılar, öldüğün İstanbul'dan.

vii.

Rûhumu gözyaşıyla besledi çiçeklerim.
Vefâ, güldü; ihânet, yâsemîn.

viii.

Dirilerden vefâ yok,
Tek vefâkârı da toprağa gömdüm.
Kapandı gök kapıları kör kör yüzüme;
Ne lanetlendim, ne öldüm...

ix.

Kucağımda rûhları ölü kuşlar;
Şavurdu gençliğimi geçti zamân.
Ölüm kadar gençti zamân;
Rûhum, hasret kadar ihtiyâr

Gençliğimi susadı, içti zamân;
Ezildim vefâsında her çilenin.
Kırıldı Levh-i Mahfûz; rahmindeyken annemin:
Ben, zakkum içeceğim; O, Kevser suyundan

x.

Ölümü mü yendim, hayata mı yenildim
İkisinin arasında bir burçtayım düşlerinden kalan.
Öpmek için seni, buluta eğildim;
Dudaklarım yandı,
Dudaklarım yandı kokundan...

Mehmet Akif Ardıç

Git Bahar

Git bahâr, henüz ağlatmadan,
Kalma buralarda ne olursun git!
Eski bir yarayı kanatmadan,
Git bahâr, kendi yoluna git!

Git bahâr, henüz vakit varken,
Kalbimde bir demet gülken git!
Acıtma yaralarımı kapanmamışken;
Git bahar, hadi ağlatma git!

1991

Mehmet Akif Ardıç

Gözbebeği

Nerdesin,
Hangi kahrolası yerdesin Şimdi?
Ben tutuŐmakta kanlı gűllere,
Sen yabancı ellerdesin.
Uykunun hangi tatlı yerinde,
Bir yangının hangi sıcak kűlűndesin?
Gölge'sin, silűet'sin, kahret'sin;

Kahretsin!

Nerdesin?

Belki sıcak ve temiz bir yatakta,
Dalarken geceleyin gâmlı gökyüzüne;
Seyrederken pencerenin kenarında,
Yaralı bir ebâbil kuŐunu..

Uzakken yalnızlık dolu bir çift gözbebeğinden...
Akarken ve dudaklarıma kandan alevden...

İçer gibi gözyaŐımı...
İçer gibi gözyaŐımı...

GözyaŐlarımlın donup donup kırıldığı,

O meçhűl yerdesin...
O meçhűl yerdesin...

23.02.1999, Salı

Mehmet Akif Ardıç

Gözlerimde Gözlerin Yanıyor

bir şiir yanıyor gözlerinde
gönlümde bir şehir yanıyor
seni tutkulu bir günâh gibi biriktiriyorum gözlerimde

gözlerimde gözlerin yanıyor

rûhum yanıyor tepelerde
kalbimde siyâh nûrun yanıyor
ve bir kibrit de ben yakıyorum
sigaramı tutuşturup gözlerine atıyorum

gözlerimde gözlerin yanıyor

2001

Mehmet Akif Ardıç

Gözlerin ~Gülgün'e İlk Şiir~

Güller açar güldüğünde o gülden güzel gözlerin
Gelin olur şu gönlüme o gülden güzel gözlerin
öyle güzel gözlerin var diye şımarma ey güzel
gömülecek öldüğünde o gülden güzel gözlerin

Mehmet Kemal Tuncel Lisesi
10 Aralık 1993

Mehmet Akif Ardıç

Gözlerini Kelebeklere Verdim

gözlerini kelebeklere verdim
kokunu güllere
/seni ben gözlerimde mavi ve ak.../

gözlerini kelebeklere verdim

her adım atışım sana koşmak için
her gülüşüm (!) ismini anınca
hatırlayınca esmerliğini düşlerimin
ıslanınca gözlerim günâhsızca

gözlerini kelebeklere verdim

hep bir YAĞMUR`u biriktirdim avuntularımda
korkmadım yangından / ve yanmaktan.../
elimi soksun diye bir yılanı
gözlerini kelebeklere verdim

sustum, ağlamadım aydınlığında hiç sabahın
temmuzda düşmüş bir esmer gölge gibi
biriktim ve söndüm avuçlarında
seni öyle ceylanında bir baharın
seni öyle suskunluğunda bir âh'ın
seni öyle.. bir daha yeniden başlamamacasına

SEVDİM,
SEVDİM
SEVDİM

ben
- ki eyyy ölü gözleri siyah perçemli okyanus kızı
söndürüp tüm geceleri cismimde günahsız
şu gönlümü sana,
şu gönlümü sana,
gözlerini kelebeklere verdim

Mehmet Akif Ardiç

Gözyaşlarım

Benden sana bir hediye sana bu gözyaşlarım..
Akıyor delice sana bu gözyaşlarım..
Bu gözyaşlarını kiskanma ey gülüm;
Yabanın gülüne değil; sana bu gözyaşlarım...

23 Aralık 1994, Çarşamba
Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Gül İkindileri

adın bir mezcûpkâr ağıttır dudaklarımda.
rûhum bir deli at; çıldırmanın son noktasında.
her yanım sana uzak ve her yanım sana cehennem;
çileyle doğurdu beni annem,
sen açarken gözlerini gül tasında.

adın okudu cinnîler, ninni diye kulaklarıma.
adın bir goncâydı; açtı ha açtı dudaklarımda.
kanattı bahçelerde rûhumu gül ve diken;
ben bir derviş libâsında
gökten ağıt isterken.

adın içimde o gün geçtikçe büyüyen
kutsanan ve sönen gözyaşı ırmaklarında.
kapıları Besmele'yle işlenmiş bir kentten,
girdim bin bir sırlı azizler hülyâsına.
bir anlık bir rûyetti aşk bana vaadedilen;
seni el açtıran merhamet kapılarında.
ayrılan sabır: etten ve kemikten...
kaç ölünün işkencecisi, cevr ü cefâsında.
tek bir nazâr, ölüm ve hayât üfleyen;
bekleyenlere dirilmeyi İsrâfil'in sûrunda.
mahşer yerinden, sırat köprüsünden
çalınma bu incecik vâveylâ...:
seni el açtıran merhamet kapılarında;
bir anlık bir rûyetti aşk bana vaadedilen.

bir yanın batı ve bir yanın Asya.
beklentisinde dirilişin bir kadın Asya.

bir cân olur güle, toprakta ölen her damla,
gün gelir gönlünde, gülün yine cân bulur.
yanmasa pervane aşk yerine ışıktâ,
kurtulmaz gönlü gâmdan; savrulur, vîrân olur.
el açtığı merhamet kapılarında,
tek mübârek duân, ona artık terk-i cân olur.
ödüldür yanmak yâr yerine âşığa:
«yerin yok cehennemde, anla bir ân olur! »

bir cân olur güle, toprakta ölen her damla...

yine girer Medîne, gönüllere ihrâmıla.
nûrlanır arz ve sem'â, Mescid-i Harâm'la.

gözlerin ki bir siyâh (*) taş, râhm cennetinden,
bir Sidret'ül Müntehâ ki bakışların arasında.
bir kez çağırırsan beni, ismimi söyleyen,
ben bulsam kendimi Minâ'da taşların arasında.
düşlerimdeki gibi sırtını dönmesen,
kapansam eteğine yine gözyaşlarım arasında.
bir kerecik gönül alsan, kelâm etsen...
bir kerecik çağırırsan beni...

bir adın da Şemş ve bir adın Misbâh'üs-Süreyyâ.
gönlümdeki pervâne, dile gelse, âh bir konuşsa!
incitmesin gönlünü, incitmesin sakın bu vâveyla!
haykıracak gökler seni, kelimeler sussa...

seni el açtıran merhamet kapılarında;
bir anlık bir rûyetti aşk bana vaadedilen...

19 Eylül 2006
Adana

Mehmet Akif Ardıç

Gülgün Çiçeği

I

sen nesin sen biliyor musun
sen: uzaklarda açan ey gülgün çiçeği
ve adımın adının yanına yakışmadığını
buruşuk kâğıtlara gömdüğümü aşkıımı

güler gibi bazen
kızır gibi tutuşsuzca

ben solgun bahar gülü
sen kaçamak bir bakış..
nikotin gözlü yağmur damlasında
sen nesin sen biliyor musun

uzaklarda açan ey gülgün çiçeği
uzaklarda açan ey gülgün çiçeği

II

sen uzaklarda açan ey gülgün çiçeği
hayâlinin eli bile uzakta benden
kulaklarımda çınlayan bir kadın sesi
âhhh... koklamakmış seni yeniden
sen uzaklarda açan ey gülgün çiçeği

savurma yellerini ey rüzgâr
koklama benim koklayamadığımı
gözlerimde yalan bu, yalan bu
unutmuşluk, unutmuşluk

soldurma güllerimi kuru bir tel kalsın
tenhâlı, can çekişen bir elvedalık el...
soldurma güllerimi gül deyip
gülün ömrü olmaz gülüm

ko gönlüne dalından kopartılmış
ko gönlüne hâlim arz-u hâlini

bu gözyaşları ki tutkun tanyelimin..
kalan bir bakışına bakışımın..
acıyor yüreğim duyuyor musun

sen uzaklarda açan ey gülgün çiçeği

Mehmet Akif Ardıç

Gülüm

Gündüzlerim gece oldu gülüm.
Ölümüm, sevdâm ölünce oldu.
Sana, dünü düşünüp de anmak,
bana aşk, sevdânla yanmak oldu.
Fikirlerim, ince oldu gülüm.
Sensizliğim bana düşünce oldu.

En mutlu günüm, sen gülünce oldu.
Sen gülünce ay oldu, yıldız oldu, gün oldu.
Zülfün, gönlüme kement, gözlerim hasrete sürgün oldu.
Yıllar, muallakta kaybolup tek gün oldu.

Bana anlamak düştü gülüm!
Dudaklarım dudaklarınla nasıl öpüştü.
Yüreğime sorsan, bir yerlerde kuşlar havalanıp ötüştü.
Aklıma sorsan, yalnızca bir anlık bir düştü!

Yazgımızı hasret bölüştü gülüm!
Katre deyince, sinemize bir sızı düştü!
Gönlümüze hüznler hâzrı düştü.
Kurşun, en ince yerden vurdu sineyi;
Ozan düştü, sazı düştü!

Dertler bile eğlence oldu gülüm.
Sensizlik, gönlüme kara bir pençe oldu.
Düğün oldu, meclis oldu, ölüm oldu.
Bir kerecik aklım almadı gülüm,
Etrâfımda dönen dünyâ, yaşadığın gönlüme sığmadı!
Göz pınarlarımı sele verdiğinde, gayrı aleme başka yağmur yağmadı.

Bir yan bakışınla, ne silaha itibâr kaldı,
Ne dar ağacına bir lüzum...
Adın türkülerde ah le yâr kaldı.
Bu yürek, senle olmaktan bahtiyâr kaldı.

Sanma sevdâm hiç söndü gülümüm,
Sanma bir tel bile eksildi hasretinden!
Saçlarıma aksi, karlar düşünce oldu.
Zaman, çizgisini yitirdi gülümüm; ne sonra, ne önce oldu.
An bitti, hicrân bitmedi!
Bütün güller soldu da şu gönlümdeki o gül hiç solmadı.
Hüznüm, bahâra dönüştü gülümüm, kuşlar öttü bağımda,
yemyeşil çimenleri papatyalar örttü.
Bembeyaz atlar salındı vadime.
Ne vaadine bir sitem, ne bir vuslât hayâline.
Beni bir mecnûn hâline bir öpüşün itti gülüm!

Kahkaha demlerinde kalbime bir dolu kân düştü.
Râkibe gül vuslâtın, bana görgüsüz bir hicrân düştü.
Bülbüle gurbeti kendi özü âşiyân düştü.
Hancı düştü, han düştü.
Yeminlerimiz, yazgıya yalancı düştü! ! !

Dün tek yürek iki sevgili, bugün nasıl iki yabancı düştü? ?

Sitem değil hâl yâr.
Kelam değil kâl yâr.
Kalemimi kırsan ne var; merhametin gönlüme savcı düştü!
Bu aşk vadisinde, Ceylan vurdu avcı düştü
Sormayana ne bir tek taş
Sorana vuslatın bin dârağacı düştü gülüm!
Vuslat hânemize sen öldün, bin acı düştü

2004

Mehmet Akif Ardiç

Haberin Var Mı?

yollar bekledim varlığının gölgesi düşen.
umutlar saldım kırlangıçlarla,
hiç dönmediler.
hüznün en koyusuna kamburu düşen,
bir meczûb gibi sığındım bakışlarına;
bakışların, beni görmediler.

haydi, şimdi bu titrek beşiği sallayan
mumdan ellerin neredeler, neredeler
söyle bana rengine gün değmemiş
o mağrûr kanatların koruduğu
o mağrûr kanatların beni boğduğu
dirilip her yanımdan sardığı beni
bu zayıf ışık; bu derbeder
Bu; işlediğin mendili dilenmiş!
söyle bana bu benzi soluk
ne eder, ne eder!

ben beklerim bu sevdâyı başucunda
sen gözlerini de alıp gidersin
bitmez biliyorum yüreğinde o merhamet
biliyorum yüreğin gitmek istemez
ayışığı emzirirken pişmanlığımı
ardından umutlar.. herşey giderken
yine de vazgeçmem cinâyetinden
ben böyle her akşam silinip teninden
göğsünde yürürüm haberin var mı?

2003

Mehmet Akif Ardiç

Her Aşk Karşındaki Olmaktır Aslında

Her aşk, karşındakinin öyküsünü yaşamaktır aslında.
Küçükken içinde büyüdüğü ev gibi.
Değişir insan, değişen her şey gibi...
Kendini inkâr edip yeniden yarattıkça.

Her aşk, karşı koymaktır aslında;
İnsanın inandığı kendi gerçeğine.
Ümitler, bir yalan uydurur; yüreğe inanır
Anlatır o yalanı sonra, bir ömür mantığına

Her aşk, kaybolup yitmektir aslında;
Bilmediği bir ülkede, ıssız bir sokakta.
Cesaretli de aynı öper bir korkak da
Sevdiğini elinde bir biblo gibi tuttukça.

Her aşk, adım adım büyümektir aslında;
Kaldığı yerden devam eder tırmandıkça basamakları.
Her basamakta aşkın bir sırrını daha keşfeder;
Tam her şeyi öğrendim sandıkça.

Her aşk, kendini aramaktır aslında;
Gözlerinin içinde o en sevdiğinin.
Bir aynaya dönüşürler, mühürlü ve depderin;
Sevgileriyle birbirlerini yansıtıkça.

Her aşk, teslim olmaktır aslında
Koymaktır sehпасına kalbini, öldürmesi için celladın.
Her ayrılık, yürekte de bir parça götürür;
Nefes alamaz insan, birgün yüreksiz kaldıkça.

Her aşk, karaya vurmaktır aslında;
Ölü bir balık gibi nârin yüreklerin.
Tamir eder başka bir yürek; kırdığını eskisinin
Kendini şefkatli bir anne yerine koydukça...

Her aşk, tamamlamaktır aslında
Bir diğerinin eksik bıraktığını.
Sadece perdeleri değişir ve sadece halıları
Ev, aynı evdir; içinde oturan hep başkalaştıkça.

Her kadın, başka bir erkek yaratır aslında;
Denizler gibi dalgalı, hırçın çocuklardan.
Farkı yoktur merhametli bir anadan;
Bir bebek gibi onları göğsünde uyuttukça.

Her erkek, bir babaya dönüşmektir aslında;
Merhametten bozma kutsal bir adaktan.
Çenesini okşarken bile korkup kırmaktan
Küçük bir kız çocuğu gibi onu şımartıkça.

Ve her ayrılık, bir kurşun sıkmaktır aslında;
Sansa da mutluluk, bitirmektir kavgaları.

Canı yanar hep rengi sapsarı;
Kendi kendiyile kavgaya tutuştukça.

22 Nisan 2010, Perşembe.

Mehmet Akif Ardıç

Hırsız

Sen, dünyama doğan bir yıldız gibi
Işıklandırdın kapkaranlık âlemimi
Sen, ansızın gelen bir hırsız gibi
Çaldın bir anda şu masûm kalbimi

Mehmet Kemal Tuncel Lisesi, 1995

Mehmet Akif Ardıç

Işık Vur Ellerimi

Işık vur ellerimi,
Nefesim, sessizliğe çalsın.
Ya aç kapısını can kafesimin,
Ya da güneşim ol, gönül sarayım aydınlansın.

Yaralar durur beni,
Kirpiklerinin ıskaladığı her ok.
Bülbülden başka bir bilen yok;
Kanamaz sandığım yaralardan dökülen derdimi.

Ölüm mü ağır, bir nefes mi
Tartamadı gönlümün terazisi.
Biri canımı yordu,
Biri saçlarımı eskitti.

Ölür ve yeniden dirilir,
Her gece gönlümün içindeki bir kederli.
Saat iki, söndü lambalar;
Ruhu kaybolmuş bir ölü, açtı gözlerini saat yedi.

Sen ey eski zamanlar sevgilisi;
Siyah saçlı, ay tenli.
Aç kapısını can kafesimin!
Bir cinnîdir ki esir tutar beni Belkıs'ın zindanında,
Bir ölünün hayaletiyim artık sadece Yusuf'un kuyusunda.
Yaşamadığımı Hüdhüd'ten başka bir bilen yok.
Burda bir goncanın dikeninden başka kılıç,
Burda gülden başka kan döken yok.
Ne çağırır, ne yanına alır beni,
Ölüm kuşu ki içinde hiç insaf yok.
Söndü lambalar, saat iki,
Rûyetinden bile bana bir pay yok.
Ölüm, aşkın annesi;
Aşıktan başka ona evlat yok.

Işık vur ellerimi,
Öldür ve yeniden dirilt,
Bu harabe bakışı,
Bu et ve deriyi.

Ya aç kapısını can kafesimin,
Ya kaldır yüreğimin içinden bu toprak ve kili;
Ruhu alınmadan gömülen yok!

Mehmet Akif Ardiç

İç Kanama

Dilimdeki bu şey, bir yara mı kelime mi. Dilime gebe bir kadın gibi saklanan bu şey... Dilimde küçük, siyah belki kötü bir leke gibi duran şey... Sonra saçlarımı alevlendiren suskunluk. Aynalarda gençliğimi aradığım suskunluk. Bir "efendilik" gibi duran değil; zamana hoyrat bir "efelik" savuran suskunluk...

Kaybettiğim şey... Kelimeler, eski hisler, gençlik monologları, yürüyüşler, eski ihtilaller, yüreğimin kurşun askerleri. Belki senin yüzünde hatırlayışım ve ölçüşüm zamanı. Senin yüzünde saklı bir aydınlık. Televizyonlarda arta gelen kargaşa haberleri. Oysa ben savaşları kendi içimde yaşıyorum. Yüreğime kelimelerden bir Kudüs örüyorum. Sözlerden ve pişmanlıklardan oluşan namluları yüreğime boşaltıyor, kalbime annelik eden hüznünlerin sonatlarına soluk renkli boz kâğıtlardan kıvrılarak eşlik ediyorum...

Senin yüzün aynalarda baktığım şey. Çok radikal ve çok çok aykırı, kendimim arkamda, çok ardımda bıraktığım şey. Yüreğimdeki eski yarayı bana şikâyetimi soran doktora nasıl tarif edebilirim? Belki bir iç kanama yaşıyorum. Kelimelerden akan yaralar, zehirliyor kanımı. Adın, yürüyüp gidiyor bileklerimin içinde...

Bana "Nasılsın?" diye soran dostlarıma nasıl olduğumu kendimin bile bilmediğimi nasıl anlatabilirim? Hatırlamıyorum ne zaman bir kurşun yedim. Şuuraltımı bombalayan bu uçaklar, hangi ülkesidir gençliğimin... Bulamıyorum gözyaşlarımı aradığım yerde. Sana ait anılarımı bile bulamıyorum özenle o eski sakladığım yerde. "Keşke"lerim mi sözcüklerime karışan ve zehirleyen şey. Oysa antibiyotiklere değil gözyaşlarıma ihtiyacım var temizlenmek için. Onlar bile satılıyor artık yeşil reçetelerle...

Bir yılan ısırtığı gibi asılı duruyor eski tüfekler omzumda. Her üç kurduğum cümleden biri mutlaka sizsiniz "Gece" Hanım. Verdiğim her iki nefesten biri. Atmaya çalıştığım her iki adımdan biri, Karadeniz'e. Oysa yüreğimin coğrafyasında iki çizgi arası mesafe, bir lütesyum ağırlığında. Dağları, tepeleri aşip bulsam seni sakladığım yere. Cennet'le değil, sen'le başlıyor dualarım yüreğimi ve ellerimi açtığımda göğe...

Sıkışıp kalmış gökle yer arasında insan. Kıvrılmış ucu bir şiir kitabının sayfaları gibi dudaklarımın altı da. "Rabbinden ümit kesmemeli" diye başlıyor amentüm. Ama yüreğimdeki bu şey, bu şey... Yara mı yoksa bir gebe kadın sancısı mı dile getiremeyişim sana anlatmak istediğim öyle çok şeyler varken. "Yüreğimin zarif acısı"... Gözlerinin kahverengiliğini bile teşbihten acizken yüreğim, göğsüme çarpan sert rüzgârla paylaşabiliyorum sadece ölümü artık çok, çok özlediğimi...

Çünkü sessizliği ve sessiz çığlıkları yine sadece başka bir sessizliği seven ve doğası sessizlik olan bir kavram anlayabilir... Sözleri ve imlası en az benim kadar mühürlü ölümün de. Göklerden düşenin halini yine göklerden inen bir karar anlayabilir öyle değil mi? Yüreğimin çekilen sularını, kurak topraklarını Leyla'yı da Mecnun'u da bağrında saklayan çöl şiire dökebilir sözsüz bir şiire.

Bir iç kanama yaşıyorum derisi soyulmuş savunmasız ruhuma kadar uzanan. Ruhuma serumlar yerine Cahit Zarifoğlu'ndan şiirler üflüyorum. Telaşlı hemşireler ve rengarenk önlüklü doktorlar değil güvercin gözlü kelimeler koşuşturuyor içimin koridorlarında... Endülüs'ün atları kadar tanıdık beni ötelere çağırın şarkılı sesin. Kayıp kelimeleri arayan otuz kuştan biriydi kalbim geçmiş yaşantısında. Mete'nin ordusunda sevdiğine ok atamayan ve oklananlardan biri ve başka geçmişinde. Taşa dönüşenlerden biriydim, mağara ashabından Mekselina... Utancından Peygamber'den yüzünü gizleyen ve çöllere saklanan Ammar... Muallakatüs-Seb'anın yedi şairinden İmrul Kays... Musa'ya yoldaşlık eden Yuşa ibn Nun... Aşk ülkesine adımımı attığımda tüm gemileri yakan bendim Tarik

bin Ziyad gibi.

O kadar deri değiştirdi ki ruhum... Bu yüzden... İşte bu yüzden kalbimi dolduran acılar. Akrep gibi kendini zehirleyen yine kendim miyim? Dilimdeki bu yara, kanıma karışan mürekkep, okuduğum şiir kitaplarıyla yüreğim arasında bir bağ kuran. En güzel mecaz-ı mürseli gözlerinden okudu kalbim. Saymadım, kaç savaşa girdi ve kaç yara aldı kalbim. İnşirah suresi yükseliyor damarlarımdan. Açık bir kalp ameliyatı gibi ikiye yardım kalemimi ve dilimin ucundaki yarayı.

Kanımda şekerin değil şeker dilli o Leyla'nın izlerini ara doktor! Neşterini kelimeleri unutan dilime vur! Ahvalimi kanatlarından vurulan güvercinlere! Doğum yeri Kudüs yaz! Yaşadığım yer Minye doktor... Bir güzelin sevdasıyla içimde büyüttüğüm peygamber çiçeklerinin kokusunu yaz reçeteme. Kalbimin ince kenarlarında kötü huylu bir ur gibi yayılmaya başlayan kederlerin sadakatli gölgeleri oturur retinamda.

Gamsız bir ölünün kalbiyle değiştirmek isterim şimdi kalbimi. Vurulan bir ceylanın ya da tekmelenmiş bir sokak köpeğinin gözlerindeki acıyla değiştirmek isterim şimdi, ağlamayı unutan gözyaşı pınarlarını. Var mı bulan ilahi aşkı Leyla'nın aşkına düşmeden. Leyla, sarı saçlarındaki örgüleri çözüp güneşe dönüşür. İbrahim, Mevla'yı bulmadan önce o Güneş'i görür...

Leyla, can verir kahverengi gözleriyle çöllere, kum önce Leyla'nın hurma çekirdeği gözlerinden bir vahaya dönüşmeyi diler Rabbinden. Ay'a o beyaz tenini giydirir Leyla, leylî, karanlık gecelerde. Sonra İbrahim Ay'ı görür. Ben de bir İbrahim'im şimdi. İsmail'se henüz gönlümdeki bir arzu daha... Bıçaklardan etkin kelimelerin peşindeyim. Söz ki zehirlerden beslenmeyen. Dilimdeki bu yara, bu eski hastalık. Mağara ashabı yedi gençle Mehlika Sultan'ı arayan yedi genç, aynı aşk öyküsü. Musa'ya yoldaşlık eden Yuşa, balığı unutmuştu. Bense kelimelerimi. Mecmaü'l-Bahreyn, yani iki denizin birleştiği yerde, yani Leyla'nın gözlerinde arıyorum.....

Kağıttan damlayan kan, damarlarımda akan ise mürekkep... Şair... Ben, savaşları kendi içimde yaşıyorum... Yüreğime kelimelerden bir Kudüs örüyorum... Sözlerden ve pişmanlıklardan oluşan namluları yüreğime boşaltıyor, kalbime annelik eden hüzünlerin sonatlarına soluk renkli boz kâğıtlardan kıvrılarak eşlik ediyorum...

Mehmet Akif Ardiç

İsterim (Naat)

Döküldü dudaklarımdan isminle adın
Ateşinle yanmaya izin isterim..
Şu virân gönlümde cemâlin tadın
Ölsün bir dem tatmaya yüzüm isterim

Alevlenir günbegün gönlümde o özlem..
Bir kuş olsam da uçup sana gelsem..
Hasretin içimde lav olur bâzen
Yandıkça yanmaya azîm isterim

Dillerde hep meşk ile coşar adın
Ne mal, ne şöhret, makam ya da kadın..
Islanır gözümde 'gel, gel,' feryâdın
Senden bir gülüş bir de ism-i azâm isterim

1995

Mehmet Akif Ardıç

Jetonlu

Bir bozukluk ver
Bir damlacık aksın gözyaşın
Şaşırma, telefon değilsin;
Ama jetonla çalışırsın

1993

Mehmet Akif Ardiç

Kader Hırsızı

kader koydu adını, bir ince kader...
tuzak kurdu hayata,
ihtiyâra, gence kader...
cân'ı cânân'a kattı,
savurmadan önce kader...

ben mi kaldı biz'den; yoksa sen mi?
koymazdı sürgün; gönlün, ipektendi.

«sen, bensizliği bir âb-ı hâyât gibi içiyorsun;
oysa ben, cehennem bilmişim sensizliği.» (***)
ömrüme hasretten pusu kurdun,
kalbinde ölüm sessizliği.

sen, yeni açmış bir gonca; ben, dalında vefâ çiçeği...
bakışların, ârûz; şiir, elbisendi.

en kuytusunda bir var'la yok'un,
anladım bahârda çiçeksizliği.
adın okudular cinnîler ilkin,
doğduğumda kulaklarıma ninni.

rûhumun ilk gülüşü; sen, gülerkendi.
tarasam'dı zülfün; saçın örsem'di...

çöllere çizdiğim bir harf-i kaf'tın...
kanadı ellerin; ben, ellerinde kanadım.
yan bakışından ey yâr, nasıl korkardım

sanırdım cehennem, alevden, ateştendi.
çıldırma korkusu, ölümü geçti...

geçtim tüm cennetlerden;
bir sû-i zân kaldı bende.
bakışları körelten
kör bir îzân kaldı bende.
silemedim gönlümden;
nankör yüzün, kaldı bende...

biçti kader hırsızı, ömrümü biçti.
gönlümden aşk diye, ölümler geçti.

birgün, getirecek beni sana, biliyorum,
tabut, -ki bu dört köşeli anahtar.
ey ölüm, gözlerini yum;
küçücük bir kızın,
küçücük bir kızın bu mezâr.

kıyamadığın bu yüz, bir hâyâta esîr şimdi.
aldığım her nefes, âb değil zehîr şimdi.

21 Eylül 2006

(...) öl yağmurları - serzeniş Őiri'nden...
Mehmet Akif Ardıç

Kadınım, Benim Güzel Karım

Kadınım, benim güzel karım,
Taç yaptım sana cennetten çalınmış çiçeklerden,
Gözleri iri iri açılmış ten yangınım.
Tanrı'nın bana hediyesi, hiç hak etmemişken.
Benim taze ekmeğim, suyum, nefes alışım,
Kadınım, benim güzel karım...

Kadınım, acıyan sol yanımda,
Yine yolum düşer, sana uğrarım.
Ayıramaz bizi başka şehirler,
Özledikçe dudaklarımızı, kısalır mesafeler.
Gülüşüm, aldığım her nefesim, hayat kaynağım,
Tutuşuyor yüreğimde soluksuz kalan nehirler,
Şeni öyle çok, çok, çok özlemekten.
Öleceğim seni böyle çok, çok sevmekten...

Kadınım, beyaz cennet çiçeğim,
Teni Ay kokulum, misk-ü amber saçlım,
Şeni boynunun kokusundan öpeceğim,
Öleceğim, öleceğim seni bu kadar çok sevmekten...
Yanıp küle dönüşeceğim yüzümdeki ellerinden,
Ben, işlenmemiş günah, bir melek sen,
Seni boynunun kokusundan öpeceğim.

Kadınım, vakitlerini kıskandığım beyaz Ay bahçem,
Göğsünde huzurlu uyuduğum karım.
Bir gün şu dünyadan çekip gideceğim,
Saçlarını, kokulu tenini kefenime süreceğim.
Yüzümü okşayan avuçlarını ne çok özleyeceğim,
Ruhumu öpen sesini ne çok özleyeceğim,
Bir gün, o öptüğüm ellerin ve güzel parmakların gibi,
Beyazlara, bembeyazlara dönüşeceğim.
Sonra sen, çiçekler koyacaksın, bir dolu, bir dolu çiçekler koyacaksın kalbimin üstüne,
Kalbimdeki senin üstüne,
Sonra sen, belki bir dolu, bir dolu ellerini koyacaksın
Beni dirilten aşkını, tenini koyacaksın üzerine
Öpmelere, sevmelere doyamadığım yüzünü koyacaksın,
Bir adamın bedeni gömülür, kalbi gömülür de
Özlemi gömülür mü, aşkı gömülür mü beyaz Ay bahçem,
Her şeyden ama her şeyden kıskandığım dar vakitlerim,
Vaktini çalan her şeyi, her şeyi kendime düşman bellediğim,
Gülüşü, saçları, beyaz teni benzersiz karım.
Ellerinde, birgün toprak toprak döküleceğim.
Yazdığın aşk mektupları yerine, fatihalarını bekleyeceğim.

Bir gün, çok çok öleceğim, çok çok öleceğim seni öyle çok sevmekten...

2 Kasım 2014.

Mehmet Akif Ardıç

Kapama Gözlerini

soğuk ve dik rüzgârlar esiyor rûhuma tepelerden
yaşıyorum hayatı böyle dimdik
melâle gözlerim bulutlu
sana gönlüm inkisâr...

bilmem ki bahseder mi gözlerinden kutsâl âyetler
çünkü ben kutsâl bir aşk biriktiriyorum dudaklarımda
Yorgun bir Ka`be çiziyorum gözkapaklarıma
kapama gözlerini üşüyorum (*)

kanlı bir gül imgeliğinde kanatlarım
rüzgârdan atım şahlanmış yamaçlardan
ölüme sadece gözlerin perde rûhumla
soğuk ve dik rüzgârlar esiyor rûhuma tepelerden
gözlerim gözlerinden uzak
ve pıhtılaşmış yüreğimin çığlıklarına
kapama gözlerini üşüyorum (*)

03. 03. 1999
Ayna Dergisi Sayı:7

Mehmet Akif Ardiç

Kardelen

..ve sevgiler bitti; dostluklar....
akşam, gözlerini siliyor ufkumdan.
merhaba akvaryumlu yüzlerin.

soğuk.
kış, yüzümü aydınlatıyor.
kalbimin kıyılarına yaslanan saçlarını alıyor rüzgâr.
gün, gözlerinden dem vuruyor.
artık 'hiçbir şey'sin bende.
Hiçbir şey...:
'adını yazıp yazmamak..' kadar kısa.

seni öykülerime terk ediyorum.
sen de kalbimi kendi hâlinde bırak!
yaralı bir kuş gibi süzülürcesine aykırı sessizliğim.
mavi kuş; 'gökyüzünde hep yaralı ayak izlerime'...
' konuş ne olur benimle, boğulacağım'...

rûhum gözlerinin önündeyken çırılçıplak hissediyorum kendimi
sanki rûhumun bir kösesinde,
hala yaşayabilmeyi ümit ettiğim 'sensizlikler' var.
gözlerin şimdi 'yeşil'.
az sonra akşamın kızılığında tekrar koyu elâya dönüşecekler...

yetimCE.
ben asıl şimdi yetimim.
bir akşamüstü bütün kuşlar uçup giderken bahçemden,
sen sulara gölgeni düşürdün.
anlamıyorum; niçin bir beyaz'a dönüşme isteği? ? ?
oysa ellerim öyle canlı,
oysa gözlerim daha ışıltılı...

unuttum; hayatta kalan tek kardelen kimdi?
üç, beş, yedi...
sâhicisi kim?
yoksa bütün masallar gibi gözlerin de bir yalandan mı ibaret? ? ?

geçmişini tamamen siliyorum.
son yaprağına şöyle bir not sadece:
'oyun bitti! ! !'

oyun bitti; tüm ışıklar siyah'a dönüştü
dekor, perde, sahne ve ışıklar..
alkış seslerini duyamıyorum.
uzandığım bütün yıldızlar yalancı çıktı.
şimdi gözlerini hatırlamıyorum bile!
oysa hala ellerini arkanda sakladığını biliyorum.
SOBE! ! !

git!
uçurumlara terk ediyorum seni ve sizleri.
bu kez ağlamak yok,

hayır, ellerimi tutma; İSTEMİYORUM! !
ardımdan bakacağın uçurum, son ölümüm olacak!
ardımda 'bir yetim' daha bırakarak...

bitti.
kardelen'in öyküsü bu.
yetim, gözlerinde esmer..

'oyun bitti! ! ! '

bütün fotoğraflarımı yaktım sende, sizlerde kalan..
küller, şimdi gözleriniz kadar silinik! ! !
bitti.
artık yazmayacağım.
düşüyorum tâ derinlere.
'sonsuz' dediğin o boşluğa..
bir ceset, bir ölü ve siyah mumlar!
istediğim tek şey artık bu:
beyazlara dönüşme isteği...

gözlerin gitgide zayıflıyor.
öleceğim.
siyah, yeşil ve koyu elâ;
öleceğim.
gözlerinin içinde ve yapayalnız..
sakın ellerime dokunma,
sakın ellerime dokunma! ! !

Mehmet Akif Ardıç

Kardelenya

çocukken de çılgındı hep
deli-dolu, umursamaz
hayâl, denizleirn sonunda...
bir kartanesiyle başlardı herşeye
çılginca.

çocukken... ne de güzeldi düşler
nasıl da konuşurdu çiçeklerle
ve nasıl da masumdu gökyüzü,
- ahhh, sevgili aşkımmm -

«nisan ayları, mayıs ayları,
gökte çoban yıldızları...»
unutmamıştı hala
nasıl da konuşurdu onlarla
onlar susardı
o, gülerdi o zaman
büsss-büyüktü
dokunsa dünyayı yıkardı avuçlarıyla

çocukken de hayal kurardı
yıldızları toplardı avuçlarında
üfürünce uçuverirlerdi
giden her yıldızla
gözleri dolardı.

oyuncak derdi, oyuncak...
üstüne basa basa
gökyüzü demezdi hiç
orda büyümüştü
orda.. kanatları bembeyaz iki gül
gülümserlerdi ama öpünce

ANAT derdi birisine
diğeriyse ÇILGIN...
- tıpkı kendisi gibi -
o koymuştu bu adı
büsbüyük olsun demişti
yıkıversin dünyayı avuçlarıyla
ama avuçları yoktu ki onların!
gülümserdi o zaman

bir anda yıkılmıştı dünya
o yıkmamıştı
saklamıştı o zaman avuçlarını...
melekleri öldürmüşler
ifritler basmıştı her yanı
meleklerin yüzüyle

o dokunmamıştı gökyüzüne
kim ıslatmıştı denizleri
ya kim sus pus etmişti gülleri

öcüler mi?

çocukken de hayal kurardı
yıldızları toplardı avuçlarında
üfürünce uçuverirlerdi
giden her yıldızla
gözleri dolardı.

.....şimdi de yıldızlara bayılıyor
bir tek onlar değişmedi
arasıra uçurseler de seviyor onları
ama dokunamıyor avuçlarıyla
«belki.. onlar da yıkılır» diye...

7 Ağustos 1992

Mehmet Akif Ardiç

Kaside-i Muhammediye

Vuslât yok bahârımda, aşkım sebebsiz benim.
Seni candan severim, rûhum edepsiz benim..

Yâr, efkâr-ı çehreme neden dönüp de bakmaz?
Bu sebeble di-dârım bugün hep sessiz benim.

Gedâdır vur bin başım, gül uğruna ey felek!
Bülbül oldum gülistânde; aşkım ümitsiz benim.

Bi baht-i abd'in senin yollarda izin öper..
Kul bahtından ne ister, bûsem lekesiz benim..

Bir pâye ver çehreme ne olur çiğneyip de,
Dünyada ve ahrette yüreğim dertsiz benim..

Ağlar durur dertli gönül, merhemim yok em'im yok;
Ondandır bu dünyada derdim EM'sâlsiz benim..

Sana men derdimi ölürüm de anlatamam;
Gönlüm âh u figân etse rûhum lisânsız benim..

Senden gelen eziyyet, başım üzre yeri var;
Senle gönlüm gülizâr, sensiz neş'esiz benim..

Nasîbim yok gülmekten eteğinde olmasam;
Şu kalbim paramparça, tenim ateşsiz benim..

Bir defacık düşüme teşrifindir hazînem..
Şeref ver gel de bir dem; hüznüm pek hadsiz benim..

Bir adım yol atamam.. Gül ravzâna varamam..
Dost yaralarım saramam; rûhum ilaçsız benim..

gül-dîdârın görmesem, ayrılısam mâh cemâlinden..
Men bilemem ne olur, hâlim şeydâsız benim...

Yine hicrân dolu bu sensiz yaz akşamında,
Ümitlerim kırık-dökük; kalbim izânsız benim..

Tut elimden ne olur, yürümek haddim değil!
Sadece cismim değil, rûhum takatsiz benim..

Yaşasaydım çağında, olsaydım yâr pervanen..
Bin ölsem de kat'iyyen canım pervâsız benim..

Binbir kez başım urup sen yolunda ölsem..
Sevincim kanat kanat; neş'em ölçüsüz benim...

Erirem günden güne, geçerem dertten derde..
Şu yalancı gönlümde yerin tarifsiz benim..

Dizlerine kapılıp da ağlamaktır emelim..

Ey gözleri sürmelim; arzum izinsiz benim...

Bir hazândan farkı yok sensiz geçen ömrümün..
Senle her günüm gülizâr, mevsimim kışşız benim..

Ne olursun bir dem gül şu günahkâr kölene!
Rûhumdaki dertlerim zaten insafsız benim..

Ey güzeller güzel, ey O ZAT'ın Habîbi..
Şu gönlümün sahibi; ten- i kusursuz benim

1998

Mehmet Akif Ardıç

Kayaları Ağlatanlar

sanma ki yanına kalır yaptıkların
seni de yıkan olur elbet
seni de ağlatan
saçlarına aklar düşüren olur

gün olur anarsın adımı
doluverir ya siyah gözlerin
gün olur ıssız bir mezarda
gözyaşı akıtırsın
başucuma bir çiçek koyduğun olur

anlarsın ki boşunadır herşey
fayda etmez ağlamaklığın
kayalar da ağlar mı deme bana

Mehmet Akif Ardiç

Kısa Med - Cezirler

~f.d.'ye~

sineme sar gitsin yılları
ömrüme say gitsin
ağaran saçlarımdan hesabını her telin
hüzünlü kalbimden sil hâtırâları

ellerin, denize düşer şimdi ellerin
yanan bir saman alevinde öyle özgür
okunmamış aşk mektupları

ateş değil yanan sensin
yandığım hasretinle bu son gündür
aştığım bu son dağı kederin

kızıl gözlerimi de yanında götür
emanet bıraktığın bu acıyı
yarım bıraktığın bu masalı...

acı bir gülüştür belki bıraktığım şimdi yüzünde
sahte bir düştür
belki birgün unutursun

akıp gidiyor zaman yeryüzünde
yarın kimimiz için belki sönmüştür
arasında iki dünyanın yaralı ve yetim

onun 'adı bende saklı'
ben onun dudağında hür.

2002

Mehmet Akif Ardiç

Korkarım (Naat)

Göster bana ey sevgili o menekşe yüzünü
Bu hasretlikle garip aklım aldırmaya korkarım
Ol bülbül sesi mi acep duysam sözünü
Utanıp yerden başım kaldırmaya korkarım

Dertlerim boşanır durur o saklı yuvasından
Rûhum tenden geçer; yoook geçmez sevdâsından
İçsem gün olur iman-hizmet deryâsından
Bu avcum başka suya daldırmaya korkarım..

Bilirim ki bu aşkım daha yolun başıdır
Şu akan nehirler hep gönül yaşıdır
Gel artık ey sevgili; rûhum secde taşıdır
Yoksa ben bu hasretle çıldırmaya korkarım

1997

Mehmet Akif Ardıç

Kuklacı

«anlamak, anlaşılmanın tamamıdır.» - Bir Dost

hayatlar verdiğin bu sahnede kuklacı
gözlerindeki ışıklar gibi
soluyor perdeleri tüm rüzgârların
kuklanın göğsünde hep bu kurdelayı
unutuşun sanki, sanki ilk mi
sanki gözlerime bırakışın bu izleri...

Sahi çaldığın bu kaçınıcı hayat kuklacı
ettiğin bu kaçınıcı ahd?
Döktüğün bu gözyaşları...
yüzünde bir ölüden alıntı bu toprak
bu adressiz cam kırıkları
kukladan bir kuklacı yaratarak
«ermek yüzüne hayatın
bu söylenmemiş şarkıyı...»

KUKLANIN GÖĞSÜNDE BİR NİNNİ ÜŞÜYORUM TUT ELLERİMİ

sahi gördün mü o kanaryaları
eline uzattığında elini
9`lu gülen adamı
sonra bir kardelene düşen gönlü
uyanıp hep kabuslar içinde
eğilip toprağa düşüren başını...

İşte o hayatlar kuklacı
sıkı sıkı sarındığın o yürekler
sığınağını gönlünde taşıyan
pergel adımlı kaplumbağayı
içine koyan o eller...
o gülümseyişleri yok mu
içini titreten
ardında burukluklar bıraktığın
yeşil bir denize dökerek kirpiklerini
sonra gülümsediğin
koskoca bir erik ağacına dönüştüğün
bir annenin karnını tekmelediğin...
/acı, acı, acı.../

işte bunlar ardında bıraktığın
hayız kanıyla yıkanmış sevgiler
bir sığınağa düşürdüğün korkular...

işte bunlar;
içinde aşk kelimesinin hiç geçmediği
vurularak düşüşü tüm hikayelerin
adını sürerek toprağa
adını adından silerek..
adını tüm geçmişlerden silerek

seni tutan o eller

.....
işte bunlar ardında bıraktığın
.....

en güzel zamanda gidiyorsun kuklacı
hayatlar verdiğin bu sahneden
bir gülpembe gibi
söz vermiştim oysa
hani arkandan ağlamayacaktım
arkandan hi bakmayacaktım
sana elveda bile demeyecektim
bu gözyaşları senin alkışların kuklacı
silinen bu eller,
bu dokuzlu yüz`ler...
tek seyircisi kalan bu oyunda
senin yalnızlığın,
senin yolların
kukladan bir kuklacı yaratarak
«ermek yüzüne hayatın
bu söylenmemiş şarkıyı...»

Mehmet Akif Ardıç

Kuşlar

Git dediğimde gitmek zorunda mısınız?
Ol dediğimde ölmek..
Ey penceremdeki güzel kuşlar,
Bu kadar vefâsız mısınız?
Bu kadar vefâsız mısınız? ..

2001

Mehmet Akif Ardıç

Küçük Ve Büyük Kız

küçük ve büyük kız
tutma yanar aşkımı nârin ellerin
buruşuk kâğıtlarda ve dudaklarımdadır seni yalnız
böyle yasaksız, aldırışsız sevişim

küçük ve büyük kız
odamda örtülü, küçücük resmin
bu kaybedilmiş savaş
bu kayan her yıldız
saklar gözlerinden gözlerimi niçin? ? ?

Bir deniz gözlerimin kıyısına vurur
Bir ebâbîl,
Hep durur pencerede sessiz sessiz
Sana şarkılar yazarım
Yosun saçlarına dâir
Gitme; gözlerinsiz nasıl yaşarım
Dalgın duruşum hep birikir omuzlarında
Bir günâhı yalnız sana söylerim
Böyle vakitsiz âh vakitsiz...

Gitme severim ne olur seni
Kapı aralıklarında ben çaresiz..

/...bir yağmur yağar
yol ıslanır
han ıslanır
ben bulutlara resmini koyarım
ben ürkek bir kuşun çığlıklarında
ben aynalı minibüs koltuklarında
yaşarım bu aşkı hep sessiz sessiz..../

bir tanrıyı anar dudaklarım
bir tanrı hüznümde kanar
ve bir tanrıyı anmazsa dudaklarım
ve her gece dudaklarını öpmezsem sessiz
üşür bil ki rûhumdaki âyetler
bu meczûb
/ hiç kayıtsız /
kolsuz, ayaksız, elsiz...

Bende uyutmalıyım biliyorum bu günâhı
Bilmemeli hiçkimse biliyorum
Ama çocuk ölecek
Yüreginde sakladıkları için kanarsa dudakları
Ve kanayınca çocuğun dudakları
Bir şarkı daha ölecek
Bir kuşun gözleri daha sönecek
Bir rüzgâr daha sönecek
Bir rüzgâr daha sönecek
Bir rüzgâr ki vardır
Ne ayakları ne elleri ne de kolları...

küçük ve büyük kız
tutma yanar aşkımı nârin ellerin
buruşuk kâğıtlarda ve dudaklarımdadır seni yalnız
böyle yasaksız, aldırışsız sevişim

Mehmet Akif Ardıç

Leylâ I - 1988

Bir anıt, bir Leylâ, bir nâzlı gül;
Koyver rûhunu bırak rakse..
Düşünü kurduğun bilmem ne gül,
Aşk mı olur Mevlâ'sız birikse? ?

Seyhan İmam Hatip Lisesi, Adana, 1988

Mehmet Akif Ardıç

Leylâ II - 1997 (Naat)

Böylesi hicrân'a böylesi 'Mâşuk'..
Öyle çok yakışmış, ah yakışmış ki! ..
Vuslâtı dilinde dönmeyen âşık,
Elinde kaleme bir yapışmış ki!

Geceler, rûhunla dertleştığım ân,
Ağlarım hicrânla hep zaman zaman..
Görseydin ardından sitemle yanan,
Gözyaşım kanlara bir karışmış ki!

Gel artık ey Nebî, o uzak düşten;
Muhtâcım sana çok nefesten, güneşten!
Ne farkı var ömrümün hiç ölüştten;
Böylesi hicrâna kim alışmış ki!

Göster ey sevgili gayrı yüzünü...
Öpeyim çöllerde ayak izini!
Görölmüş mü derdin böyle hazini;
Düşünde görmeyen, neye kavuşmuş ki!

Mart, 1997

Mehmet Akif Ardiç

Lila'ya Sitem

-f.d.k.'ye-

Melekler ölü mü vurdu sahile;
Ağlamışsın söyle neden canım?
Yanar mıydı bülbül bin âh ile,
Aşkından haberi olsa goncanın?

Kalbim hiç görmeden tutuldu sana,
İşledim seni içime nakış nakış kar..
Leylî gecelerde varsın hülyâma
Rûyetin çıkmasın söyle ne çıkar!

Ellerin varsın okşamasın saçım,
Yolun varlık mülküne hiç uğramasın!
Anlamını yitirmesin 'seviyorum'ların;
Lâl kalsın gönlümde ne olur açıklanmasın!

Mehtâpla solgun bu sarı yüz,
Alnımı bölüşen bu çizgiler kimin?
Dudaklarımda biriken bu ölçüsüz
Acılar değil sadece bende eserin!

Madem ki vurdun ne olur sağ koyma,
Tırnağın kalbime geçecek az kaldı
Ağlamak gönlüme senden bir hatıra
Feryât etmek gülden bülbüle miras kaldı..

2003

Mehmet Akif Ardiç

Liselim I

bir yol ortasında rastladım sana
utanıp gizlice seni seyrettim
bir yabancı gibi bakıp yüzüme
merhaba demeden yanımdan geçtin

seninle o mâzi geldi aklıma
nasıl da tutulmuş yanmıştım sana
tanıyıp dönersin diyordum bana
yüzüme bakmadan geçip de gittin

gözlerim ağlamaklı durdum liselim
aşkınla kahroldum, yanıp titredim
çılgınlık edip de koşmak istedim
ardına dönmeden kaybolup gittin

Mehmet Akif Ardiç

Liselim II

-cemile'ye...-

bakmaya doyumazdı gözlerin
seyredilmeye tadılmazdı gözlerin
ama ben bakamazdım
çünkü ne zaman baksam o yemyeşil gözlerine
tutulurdu dilim...

yanardı dudaklarımdaki kıvrımlar
bakamazdım gözlerine;
depderindiler
bakınca kaybolurdum sanırdım

tavşan dudaklarına kapılırdım hep
o an sen gülümserdin ama ben ağlardım
sen bilmezdin

her gün binbir ümitle gelirdim yanına
arka sırada hep ben vardım
sen gelmezdin bazen
kahrolurdum
kadehlerde arardım sonra seni
sen bilmezdin

gülümserdim diye hep mutlu sanırdın beni
oysa ki ben gülmezdim
göremezdin içimde biriken gözyaşlarımı
dokunamazdın aşkıma
ruhum sensiz her ağlayışında
özlemini şarkılara akıttırdım
sen bilmezdin

bir gül koklasam seni hatırlardım
bir yıldız kaysa gökyüzünden
sen gelirdin aklıma
ağlardım

bilirdim gerçekleşmeyeceğini hayallerimin
ama sen bilmezdin

yüzünü koklamak istediğimi
zülfünü okşamak istediğimi
sen bilmezdin
ışıl ışıl gözlerinde nasıl kaybolduğumu
bilmezdin her gece hayalinle nasıl sarhoş olduğumu
bilmezdin, bilemezdin

ama ki güzel gözlüm
bugün biliyorsun
aşkını, özlediğini, beklendiğini...
tek tek, cümle cümle

bugün de bakamıyorum gözlerine
ama yalnızca evlisin diye

belki de sözümü tutmam
birgün bakıveririm
alev alev yanacağımı bilsem de
bir bakış
ama yalnızca bir bakış için
canını ver deseler veririm

ama ki güzel gözlüm
ne bana dünyaları verseler
ne de dünya güzeline bak deseler
sana baktığım gözlerle bakamam asla,
bakamam
ben, seni sevmişim
başkalarıyla olamam

20 Kasım 1994, Adana Mehmet Kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Mavi Bir Hüzün Şiiri

ihânetim karanlığın gözlerinde saklıdır
yetim, örgülü ellerinde yüreğim
adresi aşka çıkar ve tüm solgun orkidelerin

ağlayan bir çocuğun elleri durur
yeşil gözlerinde hâtırâ ve kân
aynalar geri getirin ne olur:
'yitik öykülerin beni tâ arasından'

yüzünü cam kırığı dudaklarıma çevir
anla hangi yüzüneyim şimdi hayâtın
ağlayışım niçindir olmayan annelerine
kör ve mâsûm şarkıları
artık hiç olmayacak çocuklarımin...

Mehmet Akif Ardiç

Mezarıcı

mezarıcı
elindeki kazmayı toprağa değil kalbime vur
herkes görsün ne haldeyim mezarıcı
mezarımın başucunda yaralı bir gurur;
ezilmiş çiçeklerle süsle adımları
topraklar, kayalar doldur sonra üstüme

ağlayanım olmasın mezarıcı olmasın
kabrime en ıssız yerlere göm
ismimin altında kocaman
fâtihatsız geçme diyen bir yazı....

adımları 'adamın birisi' diye yaz mezarıcı
rötarlı, yaşayan bir ölü diye yaz
doğuşundan hiç bir b.. anlamamış
ıstıraplar insanı diye yaz
çilekeş bir ömür diye mezarıcı

Mehmet Akif Ardic

Mîm, Sin ve Simyâ

Adım adım yok oluşa, beni çağırır mı ellerin? Karanlık sokaklarda, bir uçurumun yanbaşımda; beni çağırır mı ellerin. Sessizim. Mezârdaki ölülerden daha sessizim... Ama ya içimdeki bu fırtına... Ya yüreğimi ezen bunca cefâ...

Daha ne kadar taşırım bilmem, gözlerinsiz nefes almayı... Nefesin olmadan yaşamayı...

Yine bir uçurumun dibinde açtım gözümü. Yine en derin şarkılar bir bıçak gibi kesti yüzümü... Artık yazmayacağım ve artık okumayacaksın. Artık yüreğimde bahar, dudaklarımda öpüşünle kokmayacaksın... Artık Tanrı'ya açmayacağım ellerimi, bir kez düşüme girmen için. Biliyorum, gözlerinin pırıltısı değilim koyu kahverengi bakan... Bunları hiç duymayacağını, bilmeyeceğini, özlenmiyeceğimi...

«Bir nefes daha al,
Bir nefes daha al kalbim.
Ölüm seni de hatırlar,
Seni de hatırlar kalbim...» (*)

Zâhidin sulara en son sözü... Yıkılan duygulara en son sözü... Ulaşılmayan bir yıldız en son sözü... Kays... Ellerin mi kanadı. Beni düşlerinden çağırmıştın ya... Hayır, dedi meczûbca.. Ellerim, yüreğinden kana bulandı...

Kays... Mim ve Sin'in figüranı. 'Hâli ebkem olanın melâli sorulmaz figürân'... Mim, Sin'siz; Sin, nefessiz olmaz figürân... Ne Arâf yürüyerek aşılar, ne başka çözüm öğütleri; gönlümde kavgalar, gönlümde kavgalar yarışır...

Kays, Mim'in en son hâli... Elif, tevhidin en son hâli. 'Sana Suna dedimse hep sen, Aslı dedimse hep sen, Şirin dedimse hep sen...' (**)

Ben, bahçedeki sessiz bülbül;
dalında o utangaç gülse sen... Ölüm, bir düşün hayâli... Zaman, akreplerin en akrebi...
Gözlerim, bir kızılıktan miras koyu bir kahverengi... Ama ne olur gülümse biraz... Ne olur gülümse biraz..

Nefesim ağır kükürt ve civadan... Ateşin ağır, ölüm ve simyâdan... Bütün ebrulara tanıdık bir sedâ gülmüş... Mecâz kırılmış; berceste vü belâ gülmüş... Özlemin ağır terk-i cândan... Çıldırma korkusu, aşka bir ödölmüş! Et, tırnaktan ayrılırmış; bedense candan... Bedenim yaşasa, gör rûhum kaç kez ölmüş!

Gözlerin, koyu bir liman; şimdi ben gözlerinden sürgün...

Gözlerin gülsün palyaço dudaklım... Yoksa yüreğine karlar yağar; rüzgâr eser, üşürsün...

2 Kasım 2007, Adana

(*) Mehmet Akif ARDIÇ, 'Zâhid, Kanla Yazdım Sana Bu Satırları' şiirinden.
(**) Sezai KARAKOÇ, 'Sürgün Ülkeden Başkentler Başkentine' şiirinden.

Mehmet Akif Ardıç

Misafir

Bilmem neden duygusuz
İçimi boğan bu sessizlik
Bu gece misafir
Ölüm müdür beklenmedik

1996

Mehmet Akif Ardiç

Mona'ya Sevgililer Günü

-sevgililer günü ve doğum günü dolayısıyla, çok özel birine...-

bir monarosa ölmeli ki
taze kan bulmalı aşk
ve yırtılmalı rûhumun gökyüzü
çığığım korkutmalı seni

adını denizlere yazmazsam
görmesem gözlerini hergün bir kere
biliyorsun ki..
biliyorsun ki..

Mehmet Akif Ardiç

Muhasebe I

Lezzeti kederde, izzeti secdede
Tadarak aşk ile ey gönül yanmaz mısın?
Cennet'i Cemâl'de bulup sevinçle
Hatrına ölmeye hiç cân atmaz mısın?

Mâ'rifet aynasında Hak'la tanıyıp..
Sebeb'in, muhâl'de yanmaktır sayıp..
Her seher secdede aşkla ağlayıp
Hakk'ın hatrı ne, hiç sormaz mısın?

Dünyâya gelişin en şükre değer şey..
Düşün Rab'bini de ürper, başını eğ!
Terk ederse dünyanı şu parlayan ay,
Nûrunda imânın çıralar yakmaz mısın?

Bir hevesle geçti, yazık ömrün boş yere.
Bir ân'a değmez; ölçsen de yüzbin kere!
Ölüm, vuslât demeden Hak Yaradan'a,
Utanıp başını râm olmaz mısın?

Her ân'ın gaflette geçiyorsa simsiyâh..
Kalmıyorsa dünyâdan zaman, ahretine yazık âhhh..
Bir parça yoksa yanın, eğer Hakk'a âgâh;
Yaşıyorum demeye ey nefsim utanmaz mısın?

Ramazan, 1997

Mehmet Akif Ardıç

Muhasebe II

Ne arasın boşuna ey Mecnûn sen Leylâ'yı;
Leylâ, yanibaşında; bir büyük çölde değil!
Unutmuş gibisin bence sen sevdâyı..
Sevdim ben diyorsun, gülmemek hiç elde değil!

Düşün bir ömrünü, belki ziyânın kat kat..
Parçalamak neyine be gâfil, edebiyat!
Şu tabiat ki aşk dolu en büyük külliyât...
Âteş'i korda ara; düşün ki külde değil!

Bin ömür harcamışsın gayr-ı bin mahbûb'a..
Nasıl yüz çevirmişsin, aşıl aşk-ı matlûb'a? ?
Dal ey arkadaş, o yazdığı mektûb'a (Kur'ana..)
O sana yapıyaksın; unutmuş halde değil!

Sanma ki bu sözler yalan, oku bir düşün..
Daha dün genceciktin, ihtiyarlık eğmiş şimdi başın..
Uçacak kimbilir yarın cân kuşun;
Bir kerecik düşün: dünyâ, ebed belde değil!

Ramazan, 1997

Mehmet Akif Ardic

Muhasebe III

Bugün yine dolup taşım, bilmem ki hüznüm niye? ..
Çıkacak ten kafesinden; atıyor göğsüm niye? ..
Haykırmak istiyorum da var gücümle Hüdâ'yı,
Bir el tutar yakamı, çıkmıyor sesim niye? ?

Şiir, şiir deyip de yazdığın hiç yok kalemim..
Benim yârim Hak'sa nedir içimdeki elemim?
Haykırmaya yüzüm yok, simsiyahken âlemim;
Seccâdem bile ağlar da, akıyor benim yaşım niye?

Yok kalbim yok, senden mi bu delilik?
Kimi hayâl-meyâl, kimi gerçek-silinik!
Hani zühd, takvâ; hani itaat ve bağlılık,
Şu yaptıklarına uymuyor hiç sözüm niye? ? ?

Ramazan, 1997

Mehmet Akif Ardic

Muhasebe IV

Bakıp da ağla nefsim şu perişan hâlime;
Kıldığın namazlar bir kerem mi sandın? !
Görseler o gâfil rûhunu inan ki yüzüne,
Tükürürler billahi yoksa yalan mı sandın? !

Haddini bilmeden umarsın rızâ..
Allah olur mu hiç kul rızâsızsa? !
Şuçunu bil de gör, her dem ağla;
Özün ermiş, sözün Kur'an mı sandın? !

Derinlere düşürme Ya Râb gazâbını;
Sen râzı ol da men çekem azâbını..
Sevdâna düşersem verme dâhî devâsını
Aşık, yârdan geleni reddeder mi sandın? !

1997

Mehmet Akif Ardiç

Ninni

.../Necip Fazıl'ın 'Ninni' şiirinden esinlenilmiştir/...

R-üyâlar değmesin minik alnına
U-yu yavrum, akşam seni üzüyor
M-elekler girsin uyu da hülyâna
E-lâ gözlerini bak uyku süzüyor

Y-arın şafak vakti içine sinsin
S-iyah gözlerine kirpikler insin
A-ğlama çocuğum gözyaşın dinsin
G-öllerde uykunu başı yüzüyor

Ü-sürsün gel yavrum örteyim yüzün
R-ûhunda ışığı vardır gündüzün
I-slak gözlerinde bir tatlı hüznün
Ş-eydâ güllerini yorgun geziyor

I-şıklar söndü bak, saat on ikidir
K-ırmızı bir tülû yüzüne giydir
I-slak gözlerini gel artık indir
M-ahmûr gözlerini uyku eziyor

Mehmet Akif Ardıç

O Zaman

Sararan rûhumu alsın götürsün yeller
Aşkını gönüller Yâ Râb duyar o zaman
Gurbet olmasın kahrıma şu yabana güller;
Rûhum her gününü azap sayar o zaman

1990

Mehmet Akif Ardiç

Orda Hiç Kimse Yok

/Can (~ken) Abla'ma... (şimdi sadece) kanat olan'a, kıymet bilene.../

Sen siyâhtın biliyorum. Bütün bu ışıkların, sarı aydınlıkların arasında, ölüm sesiyle gizlenmiş patiskaların; avuçlarında sakladığın erik çekirdeklerinin arasında...

Hüznü bir kız çocuğunun yüzüne işlenmiş...

Hani bir kardelen çiçeğine yaslanmış o dal... Aynalar ve kimin bilmem titrek yüzü...

Artık eskisi gibi gülmüyorsun. Artık, eskisi gibi dostun değil bu sözler! 'Ağzı mühürlü bir papağan'ın anlattığı yarım kalmış öyküler... Hep ters lügâten... Henüz 17 yaş... Değil... Seni tek anlaması gereken: ölümler! ! ! Ölümler, her akşam cesetlerini bırakıp... Ölümler, her akşam 'unutmabeni çiçekleri' toplayıp sana gelirler. Gecenin emzirdiği düşüncelerim arasında sen, sen... Asla 'beyaz' değilsin... Tıpkı ellerin, tıpkı gözlerin... Tıpkı o yarı korkak öyküler gibi.

Gözlerini 'siyâh'a boyamıştın ve görmedi kimsecikler o gördüklerini... Gülümsüyor... Gibi değil... Değil gözlerinde bütünleşen bu aksak nehirler...! Yanıbaşımda uzanan, dev bir akvaryumun içinde, bu beyaz'dan bozma sarı bir damlacığın kaderi gibi, senin de, senin de yoksun mu ölümden damarların? Ve göğsüne bağlanan, tekrar kendi rengine dönüşerek yanaklarından seni besleyen o sular... İçimde niye mi mavi bir denizin özlemi var? Yanıltıcı ışıkların, zevksiz körebelerin içinde ayaklarımı gerçek bir suya sokup, içimi körelten sterillerin, serum ve ilaç kokularının, gece hiç bitmeyen görüntülerin, durmadan açıp kapanan kapıların... Tüm bunların dışında ve tüm herşeyin dışında niçin mi 'tanıdık bir ses'in bu ezgi'li özlemi? Sabaha daha çok var. Sus, sus, sus... Herşey bir rüyâ ve herşey bitecek. Susunca o canavar aygıtın gurultusu... Sus, sus, sus... Tanınmadık neyin var?

Öykülerin... Tutuktu biliyorum: Babalar ve kızlar... Koşaradım gençliğiyle birleşememiş yüzleri... Olmak istediklerinin ve olduklarının arasında sıkışıp kalmış bu aldırıışsız kayıp rûh. Suda yaşamaktan bıkip yalnızlık dolu bu sâhîle vuran kırgın bir balığın öyküsü. Söyle başka nen var? ! Söyleyecek neyin var? ! Saklı gibi duran yüzlere inat /aşlında yüzler de benzemiyor gördüklerine/ bu kargaşalı bekleyişlere ve adını sakladığın bilişlere inat. Suskunlukta cümlelerde biriktirdiğin. Hâlâ anlamıyor musun: yazmak istemediğin kadar kesilmiş bileklerimiz! Gözlerinde cân ablaların gölgesi var. Bir 'yarasa'yı sürükleyip alıştırarak ışığa, bu hızla giden trende gördüğün silik bir yüzün ne önemi var? Sesinde martıların sesi var. Seni çokook sevdim; çünkü bir denizden kalma gözlerin. Gözlerinde mavi bir denizin elbisesi var. Sesinde 'yıldızların sesi' var. Seni çokook sevdim; çünkü tanıdık bir yüze dokunur ellerin. Sen, siyâhtın; ama beyaz bir umûda uzanmıştı ya o eller... Sen, dokuduğun bütün hüznünler gibi, çileden ipliklere ayrılmış, her dağılıp gidişinde senle dokuduğun yüzler... Bu bedeni hala sıcak ama ölü bir çocuğun gönlüyle dolu. Saklayacak neyim var? Ölümü yarım koymaz ellerim; ellerim bir düş kırıklığı, bir kardelenin fışkıran filizinde, güneş görmemiş mevsimlerin ortasında... Hala yazacak birşeylerim var. Gülüşlerim hâlâ bir sığınak, hani eskisi gibi yıkılmaz durduğum... Gönlüm saklıyor beni; incitmesin şarkıların sus, sus, sus...

2001, Kahraman Maraş

Mehmet Akif Ardıç

Ö Nokta D`em

Bugün hava soğuk Ö nokta D`em
Siyah çeketini giy; üşüme
Kırık gönlümü de koy çantana
Ardında kaybolan gölgemi de

Bugün hava soğuk Ö nokta D`em
Taze karlar yağdı düşüme
Dudakların boyasız Ö nokta Dem
Ve saçların dağınık
Ilık bir rüzgâr örttü yüzünü
/Hayâlinde pişmanlık/
Üşüyen ben miyim
Yoksa gözlerin mi karanlık
Ko beni gönlüne
Ko ne olur bir anlık
Bugün hava soğuk Ö nokta D`em
Gözlerin kapkaranlık
Kırık gönlümü de koy çantana
Siyah çekedini giy üşüme

Mehmet Akif Ardiç

Ölüm Denen...

Kuruldu gönlümün sona saati
Yelkovan bir başka akrep bir başka
Kaybettim bulmadan bir saadeti
Hakikat bir başka meşrep bir başka..

Çekildi ufkumdan gün birer birer
Karanlık bir kucakta hep bi-haber
Mezarmış o en son uğranacak yer
Yolcusu bir başka, bilet bir başka

O gülen gözleri söndüren toprak
İlk bahârdan geriye bir avuç yaprak
Cân gülü gönülden birgün koparak
Savrulur bir başka solar bir başka

Yükünü yılların bir çizgiye sor
Alnıma yiv yiv hayat ne çiziyor
Nasıl da kayıtsız öyle gülüyor
Fotoğraf bir başka mezar bir başka

Dur ey yolcu sarındığın bu yükü
Teslîm vaktidir sen öldün çünkü
Tâ evvelden beridir bu kısır döngü
Boğuşur bir başka döner bir başka

2001

Mehmet Akif Ardiç

Ölümün Anne Yüzüne - Lila'ya Mektuplar II

Bu gece de caddelerde serseri serseri yürüyorum.
Bir kör kurşun kalbime değse...
Kalbime değse diyorum.

Sokaklar ıssız, şarkılar ıssız, menekşe, gül ıssız.
Bu paramparça yürek, bu kırgın gönül ıssız...

Yüreğimin üstünden geçer mi bir tren,
Hüzünler şehri istasyonundan.
Ödüm patlar korkudan,
İçinde ya sen de ezilirsen...

İçimde kan kan damlayan,
Göğsümde ölümün ıppıssız yüreği.
Çocuğunu kaybetmiş bir anne gibi kokan,
Ölümün sıcak yüzümde elleri.

Kalk ve diril,
Kıyamet mi kopacak kopsun!
Senelerdir yorgun bu ebkem dîl
Duysun seni,
Söyle neden susuyorsun! ! !

Kalk ve diril, hayâl hayâl üstüme gelme!
Öp dudaklarımı, gözyaşlarımı sil;
Bu cân sana fedâ;
Ama ümitleri öldürme!

Bu gecede caddelerde serseri serseri yürüyorum;
Bir özlem sancısı bu siyah günde.
Bir kör kurşun, kalbime değse diyorum;
Kalmasa senden hiçbir şey,
Gözlerimdeki ebâbîl söndüğünde.

Şimdi gözlerim, bir buğunun bestesi resimlerinde.
Şimdi yaşıyor olsan
Sarılırdın, öperdin de.

1 Kasım 2007, Adana.

Mehmet Akif Ardıç

Öyle Bir Sırsın Bende Ki

öyle bir sırsın bende ki...
ne dîl söylesin,
ne kalbim anlatsın...
bir Bezm-i Elestten kalma o gözler ki;
her bakışın bir âyet:
«yaksın sevilen... hep yaksın...»

bir nişânın var Belde-i Arâfta diye,
kaç geceler dolu dizgin bir uçurumda aklım.
ismin gizli her harf-i Kâfta diye,
dert oldu gönlüme;
ağladım hep ağladım...

kaç geceler... savruldu bilirmisin,
Kaf Dağıyla o gözlerinin arasında...
kaç geceler sana bir sırlı ankâ,
olmadım çalışmaya bir kalemin arkasında.
kaç geceler... hem üşüdüm hem yandım bilirmisin
yine hep gelmeyişinin, yine hep gelmeyişinin... arkasından.
ve yaktım gemileri hep kaç gece Tarık gibi,,,
gözlerinle gözlerimin,
kendimle ankânın arasında.

kaç geceler, kaç geceler; ufaldıkça ufaldı şu gönlüm...
dudaklarımı yakan onca suyun,
bir de alamadığım onca nefesin arasında...
kaç geceler, kaç geceler, yandı, uf oldu şu gönlüm...
giremedim kendimle ellerime yazdığın arasına.

öyle bir sırsın bende ki...

unuttun, unuttun bende sanki her zerreni.
gözlerinle gözlerim arasında.
gözlerinle üşüyen kalbim arasında.
gözlerinden sadece bir nefes kadar...
ve senden bir nefes kadar uzak
bendeki kutlu tahtın arasında.
unuttun, unuttun bende sanki her zerreni...

unuttun, unuttun bende sanki her zerreni...
bugün ben-i âdemde kâys olan bir Kâysin,
dün Mevlânâ ile Şemsin arasında...
yeni açmış bir gül-ü fem goncânın,
sabah çiği düşmüş yapraklarının arasına...
gazeller düşmüş vâdîlerinde Arâfın...
ellerinle saçıma ördüğün dokunuşlar arasında...
birbirinden hiç kopmaz bu bakışlar arasında...
ok atmaya yüz tutmuş bu kaşlar arasında...
ucunda asılacağım kemend-i zülüfler arasında...
yandım, yandım sen yandıkça içinde her zerrem;
bir rindâne gazel, bir Esrâr Dedé...
bir bu simsiyah bakışlar arasında.

...

her leylimde kamer, sen, gündüzümde bir şems...
Mevlânâda bir, bende bir, bende bir Şems...

...

öyle bir sırsın bende ki...

28. Mekanize Er EğitimTugayı, Barış Gücü, Mamak / ANKARA
2006

Mehmet Akif Ardıç

Özledim Deme Bana, İnanırım

"Özledim." deme bana, inanırım. Deme ki "Kavuşmak var; bitti hasretin." Ölümle hayatı ayıran bu esaretin, deme ki "Bir çaresi var.", tutar, aldanırım.

Bir kez dökülse dudaklarından "sevgilim...", bütün adlarımdan vazgeçip bu tek bir sözüne sığınırım. Unuturum ki keskin bir bıçaktır "sevgilim..." Ya yazgıları ikiye böler, ya da saplanır tam kalbine aldanişlarımın.

Yazgım, bir pervâne gibi ateşte yanmaktır "sevgilim...". Ama sen ey ateş, içinde Züleyhâ'yı aratma bana. Ne sen yakmaktan vazgeç, Ne sana ben Yusuf'tan söz edeyim..

Yazgı/m, iki dudağının arasında "sevgilim..."; ama sen yazı/k etme bana. Acı çekmez ölen ki bir kılıçla, ihânetim öldürür beni, kendime ihânetim.

Ölülerle dirilerin aşkı bu "sevgilim...". Her ölen, bir hançerle yaşar; her kalan bir hançerle ölür. Unutmaz can almanın bedelini, ateş de bedel öder, hançer de ölür. Ama unutulur tüm hikâyeler "sevgilim...", her hikâye, anlatıcısı biterek unutulur. Hep göz önünde olan, birgün gözden yiterek unutulur. Bu yüzden tüm yazgılar, silinip gitmek içindir "sevgilim...". Ne ilâhî eller engel durur, ne gücü yeter dünya denen fâhişe bu şehrin. Bu yüzden de umut verme bana inanırım. Ölümle hayatı ayıran bu esaretin, deme ki "Bir çaresi var.", tutar, aldanırım.

Mehmet Akif Ardiç

Özlem - 1987

Bir gözyaşıydın akan cennet sularına,
Her dem nazdâr, her âlem melek!
Sayen de uyanmıştık hep anılara,
Bir zaman, yakışıyordu sana gülmek

1987

Mehmet Akif Ardıç

Rab Işığım

Rüzgârlı bir tepeydim muallakta;
Asûde bir liman isterken rûhum.
Başiboş yürürken bir karanlıkta,
Işığım oldun sen Râb, ışığım oldun!

Şuûrum, hayâlim hepsi ağlardı;
Işık arardım; hep bir ziyâ, bir nûr!
«Gelmez mi? » derdim bu hicrânın arkası - ardı;
«Islak gözlerimi sil ey Râb, ne olur! »

Müjdeler olsun şimdi tüm dünyaya;
Duysun gönüller: «Dün, bugün ve yarın,
Issız gecelerde, ve her karanlık yolda
Râb ışığımdır, Râb ışığım! ..»

25 Ekim 2003

Mehmet Akif Ardıç

Robot Adam / 14 Yaş Şiiri

Saatlerin dünyası yalandır
Ne görüldüğünden tez gelir geçer zamân
Ne de ölüm, bir ân'dır

Yavaş çekimli hayâller kurarız
Kısa metrajlı filmler yaşarız
Pembe bir diziyi oynarız aşklarda
En ciddî yanımızla çehreler kurarız
Gül denilince güleriz
Ağla denilince ağlarız
Bazen araya reklam girer
Kendimizi oynarız..

Bir karükatüre sığarız en 'hormonlu' yanımızla
Ne romanlar yazılırdı hâtıralarımızla
Bazen bir şiirin 'nokta'sı olur
Mâziye de bir ünlem koyarız.
Bazen heykellerden surat alır
Bazen artistik poz yaparız..

Çavgalarımızla, barışlarımızla koşarız yarınlara
Ölmemek için on milyonu gözden çıkarırız
Aç insanlara vaatler satarız

Geceleri vicdânımız sorsa bile
Ya evde yokuz,
Ya da erken yatarız!

Egomantik, seksomatik, otomatik
Ne varsa hayvanca, bir o kadar hayvanız
Kimimiz maymunu dede;
Kimimiz kendimizi kaplan sanırsınız
Hep bir yanımız esrâr doludur
Hep bir yanımız gizli kapaklı
Ve hep bir yanımız düşünceye kapalı!

Bir de barış isteriz sokaklara dökülüp
Hep birileri sürükler ardından bizi
Hep birileri bizim yerimize çoktan düşünmüştür bile
Hep birileri beynimizi kapatmak ister
Fikrimizdeki tüm kontakları..

Aslında biz de bilmeyiz ne olduğumuzu
Kalkmış, hayatı oynarız
Bol figüranlı yeşilçam filmi gibi
Utanmadan kendimize acırız...

Bir tiyatro sahnesinden görmüş gibiyim
Sahne kapanacak, alkışlar kopacak
Kendi hıyarlığımız beş-on ödül alacak.
Bu üçüncü perde de böyle olacak, biliyorum!

O 'son oyuncu', gözümüzün tâ içine bakarak
bizleri aynalardan çağırarak akılsızlığımıza
Sinyorita Antionet hep ağlayacak
Uganda'da hep savaş olacak
Oysa dünya yine dönecek...

Soruyorum, kızmıyor mu bize Tanrı?
Neden kahretmiyor hâlâ gözlerimizi
Hep bir fırsat daha veriyor
Hep bu kör gönüllere rahmet ediyor

Soruyorum, düşünmüyor mu bu insanlar:
Neden böyle 'bomboş'lar? !

Boşver gitsin diyorum..

Ne kadar duygusuz olduk Allah'ım...
Antenlerimiz de olsa tam robota benziyecektik
Bip sesinden sonra işlem görecektik

İstemiyorum artık, duymak istemiyorum
Spikerin o şom ağızlı sesini
Gazetelerin ihtilâl köşesini
Bu köşede, korkutulmuş insanların yenilişini..

En çok da kendime kızıyorum
Kendimi bile görmek istemiyorum

Neden böyle öfkeliyim biliyor musunuz
Ah bunu ben bile bilmiyorum
Sanırım, on dört yaşıma giriyorum...

1988

Mehmet Akif Ardiç

Sakla Gözyaşlarını Yarına

I

Sakla gözyaşlarını yarına
Gözlerini dikerek bulutlara

O sevdiğin şarkıyı söyle
Duymuyor olsa da hiç düşünme
Söyle gülerek, defalarca.

Senin de olacak güzel yılların
Daha çiçeğin burnunda
gençsin, güzelsin.
Birgün, güleceksin ağladıklarına..

Ama sana unut demem yine de onu
Vazgeç diyemem,sevme
Ama sen bunları biliyorsun...

Aynı dalgalarda yaşadık seninle
Zaman başka, acılar aynı
Ve aynı boyutun kayıp sokaklarında

Gülüşün, kahkahalarla ağlıyor
Yanıyorsun, biliyorum
Zor olsa da geçeceksin arkadaş

Hayallere sarılıp ÜMİT ET!

II

Kaç defa geri döndü?
Kaç defa seni sevip öptü
Ah, seni her kırışında pişman oldu mu?
Ama sen bunları biliyorsun
Ve hiç gelmeyeceğini artık.
Sevmeyeceğini, öpmeyeceğini...

Boşver desem,
Biliyorum ki kızarsın
Gözlerime takılır yutkunluğun
Boğazında dünyanın bütün söylenmemiş kelimeleri...

III

Simsiyahdır ölümler.
Onsuz yaşamaktansa,
Onla ölmek ne güzel...

IV

Ama yalnızlıklarda adım adım
Büyümelisin arkadaş büyümeli

İstiyorsan acırsın kendi kendine
Kahretsin ki yaşıyorum, onsuzum dersin
Başarsın tetiğe
Ölümü seçersin..

V

Sana ben gül demiyorum arkadaş
Ne istiyorsan onu yap
Kimi istiyorsan onu sev
Ama unutma: yalnız başınasın
Seni yalnız sen düşünür
Yaralarını kendin sararsın!

Ama sen, bunları da biliyorsun
Daha öncekileri de biliyordun
Vakit, bir hüzzâm şarkısı değil arkadaş

Korkuyorsan eğer kendinden
İpin ucunda koyver başını
Acıyorsan hala kendine
Git; mezarın onun kahkahalarıyla dolsun

Seni vazgeçirecek değilim arkadaş
Cesaretin varsa bulursun yüreğinde
Ona birgün nefretle tükürüp
Tüm yalanlarını kurşuna diz

Uyandır içindeki çocuğu o zaman
Gün gelir, onunla tanırsın

İnan ki göreceksin
Sen duracaksın dimdik sabaha
Son vuran yıkar da geçer,
Sakla yumruklarını yarına! ..

1996

Mehmet Akif Ardiç

SANA GÖZLERİNDE ERDİM: İlk Hicret

~bedeli ödenmiş aşklara~

i.

var mıydın, yok muydun sorusuna bir yanıt:
«ben, sende biraz da kendimi görüyorum.» demiştin,
bir sabah sisi gibi yüzlerinde aydınlık...

göğе aynı penceresinde baktık,
aşka adanmış bir yüreğın.
ince göğsümden kanadın,
şahdamarlarımdan geçtin.

ii.

(ben) bir ceylanın gözlerinde erdim,
bedeli ödenmiş aşkların sırrına.
ne dayanabildi avuçların sevdâya,
ne sürgün etti beni anneleşen yüreğın.

cân verirdi tereddütsüz ölsen yüreğım,
gözyaşın bir bıçakken kanatlarıma.
yetimlerin duâsıyla korur Allah demiştin;
söz vermiştim (ben) ölmeyi dudaklarında.

iii.

yakındı aşk gibi her duân bana.
sensizlik mübâhtı,
ve mübâhtı sensiz bir zamân bana.
toprakta yandım, gökte eridim...
değmedi bir serinlik hiçbir ân bana.

mevsimlerdi çalan bahâra ey bilsen yüreğım,
bir müphem bakışıyla dert olan bana.
derdim dermânım oldu ve dermânım derdim,
cefân bana emânetin; kavuşmak âteş-i sûzân bana.
çağlara inat, asrın tüm yalan sevdâlarına,
cân verirdi tereddütsüz ölsen yüreğım.

iv.

esmer bir kız çocuğı, akli karışık...
bir ceylân gözlerinde yanmak üzere.
kefenini yırtıp beyaz kaderin
kırıyor gözlerini uyanmak üzere.

o, diğer gözlerini siyâh gecelere,

odalarda sönünce ışık.
ben, bomboş bir duvara bakıp,
üşürüm sezen aksu gecelerde.

v.

bir unutmabeni çiçeği gibi yüzleri albümlerde,
sevdâ yarasını sarıyor ölümler.
babaları gibi bakıyor çocuklar,
ölüyor kızları anneleri gibi;
yaşatı(yo) r ölümleri o içlerinde keder,
bir unutmabeni çiçeği gibi yüzleri albümlerde...

vi.

sana gözlerinde erdim,
gençliğimin hicret kuşlarında.
düştüm ve ölüverdim,
kırılgan, o incecik avuçlarında.

yüreğinin kesik ellerini mi,
ne görürdü melekler uykularında?
benimse yakar ellerimi,
yüreğin, parmak uçlarında.

vii.

ne görürdü ölünce bebekler,
çizgi çizgi bir anne mi;
fotoğraflarında son gülümseyişi,
annelerinin kucaklarında?

viii.

kahverengi gözlerinde erdim,
yüreğimden kibleye.
sen, gözlerini dikerek yere;
bakamazken gözlerine hiçkimsenin.

sen, yaklaşmadığı kadar hiçkimsenin,
doğunun, batının azîzliğinin
başkenti olmuştun hep yıllarca.
(benşe) çözümlüp çözümlüp erirdim,
yüreğinin coğrafyasında.

ix.

belki alıştırdım hayata
-akıp giden gösterişle-
kabullenip yitirdiğimi,
aşkı ilk öpüşte.

x.

ilk sığınişım gözlerine.
bir kadının kör yüreğine.
anlasaydı, sevdâ;
cehennemde yanmak yerine.

xi.

ufalanışım ellerinde,
tesbih taneleri gibi...
sen, gözlerin inci inci
ellerini açarken göğe.

düştüm, sendeledim;
sende ilk günâha düştüm.
yazılmış kader böyle dedin;
bir çocuk gibi Allah'a küstüm.

xii.

acı gibi baktı ölüm,
kalanlara arâfta.
acı ve sevdâ için
gölgeler her tarafta -

- tutuşup yandırmakta aklı,
zamân geçtikçe her keder.
akla doldurur saçları,
gençleştikçe özlemler...

xiii.

beklemek öldürür insanı,
ölesiye sevmek öldürür!
yanar çocukların dudakları,
çocuklar ateşten ölür.

xiv.

anladım niçin ölür melekler,
avuçlarını kim yaktı...

her çocuğun kalbinde yazılı
sevdâ ölünce ölürler.

xv.

elbet alışıldım hayâta,
-neye alışmadım ki-
ölümün kesik yüzleri,
hep karşıma çıkmasa...

19 Aralık 2006, Adana

Mehmet Akif Ardıç

Sana, Güne ve İlham Veren İncir Ağacı'na Dair

"Ben bir şarkı, bir türküyüm
Ben, Meryem'in yanağındaki tüyüm
Beni bir azizin nefesi uçurur
Kalbimde Allah'ın elleri durur
Cici ayaklarım iplikle bağlı
Ben onun sılası kendimin gurbetindeyim
Ben, azizin hasreti
Ben, Meryem'in yanağındaki tüyüm." (*)

Gün, kararıyor yine şehrin ışıkları arasında. Ciğerlerime çektiğim sigara dumanının siyah tadı ağızımda. İslî bir martı uçuruyor hüznün rengi duvarlar, gün/eş yüzü görmemiş yalnızlığımın çığlık çığığa sesleri arasında. Gün, kararıyor yine şehrin ışıkları arasında; rûhumu dikine dikine bir rüzgâr ve bulutlar kaplıyor. Şehrin bir ucunda azizler, öbür ucunda ifritler, Süleymân'a ve Belkıs'a adanmış şarkılar söylüyor.

Diyorum ya sevgilim, böylesi bir kasvet içindeyim. İçimde sensizlikten öleceğime dair bir kanaat besliyorum. Nefes almak için en soğuk havalarda gökyüzünün altında durup teninin rengine çalan Ay'ı seyrediyorum. Ara bul beni sevgilim, ne ölülerin hülyâsında, ne yaşayanların dünyasında geziyorum. Ara bul beni, ya azizlerle bir Mezmur okuyor ya da ifritlerle gözlerin için bir mabet inşa ediyorum. Sen de okumuşsundur ya kitaplarda, aşk, insanı delirtiyor... Hele beklemek... "Şeytân'ın bir günâhı beklediği" (***) gibi, ben de seni öyle özlüyorum...

Ölüler âleminden çağırıp buluyorsun beni. Hüzünden ve kederden âzâd ediyorsun beni. Ateşte yanmış tenimden sarıyorsun beni. Sakin bir su kenarında, kederin iplerinden çözüyorsun beni. Gün, sabaha çalıyor çöl rengi kahverengi gözlerinin arasında. Tenime serin bir dalga gibi çarpıyor, isli martıları kırıp kırıp gökkuşağına, buluta ve çocuklara dönüştürüyorsun. On bir yaşımı yüzlerinden öpüp gökyüzü gibi hafifleyen rûhumu sobeliyorsun. Uçan balonlar bağlayıp göğe salıyorsun, göğsümdeki ağır nefesi...

Gitme, daha vakit var diyorum her gündüzün bitişinde. Daha vakit var, ya da aydınlat gündüzüm gibi gecemi de. Zamanın duracağına dair bir ümit besliyorum ya da bir dua. Kalan ömrümü seninle geçirmek, o da vakit varsa hâlâ. Daha senleyken bir dahaki gelişini özlüyorum. Maraş'ın dar sokaklarında, seni gönlüme ve günbatımına emanet ediyorum.

Gün, kararıyor yine şehrin ışıkları arasında. Ciğerlerime çektiğim sigara dumanının siyah tadı ağızımda. İslî bir martı uçuruyor hüznün rengi duvarlar, gün/eş yüzü görmemiş yalnızlığımın çığlık çığığa sesleri arasında. Gün, kararıyor yine şehrin ışıkları arasında; rûhumu dikine dikine bir rüzgâr ve bulutlar kaplıyor. Şehrin bir ucunda azizler, öbür ucunda ifritler, Süleymân'a ve Belkıs'a adanmış şarkılar söylüyor.

"Akşamları gelir incir kuşları,
Konarlar bahçemin incirlerine;
Kiminin rengi ak, kiminin sarı.
Ah, beni vursalar bir kuş yerine!
Akşamları gelir incir kuşları..."

Ki ben, Mona Roza, bulurum seni
İncir kuşlarının bakışlarında.
Hayatla doldurur bu boş yelkeni
O mâsum bakışlar... Su kenarında

Ki ben, Mona Roza, bulurum seni." (***)

Bu akşam, sebebini bilmediğim bir üzüntü var içimde Mona. Sanki yüreğimin içine bir bıçak saplanmış da, yavaş yavaş beni öldürüyor. Kan damlıyor kelimeler yerine dudağımda. Mona, içimdeki çocuk artık ölmek istiyor. Mona, içimdeki çocuk artık ölmek istiyor...

Göğsümde pembe gül yanığı acılar biriktiriyorum. İçimde beyazlara karışıp gitme özlemi. Son kuşlara yetişsem diyorum. Bir kardelen çiçeğine dikip gözlerimi... Ahhh, beni de vursalar bir kuş yerine; Mona, bir mum alevi gibi bütün özlemlerimle sönsen diyorum. Bir incir kuşunun gözlerine gömülsem diyorum...

"Ki ben, Mona Roza, bulurum seni, incir kuşlarının bakışlarında... Hayatla doldurur bu boş yelkeni, O mâsum bakışlar... Su kenarında. Ki ben, Mona Roza, bulurum seni..."

Mona, dudaklarım siyah bir mürekkep gibi, öpüyor dudaklarının kenarından mektuplarını. Bilirsin, bâzen özlemek, bir zehir gibi, yakıp gider insanın damarlarını... Körlüğe dönüşür acılar, içinde kötü, ama çok kötü bir şey gibi siyah siyah, ince ince büyüyen yaralar... Merhem neye yarar, can çekişen bir kuşun onarır mı kopan kanatlarını?

Bu akşam, sebebini bilmediğim çok üzüntü var içimde Mona. Sanki yüreğimin içine bir bıçak saplanmış da, yavaş yavaş beni öldürüyor. Kan damlıyor kelimeler yerine dudağımda. Mona, içimdeki çocuk artık ölmek istiyor. Kan damlıyor kelimeler yerine dudağımda... Mona, içimdeki çocuk artık ölmek istiyor...

(Akhenaton'un Günlüğü'nden)

* Sezai Karakoç, "Ölüm ve Çerçeveler".

** N.F.K., "Beklenen".

*** Sezai Karakoç, "Aşk ve Çileler"

Mehmet Akif Ardiç

Sarıl Bana - Lila'ya Mektuplar I

bir rüzgâr anımsatır kokusunu,
bir rüzgâr;
ellerime Lila'nın nefesi değer.
hissizce seyreder yok oluşumu;
Lila, o soğuk kayalara benzer...

bûsesi kanar soğuk ışıkla,
saflığı bir kız çocuğunun yüreğinde esmer..
ne olur pencereni aç Lila!
bakarsın kanatsız bir martı,
o bembeyaz yatağına düşer.
yahut ataletli bir yürek atışı;
gözlerini gözlerimden kaçırp korkuyla,
bu mumdan bebek,
bu camdan patikler,
ellerin gibi kırılğan bu çini vazo...
hissizliğin gözlerine incecik
damla damla düştüğü vakitler...

dudaklarını Lila, dudaklarım ısıtacak.
müreккеple yazdığını,
kalbim büsenle unutacak..

sarı odalarda bu dar adımlar Lila,
ve siyah korkular;
yüreğinde, tüm çığlıklarıyla...
örtün Lila, pencerenden bahâr giriyor..
sevdâya karşı,
yüreğin bitiyor, bitiyor...
Lila, yüreğin rehin korkulara.
umutlar da bir köşede can veriyor.

hayır, pencereni açma!
hayır, lambaları yakma!
anlamıyorsan yüreğimi,
boşver, kalsın, anlama!
bu limanda kağıttan kayıklar
ve suya batan ellerin Lila,
kağıttan kayıklar, yüzmez sularda..

örtün Lila, odan gittikçe aydınlanıyor..
yüreğinde kargaşa artıyor, artıyor...

kayıklar batacak Lila,
bak, bu deniz'in sesi:
'atla, atla, atla...'
deniz'in senden başka
yok hiç kimsesi;
anla, anla, anla...

kabukların var ya Lila,
sığınağını göğsünde taşıyısın var ya..

gezişin sevdâyı parmak uçlarınla..
içimdeki sessiz bu öfke,
öpmezsem beni yakacak..
sen korkuyla ufuklara bakarken..
gözlerin, kahverengi bir tül gibi uzanırken boşluğa,
son kez çaresizce yalvararak
teslim olacağım aşk celladına..
seninse dudaklarında o aynı kelime:
'seviyorum; ama, ama, ama...'

anlatsam mı?
hiç konuşmasam mı?
sussam mı?
ya da dudaklarını öpmesem?
yaşamak bir cehennemse koynunda
Lila, yanmak...

küllerime savurdun be boşluğa,
sevdim sanarak! ! !

Lila, ağlasam mı?
mehtâba küskün bu sarı yüz,
en keskin bıçakların kanattığı..
hani sevdâdan çarpılma.
bir ölünün kalbinden alıntı
mehtâba küskün bu sarı yüz..

affet! ...
bu incecik gönül taşıyor sevdâyı..
kurşun, köpüğe işlemiyor.
dokunma ne olur yaralarırma!
merhem olma acılarıma!
ne ben boynu bükük bir dervişim,
ne dudakların dudaklarıma bir sadaka...

...
hayır, Lila, anlama beni;
ve boşver, anlamaya da çalışma!
hayır, söndür tüm ışıkları,
Lila, sakın lambaları yakma!

umarsız, çaresiz..
yastığına gizlediğin sırlar gibi sessiz...
haydi bana haykır şimdi,
yastığının yastık olmadığını..
siyahın hiç siyah olmadığını..
sevdânın günâh olmadığını..
haydi bana şimdi haykır;
seni hiç anlayamadığımı...

haydi bana sarıl şimdi!
ne olur asıl şimdi!
gönlümüz, gönlümüze esir şimdi..

birbirimizden uzak hergün asır şimdi..
sevdâ başucumuzda dolaşır şimdi..
seni seviyorum de bana,
al koynuna asıl şimdi!
yüreğimdeki hüznün dağlara bedel;
gözümde yaşları sil şimdi!
gönlüm, ben hiç sevmem derken,
bir ceylan bakışlıya esir şimdi!
bir çiğ tanesi gibi her sabah erken,
bas beni bağrına, kalbim senindir şimdi!
seni seviyorum de bana,
öp dudaklarımı asıl şimdi! ...

.....

yıldızlar da bitiyor...
ay, dökülüyor parmak uçlarıma..
ay, bir sahra çölüne düşüyor;
ay, İstanbul'a...
uzaklardan bir at sesi geliyor.
sevdânın ölümcül yamaçlarında,
kalbim eriyor, eriyor..

Lila, kalbime birşeyler oluyor!
rûhum delice şeyler istiyor!
aklım imkansız istiyor!
günâh dolu beyazı istiyor!
Lila, kalbime birşeyler oluyor...

mâsûm ve utangaç...
küçük bir kızın sevdâ oyunu.
o sevmeye muhtaç;
bense sevmeye onu...

ahhh Lila.. gönlümün maralı! ..
ve ceylan bakışlım..
ve dostum, yârânım, yârım
benim kalbi yaralı;
gazalım, sebab-i varım.

mâsûm ve utangaç...
bilse o zalım, bilse o zalım..
ne rujlu bir dudak;
ne de boyalı saç..
güzellik hep Lila'nın..

mâsûm ve utangaç...

bir gül dalı mı yoksa selvi mi;
yahut çöle düşen bir yağmur mu adın?
Leyla mı, Aslı mı, Zühre mi, Şirin mi?
Züleyhâ'sı mı Yusuf'un,

Sara'sı mı Musa'nın?
yoksa bir sevdâ seli mi;
gökyüzünü boyadığın?

gecelerin kızı, ey mâh-ı didârım..
bir efsürde-dil..
can yakan gönül..
afet-i devran!
ey katre-i aşk..
ey bunalan gökyüzü..
ey siyah perçemli cihân!
ey günaha çağırın masum,
ey can veren ölüm,
ey hüsn ve iffet,
ey sevda hırsızı,
ey yaşam pınarı,
ey gecenin matemi,
sevda bakışım,
derdim, sevincim, hüznüm..
sebeb eyyyyy! ...

bir sükut ki anla bin âh'a bedel..
bir sevdâ ki,
hiç karşılıksız, umarsız..
değişmem hiç birşeye gülümsemeni;
ne olur gel, gel! ..
bakarsın bulamazsın gün gelir beni;
bu çiçek de karlara düşer..
gün gelir sevdiğinin bedeni,
issiz bir mezara düşer..

yarın belki de geçtir ne olur şimdi! ..
sarıl bana ne olur asıl şimdi! ..

2003

Mehmet Akif Ardiç

Sen

Gönlümde tutuşan sevdâ, sensin.
Çöllere düşüren Leylâ, sensin.
Gece rüy'âmda, gündüz aklımda
Yüzümü güldüren hülyâ sensin.

Aşkınla her geçen gün solduğum..
Ömrümce kaybettiğim, bugün bulduğum..
Bir yudum su sanıp da boğulduğum
Canıma kaseden deryâ sensin!

23 Mayıs 1994, Pazartesi
Mehmet kemal Tuncel Lisesi

Mehmet Akif Ardıç

Sen Sen

Bahâr gelir çiçekler açar,
Alır saçlarına takarsın sen, sen...
Sen kalbimin en güzel köşelerinde;
Karlara gibi bembeyaz,
Tertemiz bir aşkınsın sen, sen...

Efkâr olup bitersin dudaklarımda,
Ateş olup yakarsın beni sen.
Geceleri el ayak çekilince,
İçime dökülürsün yıldız yıldız sen, sen...

Seni anlatmak zordur şiirlere..
Seni anlatmak zordur defterlere..
Sensiz olmak, seni sevmek,,,
Seni el'inken yine sevmek...

Yağmur desem o simsiyah tel tel saçına..
Bulut desem teninin o yumuşaklığına..
Rüzgâr desem bir öpüşüne, bir edâlı bakışına,
Seni mevsimlere hapsetmiş olurum.

Mezâr desem bile o kaybolduğum ince gözlerine..
İlâhî desem bile o tatlı sözlerine..
Bir mabettir deyip de tapınsam dizlerine,
Kutsallığını gölgemle bozmuş olurum.

Sen... Anlatamadığım hislerin tek tercümanı,
Sen... Deli gönlümde yanan sızısın.
Sen karanlık alemimin en saf kalan yanı
Sen... Dalgalı denizlerimin kutsal kızısın.

Sen... Aynalı hülyalarda içime işleyen bembeyaz saçlarım...
Ve sorgun gecelerde sokaklar boyu
Attığım utangaç adımlarsın.
Şen rakımın, sigaramın, meyhanemin
Özü, gerçeği ve ilk adısın.

Sen... Beyaz elbisene güller taktığın zaman var ya;
Ne bir çiçek, ne bir mevsim,
Sen... Şadece benim sevebildiğim kadınsın...

10 Eylül 1996

Mehmet Akif Ardiç

Sen Varken Hiç Solmazdı Çiçekler

- gülgün çiçeğine -

sana biriktirdiklerim
gözyaşından çok
ve gözlerinden az
yok olmakta yüreğim

bu hicrân hiç kaybolmayacak
sesim bir kilitli hançer
hiç soldular mı bak
yüreğimde çiçeklerim

gülmek ne acı şey
gırtlığıma düğümlemişse ölümün
ölümün, bu ayrılık
bu vakitsiz
ve yatağımda darma dağın

sen varken hiç solmazdı çiçekler
gülüşüm hiç kalmazdı yarım..

sana biriktirdiklerim
bir can borcu
bir de güller
hiç vefâ etmediler
niye bilmem umutlarım
unuttuğun bir ben kaldım
gidişin sordular
bir ben kaldım habersiz
oysa ilk bende ölmüştün
sen varken de senindi ölümler
sana biriktirdiklerim
içimde bak döküntüler
tutamazsın söylemiştim
sözlerin yalan olduğunu
vâkâ.. görmüştüler
tutamazsın söylemiştim
kuşlarımız bu bahçeden uçup gider
dallar kırılır ulu orta
ben bedenimde darmadağın...

sana söylediklerim
çıkacaktı sana söylemiştim
bir sen gidersin böyle sessiz
senden vefâlı çıktı
o beğenmediğin hüznler
oysa hiç söylememiştim
söylediklerimi gün gelip te duymayacağını
karlara inat bir ben kaldım
bir ben bir de öbür yanım..

gülmek gerçekten ne acı şey

sen glmşsen hele
şu köşede durmuşsan
ağlamışsan çarşafında şu bembeyaz yatağın

sen gülerken
hiç solmazdı çiçekler
Ölümüm, hiç kalmazdı yarım
bir sen vakitsiz
böyle sesiz böyle köhne
o incecik boynunu uzattığın
bir sen gidersin
benden habersiz sanki
ben yine yatağımda darmadağın
sana biriktirdiklerim
bir can borcu
bir de güller
gzyaşımdan çok
ve gözlerinden az
sana biriktirdiğim şeyler....

2003

Mehmet Akif Ardıç

Senden Kaçmak İstemezdim

gözlerin vardır
sözcüklerle kurduğun
bir doğuşu bebeğin daha ilk çıgılıklarıyla
söylemek istemezdim
ama duysun bütün kelimeler adını
ki boğulmak istemiyorum

gözlerin kadar güzelse deniz
gün batımı anımsatıyorsa bütün harflerini
adı vahiylerde geçen o ülkenin sırrını
yağmura düşürdüğü her yaprak külünü
birgün anımsamazsam bağışla
birgün ağlamazsam yıkılışının anıtlarına
birgün boğarsa kelimeler beni

seni düşünmek seni...

hep kaybedişin vardır
her ağlayışında gülen yanların
hep gözlerin bilirdim beni vuran
oysa öyle çoktu ki zaafların
sanırdım
gözlerinde asılan bir tanrı vardır
bağrımda kirpiklerle dolu mızrağın
senden kaçmak istemezdim
ama ay vaktini çoktan yitirdi
yüzünde bu yakınışın anahtarı vardır
ellerin vardır merhametin en incesiyle örülmüş
gözlerinden takılıp düşen sessiz adımlarım
bir fotoğrafta saklı duran
öldüğünden habersiz
o bakışın...
senden kaçmak istemezdim
ama durduğum yerde
önüme hasretten mesafeler kurdum
ömrüme o cılız umudu koydum
sonunu koydum bütün başlangıçların
işledim ölümünün ilk harflerine
izledim ölümünü kendi gözlerimle
gözlerden akmayan hiç yaş mı vardır
düşünler çehrelerden izleyip yolunu
yoksa koynunda gizlediği
kendini yakacak bir ateş mi vardır
hükümünü bozarak tek yargıcın
alnında yanan bebekleri asılı duran
gönlümle kavgası ılık günahın
birgün daha dayanacağım beni bağışla
bugün de yanmayacağım
kendimmişim kendi kendimi vuran
ne ölüşünmüş / birbirinden uzak / yıkan kentimi
ne gülüşün
öldüğünden habersiz..

bir fotoğrafta saklı duran
gönlümde gönülden ıssız
kat kat büyüyen
o uzak şehir vardır

2003

Mehmet Akif Ardiç

Seni Sevmek Yasaktı Bana

..... «Yak sendeki resimleri sevgilim
..... Ve sonra küllerime bir mezar kazacak gibi,
..... Üstüme közleri ört teker teker...»

Seni sevmek, yaşaktı bana; ve yasaktı seni özlemeler... Gözlerime bir kez -ama bir kez- dalsaydın eğer; sanırdım, bu sabah tutuşan kızılılıkta şâir, asılacaktı...

Bir bıçak gibi kanattı ince yüzümü mühürden kelimeler... Kar beyazı o eller, sen uzaktın, beni karanlıklara attı... Gözlerine uykuyu bir tül gibi örterken melekler; bana düşen, gecelerde, hep bu 'Gel! ' diyen feryattı...

Elinde bıçağın bir İbrahim gibi, kıyamadığın bir ân olacaktı bana; keskin olan, bıçak değil gönlünse eğer. Gönlümün yarasında kana batan güller, bakışlarınla dirilecek, yine bir cân olacaktı bana.

Kapanacaktı cam kırığı yüzlerimde yaralarım, saçlarını esen yelde yüzüme bir su gibi dökseydin eğer... Yağmurlu bakışlarımda şimdi bahar; bu virân gönül, yine gülistân olacaktı. Yitik yüzüm, yüzlerinde aydınlanacaktı; paylaşıp senle bahtını, o soğuk yüzünü öpseydim ben de ölümün eğer...

Neye yarar özensem martılara, o tuzlu denizi ben de koşacak gibi... Neye yarar yetişsem en son kuşlara, bahçemden havalanıp sanki göğü tutacak gibi... Sonbaharda süzülen dalından düşmüş sarı bir yaprak gibi; affet beni sevgilim, senden uzak bir toprağa düşersem eğer...

Nasıl anlatacaktı bana çoktan öldüğümü sen gidince kelimeler? Artık hiç dönmeyeceğine beni kim inandıracaktı? Kimin gülüşü kanat çırpın kuşlara benzeyecek; yemyeşil baharları artık kimin gözleri andıracaktı...

Ne zaman özlese seni, şâir, kahrolacaktı; gülüşün, aynada kendi yüzüne düşerse eğer... Hatıralar, saçlarını eskitmekten yorulmayacaktı. Avuçlarında bir şiir, bu yitik şehre sırtını döner; sorardı kayalıklara, nerde anılar, nerde anılar hiç olmayacaktı...

Ama bir bıçak gibi, bir bıçak gibi kanattı ince yüzümü mühürden kelimeler...

Mehmet Akif Ardiç

Senin Tanrın Kim?

'Bu yazı hem Müslümân'lara, hem Hıristiyân'lara hem de diğer inançtan olan kimselere yazıldı.. Ateistler üstlerine alınmayabilir...'

Senin Tanrı'n kim?
Sâhî, gerçekten taptığın ne?
Yirmi dört saatini dolduran..
Kalbini alev alev tutuşturan..
Hem de en yakın dostun? ..
Mevkî hırsı mı?
Kadın mı?
Son model bir araba mı?
Tarkan mı, Ricky Martin mi, Madonna mı?
Geleneklerin mi, yahut kendi benliğin? ? ? ?
Düşlerini süsleyen ne?
Yakuttan, inciden konaklar..
Atlas, ipek elbiseler..
Çil çil altınlar, yakutlar, mücevherler..
Yahut zülfü perişan güzel bir kız? ...

Peygamberin, önderin kim?
Kimî örnek alıyorsun?
Musa'yı mı, İsa'yı mı, Muhammed'i mi?
Hani Yasa'ya bağlıydın? (Yahudiye...)
Hani Mesih'te ölmüş ve O'na dönüşecektin? , (Mesih inanlısına...)
Hani ehl-i sünnet ve'l-kitâb olacaktın? (Müslümana...)
Kim gibi davranıyorsun?
Maykıl Jeksın gibi mi?
En moda artist gibi mi?
En gözde manken..
Yahut gerçekten Önderin gibi mi?

Neye güveniyorsun sonsuz yaşam için?
Haftada bir Cuma'ya mı? (Müslümana...)
Cumartesileri Havra'ya (Yahudiye...)
Pazarları gittiğin Kilise'ye mi? (Mesih inanlısına...)
Ettiğin iyilikler..
Çil çil sadakalar..
Yaptırdığın Cami'ler, Kilise'ler, Havra'lar
Yoksa Tanrı'ya mı?

Kim kokuyorsun?
Gül kokulu Muhammed mi? (Müslümana...)
Mis kokulu Muşa mı? (Yahudiye...)
Boram boram İsa Mesih mi? (Mesih inanlısına...)
Yoksa Ebû Cehil Karpuzu,
Yoksa hain Yahuda mı?

Amacın ne?
İslâm'ı tebliğ mi? (Müslümana...)
Müjde'yi yaymak mı? (Mesih inanlısına...)
Kavga mı, didişmek mi? alim olmak mı?
Popülerite mi?

Yoksa benliğini aklamak mı?
Kendini aziz gibi gösterip
Tanrı'yı kandırmak mı?

Sevgin kimlere?
Sadece Müslümanlara mı? (Müslümana...)
Yalnızca Hıristiyanlara mı? (Mesih inanlısına...)
Yahudi'lere, Ateistlere, Budistlere..
Yoksa bütün insanlara mı?

Niçin buradasın?
Amacın, idealin, arzun ne?
Kim gibi konuşuyor,
Kim gibi düşünüyor,
Ve kimlerce yönetiliyorsun?

SEN BU ALEMDE BAŞIBOŞ DEĞİLSİN
AMAÇSIZ DEĞİLSİN
SEBÉBSİZ DEĞİLSİN
SERSERİ DEĞİLSİN
Boş ver kimlik kartındaki yazılanları
Haç kolyeni, hilalini, zülfikârını, sakalını, başörtünü.....
Haftada bir Cuma'yı, Havra'yı, Kilise'yi..
Adına yakışır gibi ol
Müslüman ol, Yahudi ol, Hıristiyan ol!
Adın gibi ol, Adam gibi ol!
Petrus, Pavlus, Sümeyye, Bilal, Zeyd gibi ol!
Ama görüdüğün gibi, inandığın gibi ol
Sahte yüzler değil..
Sahte gülücükler değil..
Sahte bir dava değil..
Benlik kaygısı, boş işler değil...!

ÖNCE İNSAN OL!

Sonra değiştir başkalarını,
Sonra çağır günahkârları
Ve dostum.. Sonra yargıla beni
İşte o zaman dostum işte o zaman
Bütün bunları yaptığın zaman..
Hakîkî bir inancın sabahımsı dudakları arasında
Sevgi gülücükleri belirebilir...
Korkmadan, utanmadan ve hiç çekinmeden (ama hiç..)
Ben Müslüman'ım,
Ben Hıristiyan'ım,
Ben Yahudi'yim diyebilirsin...
Bütün bunları yaptığın zaman..
İşte o zaman dostum, işte o zaman! ...

2001

Mehmet Akif Ardiç

Seveceksin

çiçek dalında
kadeh dudakta
sen, bende güzelsin
dilediğin kadar kaç benden
seveceksin beni
beni seveceksin

sen neş`eyle gülerken
benim gözlerime yaşlar doluyor
yüreğim acı içinde
beni yerden yere vuruyor
ama birgün gelecek
GÜL olsan solup gideceksin
ateş olsan yanıp söneceksin
dilediğin kadar kaç benden

Mehmet Akif Ardiç

Seyyah

Seneler tükenir; mâzisi kalır..
Sevenler özlenir; yazısı kalır..
Kaç güzel uğruna yanarsa yansın,
Her aşkın ardından sızısı kalır!

Gün olur, delice seversin birgün..
Ayrılık ateşi çekersin birgün..
Sanma ki unutup giderisin birgün;
Her aşkın ardından sızısı kalır!

İster bir kayık ol deryâda yüzen..
İster bir seyyâh ol âlemi gezen..
Ağlatır anılar, gün olur bazen;
Her aşkın ardından sızısı kalır!

Ağustos, 1995

Mehmet Akif Ardıç

Sonbahar

Yüzümde gülümseme; gönlüm kanıyor..
Mevsim sonbahar, rûhum soluyor..
Seni çağırıyorum, içimde kalıyor,
Seni çağırıyorum, içimde kalıyor...

Senelerdir açacak bahârı bekledim.
Her günâhı içirimde gizledim.
Ömür tükendi de hiç gülemedim;
Mutluluk gözyaşlarımda saklı gidiyor...

6 Ağustos 1994, Cumartesi

Mehmet Akif Ardiç

Sükût

Sükût; bir anıt, bir mezâr gibi ılık.
Sükût; habercisi rûhun, düşünceye aralık.

1989

Mehmet Akif Ardiç

Şehîd

Yarına alnının şâhidi o nûrlu ışık
Son yolculuğun bu hüzünden irak
Yine seni gördüm bu gece yaklaşıp
İklimlere doyduğum düşler gibi berrâk

Bilmem kabul eder misin bir ılık dua
İnanç yeşertmiş toprağın; Gül-ü Rânâ
Beni de bırak baharda sonsuzluğa
Her ağladığım şiire özlemini bırak!

1989

Mehmet Akif Ardiç

Şems'in Delisi

«Her leylimde kamer, sen, gündüzümde bir şems...
Mevlânâ'da bir, bende bir, bende bir şems...»

'SEN'i seviyorum...' demeye korkmasam... Birgün SEN'i sevdiğimi söyleyebilsem SANA. Ama nasıl sevdiğimi... SEN baştanbaşa Şems'ken ben pervâne olmasam; ... Kim anar Kays'ı, böyle meczûb, böylesine deli! Ne vuslâtın bir adı, ne bu sitem SANA: Ben de koşardım herkesler gibi güllerle SANA, kavuştuğumda bu ateşin söneceğinden korkmasam...

Bir adı yok hâlâ bu sevginin... Dostluk mu, can mı, kardeşlik mi, aşk mı, hiç olmak mı, ölüm mü, yalan mı... Hiçbir şeyken her şey olmak mı! ? Bir eşi, benzeri yok bu sevginin...

«Mecnûn'un sadece adı var» diyor ya Fûzûlî. Öyle bir âşık-ı sâdık oldum yıllarca SANA! Bedeli bugün, nefessiz, cânsız kalmaksa da, yazıldım elest meclisinde, mecnûnca SANA! Yaradananını sevdim, yarattığı bir tek SEN'den ötürü, bir ene'l aşk, bir sırr-ı Mansûr'ca ŞAÑA! Kanadım bin Esrâr Dede, râm oldu her kanadım esirce SANA. Solmasın GÜLÜM, hiç solmasın diye; ağladım bir kaç bin yıl küsurca SANA! Sevdâmı anlarlar da, sana düşman olurlar diye; bakamadım doya doya gözlerine, bir kez olsun cesurca SANA! . Ben de koşardım ellerimde güllerle SANA, dikenin incitmesinden korkmasam...

Bugün, Arâf Vâdileri'nden çıkıp gideceğim... Bugün, SANA (Kâf) Dağları'ndan masallar söyleyeceğim... Bugün, sevdânın elinde iplik gibi büküleceğim...

Bir nefes daha almasam, almasam... Göstersem aşkıyı yetimce SANA! Uzansam bu yaralı gönülden ipince SANA!

Bana bir kez «Sevgilim! » söyle; cân çekişeceğimden korkmasan... Bir nokta kuşu gibi, döner dururum gönlümce SANA! Bana bir kez «Sevgilim! » söyle; ya da «Yetimim, cân»... Operim Ben-i Adem'in her köpeğini, kokun bulaşmıştır diye ömrümce SANA! Sana kasîdeler biriktirdim her çöl yağmurlarında. Söylesinler Kays ne halde, görünce SANA! Bülbül gibi âh-u zârımda /dinle bir kez ne olur/ hasretten çileler örünce SANA! Anla bir kez ne olur, Kays ne halde; bu incecik gönül, Ben-i Adem'de, huzûr bulur ancak ikilikten birliğe erince SANA! «Lâ mevcûdu habîbî»... Yok sevgiliden başka hiçbir şey, yüzümü secde edip sürünce SANA! Bir adın da Şems diye Cehennem'e inanmışım. İstemem Adn u Firdevs, bir gececik rûyetin derince SANA! Bir adın da Şems, ben gece kalmışım; karanlık gözlerimle özümce SANA!

Bana bir kez «Kays! » söyle, çıldırırım o dudaklardan duyunca adımı! Oysa kölelerine bir önemsiz hitâbın bile mübâh SANA! Beni sevmen mübâh SANA! Ama bir kez, bir kez «Aşkını duyuyorum Kays», de. Fısıldasan bile duyarım inan; geçersen de içinden, ya da hiç, ya da hiç söylemesen... Işığında yanman sebepsiz değil, yandığını biliyorum Kays, de...

Bugün, yağmurlarla iplik iplik döküleceğim...

Ne olur aç pencereni, nokta kuşu değil; ben gireceğim! Doğduğum bir sevgililer gününde, SANA bir kez sevgilim diyeceğim! Şarkımız çalıyor, aç pencereni... «Elbette önce çekip gidip, sonra döneceğim...» Kays gidiyor, ne olur aç pencereni. Kayan bir yıldızla, SANA dilekler dileyceğim... Kardelenler soluyor, ne olur aç pencereni; kan kırmızı bir aşkken beyazlara dönüşeceğim... Dikçe ağlıyor, ne olur aç pencereni; SEN'i

gözyaşlarımla süsleyeceğim...

Mehmet Akif Ardiç

Tabut - 1987

Bir atlı karınca misâli,
Dönüp dolaşıyor mâzi..
O daracık mekanlar güya;
Cennetler dönüyor izi!

1987

Mehmet Akif Ardiç

Tutulma Yahut Bir Deprem Endişesi

duruyorsun uzaklarda gözlerimi tutuyorsun
ve yankılanıyor dudaklarımda yumuşak sesin
yasak bir elmayı ısırarak gözlerinden
çizgilemek saçlarını ölü atlara
gözkapaklarıma düşen kanlı güllerin

güneş tutuyor ellerin
gözlerin gözlerimi tutuyor
düşüyor saçların rüzgârda kanat kanat
kanat kan dolu
rûhuma kutsallık dolu
sen sarıyorsun içlerimi
güngetiren tanyelim
sen eyy coşkun gülümseyişi
neden gözlerimi tutuyorsun
şu günâhkâr ruhunu
gönlümde uyutuyorsun
duruyorsun uzaklarda
gözkapaklarıma düşen kanlı güllerin

Mehmet Akif Ardiç

Tükendim Dediğin Yerde Rabbin Tutar Ellerinden

Rabbine hamdler söyle. Övgülerle an aldığın her nefesin bahşedenini. O'dur sadece övülmeye layık olan! O'dur tek bilen yüreğindeki hüznlerin her adedini.

Rabbine senâlar söyle! Minnetle semaya açıp ellerini. Tüm dünya, sana karşı birleşse; tek dayanağı Rabbi olanın sırtı yere gelir mi?

Bir işe başlamadan "Bismillah" söyle. Rabbinin adıyla bereketlendir hayatının her meşgalesini. O'nu tesbih etmeyen yoktur, yeryüzünde ıssız bir çiçek bile. Tek dostu Rabbi olan, ne kaybeder yitirse O'ndan başka her şeyini?

"Es-selamu aleyküm ve rahmetullah" söyle; namazını bitirirken yazanlara amellerini. Selam ile karşıla her sabahın güneşini. Bir kardeşinin selamını tebessüm ederek al "Aleyküm Selam" ile.

"Sübhânallah" söyle tefekkür ederken kainatta Rabbinin tüm sanat eserlerini. Nasıl olmazsa bir iğne bile kendini yapan bir ustasız; nasıl olur sanatkarsız bu mükemmel düzen, gökyüzündeki bu tefekkür şölenu?

"Elhamdulillah söyle", vücuduna şifa kılsın diye Rabbin nimetlerini. Ama unutma: hamd, aynı zamanda unutmamaktır da yetimi. En güzel borç, senin Rabbine verdiğindir. Şükrün edası, komşun açken tok yatmamak, yetimleri sevindirmektir!

Ve "Lâ ilâhe illallah" söyle ıssız gecelerde dönerek nurlara yüzlerini. Sonra "Sübhânellâhil Azîm ve Sübhânellâhi ve bihamdihî".

"Hasbinallâhu ve niğmel vekîl" söyle; hayatına vekil kılarken Rabbin. O ne güzel mevlâ ve O ne güzel vekîl'dir! Seni karanlıklardan çıkarabilecek, O'ndan başka söyle kimdir???

Ve kardeşim, şunu sakın unutma: Rabbinden zalimlerden başka kim umut kesebilir? Gündüzü geceye ve geceyi gündüze başka kim çevirebilir?

Tükendim dediğin yerde Rabbin tutar ellerinden. Çaresizim dediğin yerde, Rabbindir sana senin farkında olmayacağıın çareler gönderen. Yalnız bırakıldım dediğin yerde Rabbin yoldaşlık eder yüreğinin içinden.

Rabbinden ümit kesmekten başka insan kendine başka nasıl zulmedebilir?

Kardeşim, gözyaşlarını umutsuzluk için değil; sadece Rabbine şükür için dök. Seni kimseler anlamıyor diye Rabbin de anlamaz mı sanıyorsun? Duaların hemen kabul olmuyor diye Rabbin hiç işitmiyor mu sanıyorsun? İnsanlar imtihanını ağırlaştırdıkça ağırlaştırıyor diye, Rabbin yükünü azaltmaz mı sanıyorsun?

Mē veddeake rabbüke ve mē kalē. "Rabbin seni terk etmedi ve sana küsmedi de." (Duha 3) Sana şahdamarından yakın bir Rabbin varken hâlâ onunla aranda bir "ara" mı var sanıyorsun?

Kederlerin gönlünden taşınca, "Elem neşrah leke sadrak..." söyle! Çaresiz dertlere düçar kalınca, "Yâ Şâfi, Yâ Allah" söyle. Tüm kapılar yüzüne kapanınca, "Yâ Mucîb, Yâ Fettâh" söyle. Hayatın darmadağın olunca, "Yâ Câmî, Yâ Allah" söyle. Tanıklık et O'nun birliğine; "Eşhedü en lâ ilâhe illallah" söyle.

Her dem sığın Rabbine; "Esteüzü billah" söyle. Verdiği nimetleri tefekkür ettiğinde

"Eş-şükrü lillah" söyle. Başına üzücü bir şey geldiğinde "İnnâ lillah..." söyle. Rabbin, "Ben kuluma yetmem mi?" dediğinde "Hasbinella" söyle. Şeytanın ayartmalarına "Eûzü bi kelimetillah..." söyle. En büyük nimet, iman'dır; "Âmentü billah" söyle. Mülkün sahibi, O'dur; "El-mülkü lillah" söyle.

Kardeşim, bu imtihan dünyasında O'ndan gelen her şey güzeldir. O'nun kemâle erdirdiği bu din güzel, O'nu selamladığın gün güzeldir. O'nunla dertleştiğin secde güzel, göğsünde ışıldaayan furkan güzeldir. Karanlık gecelerde odanı dolduran o nûr güzel, O'nun bağışladığı izzet ve onur güzeldir. O'nun yolunda çektiğin sabrın sonu güzel, O'nunla çıktığın yolun menzili güzeldir.

Dertlerinin karşında dikilip sizden de büyük Rabbim var de. Niçin yüzünde hep bu tebessüm dediklerinde çünkü yüce bir Rabbim var de. Sabra ihtiyaç duyduğunda benim es-Sabur olan bir Rabbim var de. Sıkıntılar kapını çaldığında benim sıkıntıları gideren bir Rabbim var de. İhtiyarlık yüzünü alevlendirdiğinde bana sonsuz bir yaşam vaat eden bir Rabbim var de. Tüm kapılar yüzüne kapandığında daha güzellerini açan bir Rabbim var de. Niye tasalanmıyorsun diye sorduklarında kendime vekil kıldığım bir Rabbim var de.

Unutma ve asla aklından hiç çıkarma: Tükendim dediğin yerde Rabbin tutar ellerinden!

3 Şubat 2018, Adana.

Mehmet Akif Ardıç

Uçurumlar Biriktirdim Gözlerimde

en onulmaz aşkları, aşk adına /sadece/ biriktirdim yüreğimde.
fark etmeden geçen yılları,
karşılardım alnımda dik çizgilerle.
yürüdüm şafaklar boyu uzanan zifir gözlerinde.
penceremden havalanan en son kuşları,
son bilmememdi tutunmam,
hayâta böyle dimdik senelerce

aradım adını, içinde hiç sen olmayan yılların;
bir anlam, bir değer,
sensiz bomboşken her yarın.
zafer mi kaybediş mi vuslâtın öldüremediği sevdâlarım...
aradım adını, sarmadı hiç kimseyi neden hiç kollarım...
mutluluk bildim acıyı,
bir meczûpkâr ağıtken bile dudaklarımda adın.
aradım adını,
her benle yazılmış levh-i mâhfûz'umda sayfaların.

uçurumlar biriktirdim,
uçurumlar biriktirdim gözlerimde.
ve penceremden havalanan en son kuşları,
son bilmememdi tutunmam hayata böyle dimdik senelerce...
uçurumlar biriktirdim sonu yüreğimde başlayan,
birgün gelir atlamak için,
adını unuttuğumda,
hasretinden vaz geçtiğimde...

her senden uzak gecede bin yıl yaşlanmışım.
vefâsızlık sende bir dal olmuş da,
ben, o dala yaslanmışım...

uçurumlar biriktirdim,
uçurumlar biriktirdim gözlerimde.
uçurumlar;
hasretin zaten ölümdür diye.
sevemedim hiç himseyi böyle vakt-i ömrümce,
ölemedim sensiz hasretinle gönlümce.
koymadılar toprağa,
bir rûhun yok;
ama yaşayan bir ölüsün diye.
severim seni, severim sen hiç bilmesen bile,
sevilen bir tatlı gonca,
sevilen en güzel güldür diye.
ölümü bu kadar çok sevdim, ben bu kadar çok sende;
siyah geceler boyu asılı duran,
asılmak için o simsiyâh zülfünde.

...

geçtim akıllardan.
akıl bana yaramaz aşk dolu yüreğim varken.
beklemedi yüzlerim gülmek yarından,

gönül sende hicrân,
yaşamım uğrunda bir dolu âh u zârken

Mehmet Akif Ardiç

Unutulan

- C'ye -

Bir gölge duyarsın, o benim olurum...
Bir gülü koklarsın, o ben olurum..
Unutsan bile birgün sen beni,
Gözlerindeki yaşlar, o ben olurum...

Bir yabancıyı sarsan da kollarına..
Kocam diye alsan da yatağına..
Varsın dokunamayayım saçlarına;
Taktığın güller, o ben olurum.

1995

Mehmet Akif Ardiç

Üçüncü Şahıs

rüzgâra ben anlattım saçlarını
tarar gibi saçlarını
esmesi hep ondan

nehirlere ben fısıldadım adını
çarpıp kendi kaderleriyle
edebiyen sustular

ve çam yapraklarına
ben bahsettim, ben; gözlerinden de
utanıp ellerimi kanatmaktan vazgeçti hepsi de

seni ben sevdim
ama ah bir ben değil
gözlerim, dudaklarım ve saçlarım..
kül oldu, kül oldu gittiler...

Mehmet Akif Ardıç

Vehim

Hasretin, içimde tasmamız gezen,
İçimdeki kuduz binlerce adam!
Alnımda koridor koridor yüzen -
Sönen lambalarla dolu boş odam...

Soyun ey dudağında her bûsesi,
Emilen ey korku, görünsün etin!
Rûhumu kemiren gıcirtı sesi;
Parmağı sırtımda bir iskeletin...

Ezip de koynumda ölü etleri
Eski bir tabutum soğuk ve de dar
Takılmış rûhuma ezelden beri
Tenimde et yiyen obur yılanlar

Mehmet Akif Ardıç

Vuslat Renginde - Naat

~Gül Kokulu Ahmed'e~

Geceler boyu karanlık...
Varlığınca bana küsmüş
Ağlarsam 'Sevgili',
Sakın incinme,
Kabahat senden değil!

Seccâdem bile suskun,
Konuşmuyor benimle.
Ve yetmiyor seni özlemek
Sensiz bu cân, bu tende hasta
Yetmiyor gecem bir vuslata
Düşlerimle birgün etmiyor

Şikayet etseydim sevmezdim
Aşığı ağlatan sadece bu değil;
Gönül râzı her bin derde
Çünkü o kadar 'güzel'sin ki
Şana âşık olmamak elde değil
O kadar çok sevdirdin ki seni
Kabahat bende hiç değil! !

1989

Mehmet Akif Ardiç

Yağmur

Ayrılık getirecek bu YAĞMUR belli;
Havada yine hicrân kokusu var.
Sen bu ellerden gittin gideli,
Ağlıyor ardından hep bu YAĞMUR'lar.
Ayrılık getirecek bu YAGMUR belli...

Feryâtlar düştü hissene: "bembeyaz.."
Ne bülbüle gâm ne de figân düştü.
Her acı dudağında mağrûr bir hâz;
Saadet gözlerine bir nâlân düştü.
Feryâtlar düştü hissene: "bembeyaz.."

Feryâtlar, feryâtlar.. duymuyor kimse!
Vidânlar sağır, taş ve ateşten -
Yaratılmış, sahte, dar bir elbise.
Yamaçta aksi, kısacık ve içten -
Feryâtlar, feryâtlar.. duymuyor kimse!

Eller semâlarda; bulutlu gözler:
"Bu karanlık gecenin sabâhı nerde? "
Gözyaşları gözyaşlarını izler;
Ve bir yaprak gibi titrerde,
Eller semâlarda; bulutlu gözler:

Taş kalplere anlatmak ahh.. Ne kadar zor -
Gerçeklerin masal olmadığını.
Bir darbe de dostun kendisi kor;
Basar hemen sonra da kahkâyı...
Taş kalplere anlatmak ahh.. Ne kadar zor! ..

Beklemek, beklemek.. Acaba neyi?
Sevgi nedir bilmeyen gönüllerden -
Bir parça, küçücük.. Dostça sevgiyi..
Herşeye rağmen bıkmayıp yeniden,
Beklemek, beklemek.. Acaba neyi?

İnanmak.. Ahhh.. Sonuna dek inanmak..
Sonuna dek ve de gülercesine -
Ateşe bağrına gâmlı uzatmak..
Baharında birgün geleceğine,
İnanmak.. Ahhh.. Sonuna dek inanmak..

Zulümler,zulümler.. Sonsuz zulümler..
Neden: Çünkü bu dava tehlikeli(!) ..
Açmasın, açmasın diye bu temiz güller
İğrenç yüzünde çağdaşlık maskeli -
Zulümler,zulümler.. Sonsuz zulümler..

Limanda bomboş, sessiz bir gemi,
Kalkacak belki de, tahmin etmek zor..
Denizlere bakan "yeşil göz"leri,
Ümitsiz, beyhûde, suskun ağlıyor.

Limanda bomboş, sessiz bir gemi...

Erkek olmadık biz sizler kadar;
Seyrettik uzaktan sizi hüznle.
Seyrettik, seyrettik sadece o kadar;
Bu kavganın gerçek yüzünde,
Erkek olmadık biz sizler kadar...

Rüyâlarda gezdik sizden habersiz;
Amaçsız, pembe - beyaz rüyâlarda.
Tasasız, gâyesiz, duygusuz ve hissiz -
Gafletler, gafletler ve hep ardarda
Rüyâlarda gezdik sizden habersiz;

İsmimizde kalmış delikanlılık;
Bilmeden hergün nâmerde uymuşuz.
Haftada bir cumâyı dindârlık sanıp,
Bunca yıl uyumuş, hep uyumuşuz.
İsmimizde kalmış delikanlılık...

Erkeklik değilmiş, değilmiş ölüm;
Erkeklik, daha ölmeden ölmekmiş..
Erkeklik Allah için yanan gönlün -
Aşkından asla tâviz vermemekmiş.
Erkeklik değilmiş, değilmiş ölüm...

Yalanmış bir meğer "sahte zafer"ler;
"Leylâ"lar, "Mecnûn"lar hep bir yalanmış.
Asıl "Mecnûn"luk, Mevlâya bir nefer;
Resûle yakışır ümmet olmakmış.
Yalanmış bir meğer "sahte zafer"ler...

Bulanmış nehirler nefsin tasında,
Günâhlar zevk olmuş, haramsa âdet.
Saklıymış meğer senin her gözyaşında,
Hakîkî mutluluk, gerçek saadet.
Bulanmış nehirler nefsin tasında...

Artık uyan, uyan eyy "Tûde-i Zinde"
Kalk ayağa sen de "Sakarya" gibi!
Uykular gezinen mahmûr yüzünde -
Açmalı sevdânın diriliş vakti! ..
Artık uyan, uyan eyy "Tûde-i Zinde"

Canlanın siz de eyy solgun çiçekler,
Canlanın siz de bir kıyâm vakti..
Ve şu kırık dallarda teker teker,
YAGMUR damlalarını öper gibi,
Canlanın siz de eyy solgun çiçekler! ..

İslanın ve eriyin bu gözyaşlarında,
Başörtüsü mendil herrr bacınızın...

Erkeklik nedir görün varın da;
Varın bunu defterinize böyle yazın!
İslanın ve eriyin bu gözyaşlarında! ! !

Mevlâ`m affeder (!) bizi; sen de affet!
Affet bizleri ne olur buna muhtâcım..
Sen eyy gül ü rahmet, sen eyy hüsn ü iffet;
Affet bizleri ne olur eyy bacım;
Mevlâ`m affeder (!) bizi; sen de affet!

Mehmet Akif Ardıç

Yağmur Şiiri ve Hikayesi

Lisedeyken bizim kuşağın örnek aldığı şairlerin başında Necip Fazıl Kısakürek başı çekerdi. Onun Kaldırımları'na özenir şiirler yazardık. Aşağıdaki mısralar, bir lise öğrencisi olarak bu anlamda yazdığım ilk şiirdir:

"Hasretin, içimde tasmamız gezen,
İçimdeki kuduz binlerce adam!
Alnımda koridor koridor yüzen -
Sönen lambalarla dolu boş odam..."

Soyun ey dudağında her bûsesi,
Emilen ey korku, görünsün etin!
Rûhumu kemiren gıcirtı sesi;
Parmağı sırtımda bir iskeletin..."

Ezip de koynumda ölü etleri
Eski bir tabutum soğuk ve de dar
Takılmış rûhuma ezelden beri
Tenimde et yiyen obur yılanlar"

Üniversite yıllarına gelince, Necip Fazıl'ın yanında Cahit Zarifoğlu de eklendi "Şairlerim" defterine. Sonra biraz Nurullah Genç, Bahaddin Karakoç, Haşan Hüseyin Korkmazgil, Ülkü Tamer derken 2. senemizde vize sınavlarına hazırlandığımız zamanda, ders fotokopilerini çekirmek için rektörlüğün tam karşısında yer alan fotokopi dükkanına daldım. İçerisi hergünkü gibi öğrencilerle doluydu. Sıramı beklerken orada daha önceden çekilmiş bir sürü fotokopi yığını gördüm. Bunlardan tek sayfalık olan ve pembe-mavi renkli kâğıtlara çekilen fotokopiler ilgimi çekti. Ortasında kocaman bir "gül" resmi, yanlarda da bir şiirin dağılmış hali, ortasında da o şiirin hikâyesi.

Fotokopilerden bir tanesini elime aldım ve şairin adında yoğunlaştım... Sezai Karakoç... O zaman kadar hiç duyduğum, rast geldiğim bir şair değildi. Bahaddin Karakoç'u, Abdurrahim Karakoç'u (rahmetli abimin en sevdiği şairdi, çocukluğumuz, onun bir teyp kasetine kaydettiği Abdurrahim Karakoç şiirlerini dinleyerek geçmişti) duymuştum da bu Sezai Karakoç da kimdi?

Ders fotokopilerini çektirdikten sonra dükkân sahibine o renkli fotokopileri göstererek bir tanesini alabilir miyim diye sordum. Gülümseyerek bir tanesini hediye etti. (O fotokopi, hala şiir defterimin son sayfasında yapışık halde durur, çok değerli bir hatıradır benim için)

Bekar evime vardığımda, küçük tüpün üstüne çaydanlığı koydum ve beklemeye başladım. Yine benim gibi "Türk Dili ve Edebiyatı" öğrencisi olan ve benden bir sınıf üstte olan Yusuf Özhanolu'yla aynı evin iki odasını paylaşıyorduk. Masama geçip ders fotokopilerini incelerken o şiir fotokopisini hatırladım ve elime alıp şöyle okumaya başladım...

Şöyle başlıyordu o şiir: "Monna Roza, siyah güller, ak güller..."

Şiiri okurken rengim değişmeye başladı. Hani "Şiir" in kök anlamı "Şuur" dur ya. Şuurumu alt-üst etmişti. Şiiri sesli sesli okurken kah kızarıyordum kah bozarıyordum. Şöyle diyordu şiirde:

"Yağmurlardan sonra büyürmüş başak, meyveler sabırla olgunlaşmış. Birgün

gözlerimin taaa içine bak; anlarsın ölümler niçin yaşarmış..."

"Kanadı kırık kuş, merhamet ister..."

"Kırgın kırgın bakma yüzüme Rosa, henüz dinlemedin benden türküler. Benim aşkıma uymaz öyle her saza; en güzel şarkıyı bir kurşun söyler..."

"Artık inan bana muhacir kızı, Dinle ve kabul et itirafımı..."

O şiiri sanki yazan bendim. Kanadı kırık kuş merhamet ister diyen, birgün gözlerimin taaa içine bak; anlarsın ölümler niçin yaşarmış diyen... Hani dostum, biz Anadolu çocuğuyuz... Lisede bir kız bize tokalaşmak için el uzattığında yüzlerimiz al al, mahcupça gülümseyen ve özür dileyen çocuklarız... Ondan değil mi sevdalarımızı şiirlerimize sır gibi gömüştümüz, Sezen Aksu dinleyişimiz, Ferdi Tayfur dinleyişimiz...

Hani o sıralar biz de öyle seviyoruz birini, kendi Mona Roza'mızı söyleyemiyoruz, sadece günlüklerimize şiirlerle nakış nakış sevdalarımızı örüyoruz... O yürüyor, biz peşinden savrulup gidiyoruz.

Velhasıl, Sezai Karakoç'la ve Mona Roza şiiriyle tanışmamın kısa hikayesi budur. Artık kantinde ateşli edebiyat sohbetlerimizi Sezai Karakoç ve şiirleri süslemeye/şekillendirmeye başlamıştır o dönem. Ve şiirlerimizde derin bir Sezai Karakoç etkisi görülmeye başlamıştır.

O yıllarda şiirlerimizi sınıf arkadaşım Sevgili Mahmut Güven'in çıkardığı ayna edebiyat dergisine gönderiyorduk. Salih Zeki Şahin de bunlardan biriydi. Edebiyat yazılarını severek okuduğum sınıf arkadaşlarımdan biriydi. Birgün teneffüste elimdeki post-modern şiir adlı ders fotokopisini gördü ve "Koşun koşun babo, postmo olmuş! " diye kahkaha atmaya başladı. Gülerek hatırladığım anılarımdan biridir bu.

Hani sınıf arkadaşlarım da bana isimle hitap etmez, "babo" derlerdi. Babo aşağı - babo yukarı... Bunun nedeni, Kahraman Maraş İhlas Özel Erkek Öğrenci Yurdu'nda kaldığım sıralar konuştuğu zaman bizi şenlendiren, kahkahalara boğan bir dostumuz vardı. Sürekli karşısındakine "babo" diye hitap ederdi. Şivesiyle bazen ermeni Türkçesini taklit ederdi fln. O'nun bu "babo" hitabı, yüklemelerine koyduğu "geloorum"lar, "gidoorum"lar bir hastalık gibi benim dilime de dolandı. Şimdi ne zaman sınıf arkadaşlarımdan biriyle sohbet etsem ya da telde görüşsem, kullandıkları hitap hep BABO'dur))))))

İşte bir edebiyat öğrencisi olarak, şiirlerimizde Sezai Karakoç tarzının girdiği o dönemlerde başörtüsü yasağı bizim üniversiteye de sıçradı. Derse giremeyenler, peruk takmak zorunda kalanlar, başörtülü arkadaşlarımızı sınıftan atan ülkücü hocalar... Hani bir önceki seçimlerde "Başörtüsü yasağını kaldıracğıımız! " diye bas bas bağırıyordu ya MHP...

Birgün tenefüs bitiş dersliğe döndüm. Sınıf arkadaşlarım olan birkaç başörtülü kızın başörtülerini mendil yaparak gözyaşlarını sildiklerini gördüm... O görüntü akşam bekar evime dönünceye kadar hiç aklımdan çıkmadı. O hafta, mecliste MHP'nin de için de olduğu ERKEKLİK tartışmaları alevlenmişti. Hem ülkücü hocaların başörtülü arkadaşlarımızı sınıftan çıkarmasına, hem geçmiş mitinglerde başörtüsü yasağını kaldıracğıız diye çektiği nutuklara, şimdi de gelip meclis'te ERKEK'lik taslamalarına ve en çok da o gün, sınıf arkadaşlarımdan o başörtülerini mendil gibi kullanarak gözyaşlarını

silmelerine ve biz erkek öğrencilerin elimizden hiçbir şey gelmemesinin getirdiği özür niteliğinde Sezai Karakoç'un Monna Roza'sı tarzında ve her kıtanın ilk harflerine "AFFET BİZLERİ EY BACIM" akrostişini yerleştirerek YAGMUR şiirini yazdım... "Gözyaşları yağmurları"nı mendillerin silmeye çalıştığı ama yetersiz kaldığı bir çabalamanın, erkeğim diye geçinenlerin yalnız bıraktığı ve o erkeklığı o gencecik kızların yüklediği bir kavganın ve dik duruşun hikayesi yağmur.....

Yağmur

Ayrılık getirecek bu YAĞMUR belli;
Havada yine hicrân kokusu var.
Sen bu ellerden gittin gideli,
Ağlıyor ardından hep bu YAĞMUR'lar.
Ayrılık getirecek bu YAGMUR belli...

Feryâtlar düştü hissene: "bembeyaz.."
Ne bülbüle gâm ne de figân düştü.
Her acı dudağında mağrûr bir hâz;
Saadet gözlerine bir nâlân düştü.
Feryâtlar düştü hissene: "bembeyaz.."

Feryâtlar, feryâtlar.. duymuyor kimse!
Vicdânlar sağır, taş ve ateşten -
Yaratılmış, sahte, dar bir elbise.
Yamaçta aksi, kısacık ve içten -
Feryâtlar, feryâtlar.. duymuyor kimse!

Eller semâlarda; bulutlu gözler:
"Bu karanlık gecenin sabâhı nerde? "
Gözyaşları gözyaşlarını izler;
Ve solgun bir yaprak gibi titrer de,
Eller semâlarda; bulutlu gözler:

Taş kalplere anlatmak ahh.. Ne kadar zor -
Gerçeklerin masal olmadığını.
Bir darbe de dostun kendisi kor;
Basar hemen sonra da kahkâyı...
Taş kalplere anlatmak ahh.. Ne kadar zor! ..

Beklemek, beklemek.. Acaba neyi?
Sevgi nedir bilmeyen gönüllerden -
Bir parça, küçücük.. Dostça sevgiyi..
Herşeye rağmen bıkmayıp yeniden,
Beklemek, beklemek.. Acaba neyi?

İnanmak.. Ahhh.. Sonuna dek inanmak..
Sonuna dek ve de gülercesine -
Ateşe bağrına gâmlı uzatmak..
Baharında birgün geleceğine,
İnanmak.. Ahhh.. Sonuna dek inanmak..

Zulümler,zulümler.. Sonsuz zulümler..

Neden: Çünkü bu dava tehlikeli(!) ..
Açmasın, açmasın diye bu temiz güller
İğrenç yüzünde çağdaşlık maskeli -
Zulümler,zulümler.. Sonsuz zulümler..

Limanda bomboş, sessiz bir gemi,
Kalkacak belki de, tahmin etmek zor..
Denizlere bakan "yeşil göz"leri,
Ümitsiz, beyhûde, suskun ağlıyor.
Limanda bomboş, sessiz bir gemi...

Erkek olmadık biz sizler kadar;
Seyrettik uzaktan sizi hüznle.
Seyrettik, seyrettik sadece o kadar;
Bu kavganın gerçek yüzünde,
Erkek olmadık biz sizler kadar...

Rüyâlarda gezdik sizden habersiz;
Amaçsız, pembe - beyaz rüyâlarda.
Tasasız, gâyesiz, duygusuz ve hissiz -
Gafletler, gafletler ve hep ardarda
Rüyâlarda gezdik sizden habersiz;

İsmimizde kalmış delikanlılık;
Bilmeden hergün nâmerde uymuşuz.
Haftada bir cumâyı dindârlık sanıp,
Bunca yıl uyumuş, hep uyumuşuz.
İsmimizde kalmış delikanlılık...

Erkeklik değilmiş, değilmiş ölüm;
Erkeklik, daha ölmeden ölmekmiş..
Erkeklik Allah için yanan gönlün -
Aşkından asla tâviz vermemekmiş.
Erkeklik değilmiş, değilmiş ölüm...

Yalanmış bir meğer "sahte zafer"ler;
"Leylâ"lar, "Mecnûn"lar hep bir yalanmış.
Asıl "Mecnûn"luk, Mevlâya bir nefer;
Resûle yakışır ümmet olmakmış.
Yalanmış bir meğer "sahte zafer"ler...

Bulanmış nehirler nefsin tasında,
Günâhlar zevk olmuş, haramsa âdet.
Saklıymış meğer senin her gözyaşında,
Hakîkî mutluluk, gerçek saadet.
Bulanmış nehirler nefsin tasında...

Artık uyan, uyan eyy "Tûde-i Zinde"
Kalk ayağa sen de "Sakarya" gibi!
Uykular gezinen mahmûr yüzünde -
Açmalı sevdânın diriliş vakti! ..
Artık uyan, uyan eyy "Tûde-i Zinde"

Canlanın siz de eyy solgun çiçekler,
Canlanın siz de bir kıyâm vakti..
Ve şu kırık dallarda teker teker,
YAGMUR damlalarını öper gibi,
Canlanın siz de eyy solgun çiçekler! ..

İslanın ve eriyin bu gözyaşlarında,
Başörtüsü mendil her bacınızın...
Erkeklik nedir görün varın da;
Varın bunu defterinize böyle yazın!
İslanın ve eriyin bu gözyaşlarında! ! !

Mevlâ`m affeder (!) bizi; sen de affet!
Affet bizleri ne olur buna muhtâcım..
Sen eyy gül ü rahmet, sen eyy hüsn ü iffet;
Affet bizleri ne olur eyy bacım;
Mevlâ`m affeder (!) bizi; sen de affet!

Mehmet Akif Ardiç

Yağmurlar Şehri

Gün gelir de beni ıslak caddelerin kuytusunda
Bulursun diyedir koşmam şehre yağmur yağışında
Gözyaşından bir sığınak bu yağmurlar şehri bana
Ne artar ne eksilir ne söner yüreğimde bu kavga...

Git, git, git! Bir yetimi de götür
Git, git, git; yüreğim öksüzdür
Ben bir hırçın deniz; gözyaşım köpüğüdür
Git, git, git; ama önce ne olur öldür! ..

Bir delinin mi gözleridir aynalara baktığımda
Mavi, buruk bir kız ağlar;
Yüzü yüzümde, on yaşımda..
Yemyeşil bir denize hüznü gömülüdür
Küçücük elleri bir iplikle örülüdür!

Git, git, git; yetimini de götür!
Git, git, git önlüm şimdi öksüzdür
Ben bir koca deniz, gözlerin köprüsüdür
Git, git, git! Düşünmezsin kalbim ölüdür!

2000

Mehmet Akif Ardiç

Yalnızlıklar Eskimez

eskir mi yalnızlıklar
gözlerin burnumda tüterken daha
daha dün tuttuğum parmakların mı eskir
hatırla henüz kalbim, bir sözüne esir!

boğuyor beni bu parmaklıklar
bu alyans yüzük, bu altın saç..
bir ben ve bu şehir!

söner mi yanlışlarım
doğrularım yanlışlarım
yeşil bir denizin esaretidir
yüzüme mahzûn bakışların
mâsûm bir kız çocuğu
hüznü dağlardan büyük
yetişir.. yetişir..
sakladığım hüznü bulmasın
ne olur ağlatmasınlar beni
bilmesinler feryâdım
solarım bir gül gibi..

kaç zaman geçse unuturum
gülümser miyim yollara
ben gönlümü avuturum
derdimi anılarla..

acılar uzak durmasın
ne olur kirletmesinler sevgimi
anmasınlar hiç adım
gideyim elvedâ der gibi..

kime ne ağlıyorum
kim karışır yalnızlığıma?
ne artık saçlarını okşuyorum
ne kırgınım ben dünyaya..

Mehmet Akif Ardiç

Yaprak

yaprak mecbur dallara
dal ağaca; ağaç toprağa
ölüm mecbur kullara
kul tabuta; tabut mezara

işte hepsi bu yaşam dediğinin
bir yaprak bir kul ediyor
bir bakmışsın ki hazân olmuş mevsim
toprak insanı kul ediyor

bir bakmışsın ki
bir âh bir de günâh kalmış senden
sen de yaprak olup toprağa değmişsin

Mehmet Akif Ardiç

Yaprak II

Her git deyişimde kalmanı isterim salak gibi...
Her düşünümde ellerini ararım sanki tutacak gibi...
Bir kuş gibi uçmak istedikçe gözlerine ben,
Kendi sığınağında sürüklenir dururum bir yaprak gibi...

Mehmet Akif Ardıç

Yâr

ellerimle besteledim saçlarına
gecenin ak çiçeklerini
sakın ellerimi bırakma
sakın ellerimi bırakma
düşümde, yürekte beni

aklım, hayâlinin
yüzün, gözlerimin içinde
sen yoksan ben kimim
bu yüzen kim
yüzlerimin içinde

kanatınca sitem gözlerindeki renge
kanayan elbisem, bin yüzüm içinde

karanlık, gece doğar
ve ışıktan aynalar
yaşan hep yüreğimde
değiştir beni yâr sende

mantığımı çıldırtan denge
bir ihtişam ki her yerde
gerçeği görmek gözlerinle
lütfun bana erişince.

varlığın, bana öğretilen herşeye ters
gerçeğin, mantığın iflas ettiği yerde...

1999

Mehmet Akif Ardiç

Yâr Hayâli (Naat)

Korkarım gül yüzün doğsa rûhuma
Saygıda kusurum çok olur diye
Derdimi bir parça anlatsam sana
Ağlarım dertler de yok olur diye

İstemem ömürden gülmekli birgün
Şu yalan dünyayı sevmekli birgün
Ölürüm şu tenden emekli birgün
Gayrı alem bana yük olur diye

Islanmış gözlerim aldanma kuru
Şu gönlüm yüzümün ıslak çukuru
Beklerim geçmesin ecel vapuru
Sevinmek o bir dem hak olur diye

1997

Mehmet Akif Ardiç

Yârim

İntizâr edemem mesut ömrüme
Şu yalan dünyada sevip gül yârim
Vermesin Allahım keder gönlüne
Ayrılık yerine sevgi bul yârim

O siyah gözlerin neş'eyle coşsun
En mutsuz günlerin bir bayram olsun
Kahkahanla âlem sese boğulsun
Dilerim ömrünce sevip gül yârim

En acı dertlerin atılsın bana
Yerine günâhın yazılsın bana
Ölürsen mezarın kazılsın bana
Kalbime gömsünler seni gel yârim

1992

Mehmet Akif Ardıç

Yeşil

I

uzan usulca yanıma
gözlerinde şimşekler istiyorum
gözlerinde karanlıklar....
ama tüm yeşil'leri söndür
bembeyaz kal
koynumda

II

bulutların solmuş yeşil çocuğuyum
gözlerimi emziren
sarı memeler uzakta
.....
rengin tüm dünyayı sarmış
sisli bir akşam
elimde gül sararmış
haberini olsun yeşil
kışlar uzak değil

III

birkaç damla yaş süzüldü gözlerinden
yıldızları arayan bakışlarına
sonra bir yaprağın üstüne konuverdi
güneş` e dikti yeşil gözlerini
'yeşil sular ıslad
Mehmet Akif Ardiç

Yeşil Gözlüm

Görmeden gönlümde büyük yer ettin
Bir uçtan bir uca sen yeşil gözlüm
Başörtün tek süsün, iman servetin
Uçup da kalbime kon yeşil gözlüm

Düşmesin aklına sakın bir tasa
Severim seni ben, dünyaa dursa da
Hele ki kalbinde HAK aşkı varsa
İste benden o an can yeşil gözlüm

Aşk hasreti beni döndürdü küle
Dökerim içimi her gonca güle
Ayrılmayalım n'olur Mahşer'de bile
Bulmasın aşkımız son yeşil gözlüm

1 Ekim 1996

Mehmet Akif Ardiç

Yok Bende Bir Yüzü Ayrılığın

Yok bende bir yüzü ayrılığın; küskün bir bakış, sararan bir ten... Meczûb bir cân gibi çarpılıp gökten, göğsüme otağ kurdu hüznü ayrılığın...

Herkes, bir şeylerin nişanlısıdır. Ben, ölümle nişanlıyım Adât! Ölüm, bembeyaz bir at gibi koşar bende kuruyan topraklar boyu. Ölüm, beni topraktan yaratılan başka her bedenden kıskanır... Gün doğmaz ufkunda hiç susuz yalnızlıkların. Kelimeler boş, öbür kulağımdan çıkar anlattıkların. Gelmişse de bir bahâr, başkalarının bahârıdır bu, benimki değil... Bende bir ömür tek mevsim kış; üşüyen gözyaşlarım kirpiklerimde donar, üşüyen gözyaşlarım kirpiklerimde donar...

Hasretün, hasretün, hasretün, hasretün.; diye geçer, gönül defterinde vezni ayrılığın. Son nefesini veren bir hastaya benzer, ömrü özlemekle geçen benzi âşığın.

Âh, alabilsem bir nefes... Âh, alabilsem bir nefes... Sensiz bu ellerde a cânım, âh alabilsem bir nefes... Eskiden güldüğün, ama şimdi olmadığın... yerlerde alabilsem bir nefes... Göğüs kafesimde bin yıllık bir konak gibi; artar her iç çekişimde nefesimin yükü. Vuslâtı mahşere kalmış her aşk gibi, hep acıyla biter, hep acıyla bu öykü... Yanımda sayardım seni, (keşke) dünyanın bir ucunda (da olsa) yaşasaydın; kavuşmasaydım hiç sana, ama sen yaşasaydın, ama sen yaşasaydın...

Eşi-benzeri yok ayrılığın... Aldığım her nefes, bir dünyâ cehennemi... Yetmiyor silmeye gözlerimdeki nemi, o incecik, hayâl hayâl parmakların...

Sandım ki, dünyâda gördüm cehennemi; özleminle kor gibi tutuşup yandıkça. Ölümün soğuk arzusu kaplar tenimi; çığlığım, atardamarlarımda yankılandıkça... Sen, hırçın bir denizdin; ben, fırtınadan korkan bir gemi. Ve duvar, korkularımı; parçalamandan yelkenimi... Sen, gönlümün en saklı yerlerinden hâtirâ hâtirâ uzandıkça; ben, düştüğüm kuyulardan tekrar tekrar dönerdim geri. Uzatırdım o en vefâlı sevgiliye ellerimi, sahte sevgilerde bir ahdevefâ bulmadıkça, sahte sevgilerde bir ahdevefâ bulmadıkça...

Dini-imanı yok ayrılığın; açarken en derin yaraları rûhumun gövdesinde... Cân veriyor bütün gülüşlerim, kanlı bir gülün gölgesinde... Cân veriyor bütün gülüşlerim, kanlı bir gülün gölgesinde...

Hırçın denizlerim var benim... Tuzlu köpükleri gibi gönlümü toz çölüne dönüştürdüğüm gözyaşlarım var... Yılların yorgunluğunu çeke çeke şu ince tenim, etse de gençliğime artık âh-u zâr, etse de gençliğime artık âh-u zâr...

Sevme beni ve beni sevme. Ama uzak olma yüreğimin sokaklarından. Ne el ele tutuşup sahilde yürüyelim, ne suskun gözlerin anlatsın bana martıları. Yüzüm; bir ölünün kesik yüzünden alıntı; sevme beni hiç sevme. Kanar dudaklarım, dokunuşlarından.

Zehirli bir okken yalnızlık göğsümde, yüzümdeki en son gülümsemeyi de saçlarında bıraktım... Yüreğimi dolduran o kaybolmuş hülyâları, gözlerimden o hiç düşmeyen yaşlarımda bıraktım... Hep karla kaplı kalmayacaktı ya vuslat vâdisinin gizli yolları; elbet ben de sana birgün kavuşacaktım, elbet ben de sana birgün kavuşacaktım...

Bahârı, yazı yok ayrılığın... Tüm mevsimler bir... Tüm mevsimler bir... Şimdi gönlümdeki tüm duâlar, sana ermek... sana ermek içindir...

(Oysa ki sevgilim,) ben, ipekten bir şal gibi bürürüm sessiz rûhuma seni. Baştanbaşa seni bürünürüm kırılğanlıklarımnda; yanarım bir mum gibi sende, yaşarım baştanbaşa seni...

(Oysa ki sevgilim,) ölüm, aşılmaz bir duvar ördü toplardamarlarımla sen arasında. Ne sen aşabilirdin o duvardan, ne ben yeniden (bir başkasını) sevebilirdim... Seni bir mahkum gibi saklarken yüreğimin dört duvarı arasında; ne sen vazgeçebilirdin benden, ne seni sevmekten ben vazgeçebilirdim...

21 Kasım 2010, Pazar.

Mehmet Akif Ardıç

Yörünge

Yakalanmışım gece koyusu gözlerine kaçamıyorum yâr. Yörüngene giymiş ay gibi senden uzak duramıyorum. Korkmuyorum hiçbir şeyden aklımı kaybetmekten korktuğum kadar. Gözlerin diyor ki, "Yaklaşma, ben bir ateşim." Ama o ateşe ellerimi uzatmadan duramıyorum.

Sevdâ mı bu karabüyü mü seçemiyorum yâr. Bin mecâz savuruyor gözlerin, ben hece mi ârûz mu ölçemiyorum. İstemiyorum hiçbir şeyi o gözlerde ölmek istediğim kadar. Ama ben sana bunları söyleyemiyorum.

Girmiyor aklıma ne Osmanlıca ne de Farsça. Duymuyorum hoca ne anlatıyor, "İkinci Yeni"yi, "Garipçiler"i, "Hisarcılar"ı da. Senden başka bir şiir duyamıyorum. Sana sen benim Mona Roza'msın diyemiyorum.

Saklamıyor beni kapı aralıkları seni gizlice seyrederken yâr... Ha bre bir arkadaşına yakalanıp esaslı bir bahane uyduramıyorum. Aynalı minibüs koltuklarını sen önümdeyken seviyor, gözlerinin yokluğunda nefes alamıyor, alamıyorum...

ÖZLEM, DAĞ dağ olmuşken önümde yâr, gözlerimin önündeki Ahır Dağı'nı göremiyorum. Trabzon Caddesi'nde hep ardından yürüyor, ama girdiğin evinin kapısından öteye geçemiyorum.

Cehennem'de miyim Cennet'te miyim kestiremiyorum yâr. Kâh Araf Vadisi'nde meczup gibi serâbının peşinden koşuyor, kâh hâlim kalmıyor yürüyemiyorum.

Ey beni nefessiz bırakan, gülümsemesi bülbüle hayat veren gül bahçesi, kaş çatışı rûha depremler salan sevgilim. Boyun vuruşun da şefkât edişin de kabûlümdür. Çünkü uzattığın kâseyi tutan o bembeyaz ellerinken, şarâbın cân mı aldığına ya da hayat mı verdiğinin hiçbir önemi yoktur. Çünkü sen, Hâfız'ın şiirlerinde söylediği o Mesih kokulu sevgilisin. Çünkü sen, Esrâr Dede'nin "Döner döner bakarım kûy-i yâre âh ederim." mısraı ile rûyetini dahi taçlandırdığı yörüngem, âhirim ve evvelimsin. Ulvî'nin "Hâlimi arz etmeye yâri tek başına bulamam. Yâri tek başına bulsam, bu kez kendimde ona açılacak cesâreti bulamam." diye söz ettiği saflık elbisesisin. Bu yüzden sana söyleyemediklerimi birgün yüzüme vurma. Çünkü hâli ebleh olanın melâli sorulmaz sevgilim...

Mehmet Akif Ardiç

Yüzümde Yaralı Bir Ceylan Yürür

Bir hasret ağrısı, bir gâm bu akşam
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür
Çağırса hayâlin, aynaya baksam
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Ne gece karanlık, ne yollar taşlı
Giriver göynüme âh kalem kaşlı
Yârinden ayrılmış, gözleri yaşlı
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Bu nâzenin kalp, bu titrek, bu ince.
Cefânın örneği, seni sevince.
Yanık türküler söyleyip her gece
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Gül, dalıyla güzel ah gül dalıyla
Süslesen mezarım âh gül dalıyla
Ezilmiş yüreği, yorgun halıyla
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

İncecik yaprağı tüle benzeyen
Var mı bir çiçek daha güle benzeyen
Benzi sararmış, küle benzeyen
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Bilmem ki nedin, hayâl mi, düş müsün
Donmuş mu dudağın, gülüm, üşümüş müsün
Gâm yollarından geçip de gün be gün
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Ağlasın bahçemde goncalar güller
Seni benden alıp ele verdiler
Sormayın alnımda neden çizgiler
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Kime ne bu derdi kendim seçtimse
Aşk pınarından ilk su içtimse
Mutlu sanırlar; oysa bilmez ki hiç kimse
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Aşkın bir zindan bende dört duvar
Ne yana baksam da hep hayâlin var
Sarar da rûhumu bu dinmez efkâr
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür

Unutulmaz yârin o kalem kaşları
Öpüşü, iç çekişi, ne göz yaşları
Penceremde yorgun ARDIÇ kuşları;
Yüzümde yaralı bir ceylan yürür.

Barışgücü, Eşref Akıncı Kışlası, Ankara 2005.

Mehmet Akif Ardiç

Zâhid, Kânla Yazdım Sana Bu Satırları

~yenilişinin dilinden~

i.

zâhid, kânla yazdım sana bu satırları;
dâr ağacından alınmış rûhum bir devrik yürekte.
çığığımı saklıyor aşk ve deniz kabukları,
içinde ölümler saklayan bir çiğnem ette;
zâhid, kânla yazdım sana bu satırları.

ölüm, çocukluktan bir parça(dır) çeyizlerinde,
erken yitiren annelerini bütün genç kızların.
böler düşlerini yatak odalarının
bir elinde çocuk, öbür elinde anne.

«rü'yâları böler anne,
rü'yâları böler anne,
ninniler söyler anne,
ninniler söyler anne...»

ii.

her çocuk, ölüm kokar;
bu yüzden bakamıyorum gözlerine...
her çocuk, ölümden korkar;
bu yüzden bakamıyorum gözlerine...
içimden bir cenin kopar,
içimden bu dirilik.
ölüm, sadece bir kerelik;
çıldırıktan ödüm kopar!

«rü'yâlarımı böldün anne,
rü'yâlarımı böldün anne,
hiç doğmadan öldüm anne,
Hiç doğmadan öldüm anne...»

iii.

silinmez bir tanıkken yüzlerde aşk,
zamânın akrepten küllerinde;
hem zarftır mazrûf hem de,
nakış nakış yüzlerde aşk.

iv.

sanırdım aşk, tutacak sende
sevdiğin için ölümü alkış.
sârâlı, bir ince bakış,

ölüm kadar yer tutacak sende.

v.

ölüm, bir çocuk gibi büyür,
içimde... gün geçtikçe.
içimde bir çocuk ölür;
içimde... gün geçtikçe.
hem (mîm) yandı hem (kâf) hem de.
kana buladı gönlü (hemze) .
yazılanı kim görür,
kim bilir içimdeki toprak kim!
Levh-i Mahfûz'da her ömür,
suya düşen menekşe.

vi.

anla beni zâhid, konuşamıyorum.
kirpiklerimden dökülen bir yalnızlık ellerimde.
rûhumu sıkan etten (bu) kabîrde,
boğuluyor, boğuluyor
nefes alamıyorum.

vii.

ne olur beni anla zâhid
ölüm, bir (ardıç) kuşundan solma gözlerimde.
Kûr'ân koklayan bir çocukken cesûr evlerde
şimdi kaldım sevdâmla zâhid.

viii.

çekme üstümden hiç bedduâlarını,
cehenneme alışayım bu dünyâ yüzünde.
ateş mi en keskin yoksa sevdâ mı,
bir cevap bulayım bu dünyâ yüzünde.
bir çöl rengi gibi vurur ateşte (o'nun) gözleri;
her bakış, (o'nun) gözleri bu dünyâ yüzünde.
tanırım neyi görse (o'nun) gözleri;
utanırım bakışları kime değse...
ölümle nişânlı şimdi savrulan kalbim,
birgün evleneceğiz bu dünyâ yüzünde.
mantıkla yüz yerde ayrılan kalbim,
bitmedi çekeceğin bu dünyâ yüzünde.

ix.

bir nefes daha al,
bir nefes daha al kalbim.
ölüm, senide hatırlar,
bir nefes daha dayan kalbim...

x.

yine gözlerinden göreceğim
mâvîyi, yeşili ve beyazı.
yazılmış alnımıza bir yazı:
kaf'ın adı Kader,
mim'in kaderi siyahtı...

xi.

duâ et öleyim dedikçe,
gücenme bana zâhid;
içimde bir çocuk ölür,
içimde gün geçtikçe...

15 Temmuz 2007, Adana.

Mehmet Akif Ardiç